

ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 435 - ΣΑΒΒΑΤΟ, 16 ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ 2006

0.80 ΕΥΡΩ

” Ατελειωτα τα βάσανα του φτωχού, λέει ο λαός. Και είναι ατελειωτα και ασήκωτα όσο αυτός υποκύπτει, όσο δεν αποφασίζει να εγερθεί, να αντισταθεί. Το κίνημα λούφαξε, το κεφάλαιο και οι διαχειριστές της εξουσίας αναθάρρησαν και γενίκευσαν την επίθεση

“

ΣΕ ΘΕΣΕΙΣ ΜΑΧΗΣ
70.000 ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΙ
ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΒΑΘΜΙΑΣ

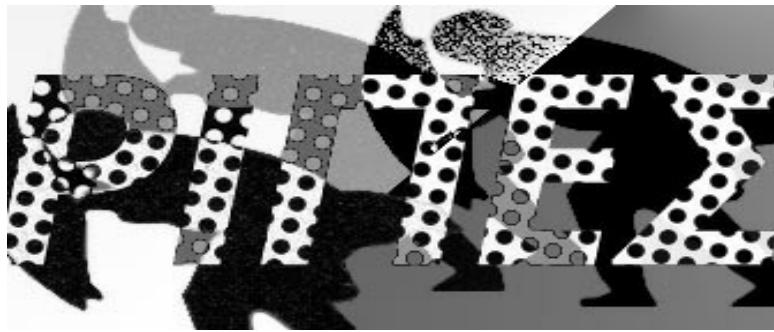
Ωρα αγώνα,
ώρα αλληλεγγύης

ΤΟ ΕΠΙΤΕΙΟΛΟΠΟ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

16/9: Παγκόσμια ημέρα προστασίας οζόντος 16/9/1908: Ιδρυση General Motors (Γουιλιαμ Ντιράντ) 16/9/1978: Νομιμοποίηση αμβλώσεων (υπό προϋποθέσεις) στην Ελλάδα 16/9/1977: Θάνατος Μαρίας Κάλλας (53 χρ.) 16/9/1982: Θάνατος Μάνου Λοΐζου 16/9/1906: Ανακάλυψη Νότιου Πόλου (Αιμούδσεν) 16/9/1925: Γέννηση B.B. King 17/9/1970: Μαύρος Σεπτέμβρης – δεκαήμερος εμφύλιος, βομβαρδισμός κι εκδίωξη των Παλαιστίνιων από την Ιορδανία 17/9/1970: Πρώτη ενέργεια Ερυθρών Ταξιαρχών 17/9/1936: Σύλληψη Νίκου Ζαχαρίδη 17/9/1930: Θάνατος Σιμόν Μπιλβάρ 17/9/1949: Εμφάνιση πρώτου ληκτορικού υπολογιστή 18/9: Διεθνής ημέρα ειρήνης (ΟΗΕ) 18/9/1936: Ο Μεταξάς καταργεί τα κόμματα και ενεργοποιεί τον ΑΝ 117 για καταπολέμηση του κομμουνισμού 18/9/1945: Θάνατος V.M. Eichenbaum (Volin) 18/9/1970: Θάνατος Jimi Hendrix 18/9/1970: Αυτοπυρπολείται στη Γένοβα ο φοιτητής Κώστας Γεωργάκης, διαμαρτυρόμενος για τη δικτατορία στην Ελλάδα 18/9/1934: Η Αθήνα (7.000 κατοίκοι) πρωτεύουσα της Ελλάδας 18/9/1851: Πρώτο φύλλο "New York Times" 18/9/1810: Ανεξαρτητούσα Χιλής από Ισπανία 18/9/1981: Κατάργηση θανατικής ποινής στη Γαλλία 19/9/1971: Θάνατος Γιώργου Σεφέρη 19/9/1957: Η κυβέρνηση Καραμανλή ξεκινά μελέτες για μεταφορά του αεροδρομίου Ελληνικού 19/9/1974: Καθαιρούνται όλοι οι δήμαρχοι της δικτατορίας 19/9/1986: Κορασόν Ακίνο και Ούλαφ Πάλμε εκλέγονται πρόεδρος Φιλιππίνων και πρωθυπουργός Σουηδίας αντίστοιχο 19/9/1954: Ιδρυση Γ' Προγράμματος Ελληνικής Ραδιοφωνίας 20/9: Ημέρα για πόλεις χωρίς αυτοκίνητα 20/9/1792: Κατάργηση μοναρχίας - ανακήρυξη Α' Γαλλικής δημοκρατίας 20/9/1519: Απόπλους Μαγγελάνου για περίπλου της γης 20/9/622: Ο Μωάμεθ από την Μέκκα στην Μεδίνα (Εγίρα) 20/9/1960: Πρώτο φεστιβάλ κινηματογράφου Θεσσαλονίκης 20/9/1951: Είσοδος Ελλάδας στο ΝΑΤΟ ως ισότιμου μέλους με την Τουρκία 21/9/1990: Θάνατος Τάκη Κανελλόπουλου 21/9/1946: Πρώτο φεστιβάλ Καννών 21/9/480 π.Χ.: Ο Μαρδόνιος πυρπολεί την Αθήνα 21/9/2000: Ανακάλυψη της μεγαλύτερης μαύρης τρύπας στο σύμπαν 21/9/1949: Ανακήρυξη Λ.Δ. Κίνας – Ο.Δ. Γερμανίας 22/9/1915: Ανατροπή Βενζέλου - απόβαση Αγγλογάλλων στη Θεσσαλονίκη 22/9/1968: Κυκλοφορεί παράνομα ο πρώτος "Οδηγητής" 22/9/1957: Γέννηση Nick Cave 22/9/2004: Θάνατος Διδώς Σωτηρίου 22/9/1960: Γέννηση Joan Jett 22/9/1892: Διακήρυξη κατάργησης δουλειάς (Λίνκολν) 22/9/1499: Ανεξαρτησία Ελβετίας 23/9/1821: Αλωση Τριπολιτάσης (Κολοκοτρώνης) 23/9/1976: Καθιέρωση βιβλιορίου υγείας για παιδιά στην Ελλάδα 23/9/1939: Θάνατος Σίγκμουντ Φρόιντ (83 χρ.) 23/9/1930: Γέννηση Ray Charles 23/9/1973: Θάνατος Πάμπλο Νέρούδα (67 χρ.) 23/9/1949: Γέννηση Bruce Springsteen 23/9/1990: Αποχώρηση Λ.Δ. Γερμανίας από τη Σύμφωνο της Βαρσοβίας 23/9/1974: Νομιμοποίηση ΚΚΕ μετά από 27 χρόνια παρανομίας.

● Βρε, βρε, τα κουμπάρακια ●●● Τι έγινε, ρε παιδιά και έσπασε η ομερά; ●●● Άλλα και 2,5 εκατομμύρια ευρώπουλα δεν είναι και λίγα ●●● Κοντά στο 1 δισ. δραχμούλες, για να έχουμε μια πιο παραστατική εικόνα ●●● 1 δισ. δραχμούλες για μια «δουλειά» μόνο ●●● Κι ύστερα λένε ότι η 17N ήταν λησταρχείο, επειδή απαλλοτρίωσε 800 εκατομμύρια μέσα σε 27 χρόνια ●●●

Τόσα λέει το κατηγορητήριο, γιατί η πραγματικότητα μάλλον είναι αρκετά παρακάτω ●●● Ποιοι είναι οι λησταρχαίοι, ρε παιδιά; ●●● Κάτι ξέρει ο κοσμάκης και μιλάει για την κουτάλα και για το κιούπι με το μέλι ●●● Επί του ίδιου δέματος: άντε να συμφωνήσουμε με τους Πασόκους που λένε ότι είναι ύποπτος ο πλουτισμός του Ρουσόπουλου ●●● Μιλάνε, όμως, ωρέ λεβέντες, για σκοινί στο σπίτι του κρεμασμένου; ●●● Και για να το σοβαρέψουμε λίγο ●●● Αμφιβάλλει κανείς ότι το νέο σκάνδαλο χρηματισμού είναι μόνο η κορυφή του παγόβουνου; ●●● Και για να το σοβαρέψουμε ακόμα πιο πολύ ●●● Με τη δέση των λέξεων «νόμιμη ληστεία» βά-

Seasons» του Παρισιού ●●● Και κάποια παπαγαλάκια έχουν το δράσος να βρίζουν τον Κουφοντίνα ●●● Ου να μου χαδείτε, καθαρματίδια ●●● Μήπως τελικά ο Καραμανλής, όταν μιλούσε για την παταζήδες στον Μπαϊράκταρη, εννοούσε τα κουμπάράκια; ●●● Και για να το σοβαρέψουμε λίγο ●●● Αμφιβάλλει κανείς ότι το νέο σκάνδαλο χρηματισμού είναι μόνο η κορυφή του παγόβουνου; ●●● Και για να το σοβαρέψουμε ακόμα πιο πολύ ●●● Με τη δέση των λέξεων «νόμιμη ληστεία» βά-

λετε τη λέξη «καπιταλισμός», μέσα σα είσαστε ●●● Με την πολλή σκανδαλολογία κοντεύουμε να ξεχάσουμε την ουσία του συστήματος μέσα στο οποίο επιβιώνουμε ●●● «Ο Γιώργος δε δα γίνει ποτέ πρωθυπουργός, δεν κάνει το παιδί» ●●● «Έγραψε» πάλι ο Δρακούμελ ●●● Σκέφτεται ο Καραμανλής τι έχει ν' ακούσει τη μέρα που δα χάσει τις εκλογές και φτύνει στον κόρφο του ●●● Η μόνη ελπίδα του είναι να κερδίσει μια ακόμα τετραετία, μπας και στο μεταξύ ο επίτιμος εγκαταλείψει το μάταιο τούτο κόσμο ●●● Δε δα μπορούσε να λείψει

η Βάνα Μπάρμπα από την αυτοδιοικητική μάχη ●●● Υποψήφια, λοιπόν, με το συνδυασμό του Σαλελέ στο Κερατσίνι ●●● Διότι λέει- το Κερατσίνι «έχει ανδρώπους που τους γιώθει κοντά της» ●●● Και μη την ρωτήσετε καταπού πέφτει το Κερατσίνι, γιατί όσο να 'ναι καμιά βόλτα δα πήγε τώρα που αποφάσισε να «εκτεδεί» ●●● Πάντως, αν η μάχη κριθεί στο νήμα, ο Σαλελές δα κερδίσει... με διαφορά στήθους ●●● Ε, ρε, ξεφτίλικια ●●● Το ένα κουμπάρι, πάντως, ήταν και δεριακλής ●●● Το είχε το «μαυράκι» στο γραφείο του και «στραγγούλαγε κάνα τσάρο»; όπως λένε και στο χωρίο μου ●●● Δεν του αρέσουν και τα βιβλία της Ιστορίας του Χριστόδουλου ●●● Φανταστέίτε δηλαδή να τα γραφαν και τίποτα αριστεροί ●●● Μωρέ δεν του τα δίνετε να τα γράψει ο ίδιος να ησυχάσει; ●●● Θα δυσκολευτεί λίγο για την περίοδο της χούντας αλλά δα τη βρει τη λύση ●●● Το πολύπολύ να τα δώσει στον Πλεύρη ●●●

◆ «Ο Φαμπρίτσιο Γκάτι ζητούσε δουλειά. "Μπορώ να σε πάρω, αλλά άστριο", του είπε ο επιστάτης. "Έχεις καμία φίλη; Φέρε μία φίλη σου για το αφεντικό, θα σου δώσει δουλειά αφέσως. Οποια κοπέλα να 'ναι'... Μια εβδομάδα αργότερα, βρισκόταν ξανά στο γραφείο του, στο πλούσιο Μιλάνο και περιέγραφε σε ένα πολυσελίδο συγκλονιστικό όρθρο τις συνθήκες ζωής και εργασίας στον ιταλικό τρίτο κόσμο. Ο Γκάτι αξέριστος και με καρό πουκάμισο βρέθηκε στην επαρχία Πούλια της Νότιας Ιταλίας την εποχή της συγκομιδής της ντροπάς. "Υπνος σε τρώγλες, στις οποίες δε θα πήγαιναν να κοιμηθούν ούτε τα αδέσποτα, χωρίς νερό, ρεύμα, τουαλέτα. Δουλειά από τις έξι το πρώιμο ως τις δέκα το βράδυ για να πληρωθείς, αν πληρωθείς, 15-20 ευρώ την ημέρα. Οποιος

**■ ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ
ΣΤΗΝ <>Κ>>**
● Ο Κ.Χ.Ν. 50 ευρώ

διαμαρτύρεται τρώει ξύλο. Κάποιος που πήγε στην αστυνομία ανακάλυψε τι σημαίνει ο νόμος Μπόσι - Φίνι. Τον συνέλαβαν γιατί τα χαρτιά του δεν ήταν εντάξει... Για «ενοίκιο» κρεβατού στην τρώγλη πληρωώνουν 50 ευρώ τον μήνα, για μεταφορά δέκα λεπτών με το αυτοκίνητο στο χωράφι 5 ευρώ την ημέρα». Το ρεπορτάριο δημοσιεύτηκε στην «Καθημερινή». Το αφιερώνουμε εξαιρετικά σε κείνους που έχουν μετατρέψει σε... όραμα τη «σύγκλιση με το ευρωπαϊκό κεκτημένο». Σε κείνους που παραμυθιάζουν τους εργαζόμενους με τρύπτικα οράματα, για να σώσουν τον καπιταλισμό.

◆ Το κλάμα του παπαγάλου (όταν μένει νηστικός): «Πριν από πέντε χρόνια σαν σήμερα ήμασταν όλοι Αμερικανοί... Σήμερα πέντε χρόνια αργότερα, η κατάσταση έχει ανατραπεί ολοσχερώς. Η Αμερική ανέλαβε τον ρόλο του επιπλέοντος, η συμπάθεια και η συμπαράσταση έχουν στερεψει σε όλον τον πλανήτη, η ακόμη χειρότερα, παραχρήσαν τη θέση τους στο μήσος... Με αυτήν την Αμερική κανένας πολιτισμένος άνθρωπος δεν αισθάνεται να έχει κάτιονταν» (Πρετεντεράκος στο «Βήμα»). ◆ Δεν είναι καιρός, κύριε Καραμανλή, να επονέλθει στις τάξεις της ΝΔ ο γύρωντας

Βαγγέλης Πολύζος, που τον καρατομήσατε άδικα κι αστόχαστα, επειδή είπε ότι σε όλους τους πολιτικούς χώρους υπάρχουν άνθρωποι που «τα πιάνουν»; Και να του ζητήσετε και μια συγνώμη του ανθρώπου για την ταλαιπωρία που τον υποβάλλατε και την οποία με τόση καρτερικότητα υπέμεινε.

Η ΠΑΠΑΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

Οι επιθέσεις της 11ης Σεπτεμβρίου ήταν η χειρότερη επίθεση που έχει σημειωθεί ποτέ στο αμερικανικό έδαφος. Είναι όμως κάτι παραπάνω από αυτό: αποτελούν μια επίθεση εναντίον των πολικόμιων ιδεών της ειρήνης, της ελευθερίας και των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, τις οποίες συμβολίζουν χώρες όπως η δική μας. Κοντολίζα Ράις

ΕΙΠΑΝ... ΕΓΡΑΨΑΝ... ΕΙΠΑΝ...

Είναι ευχάριστο που έστω ένα, δύο, τρία, αυτά τα λίγα ικρούματα διακρούνται γνωστά. Αυτό που μένει είναι να δώμε ποιες θα είναι οι επόμενες ενέργειες. Θα υπάρξουν ποινές, θα τιμωρηθούν κυρίως σε διοικητι

■ Κυπριακό

Τσαμπουκάδες τέλος

Τις τους ήθελε τους τσαμπουκάδες ο ΥΠΕΞ της Κύπρου Γ. Λιλήκας; Με το που δήλωσε ότι η Κυπριακή Δημοκρατία θα μπλοκάρει όλα τα κεφάλαια στις ενταξιακές διαπραγματεύσεις της Τουρκίας με την ΕΕ μέχρι να εφαρμοστεί πλήρως από την Αγκυρα το πρωτόκολλο τελωνειακής σύνδεσης, κατέφτασε εσπευσμένα στο νησί ο υφυπουργός Εξωτερικών της Ελλάδας Γ. Βαληνάκης (που έχει και την ιδιότητα του «εξ απορρήτων» του Καραμανλή) για να βάλει τα πράγματα στη θέση τους.

Στόχος που επετεύχθη, κρίνοντας από το αποτέλεσμα. Ο ίδιος ο Τ. Παπαδόπουλος ανέλαβε να «μαζέψει» τις κορόνες του Λιλήκα, δηλώνοντας ότι ουδείς στην ΕΕ επιθυμεί τη δημιουργία κρίσης στις τουρκοευρωπαϊκές σχέσεις: «Προσπάθεια μας είναι η αποτροπή οποιαδήποτε κρίσης, γιατί πιστεύω ότι η γενική εντύπωση στην Ευρώπη είναι ότι θα ήταν κακή εξέλιξη εάν η πορεία της Τουρκίας στις διαπραγματεύσεις αντιμετωπίσει αντιερβλητές δυσκολίες. Αυτό θα είναι κακό για όλα τα εμπλεκόμενα μέρη περιλαμβανομένης και της Κύπρου.

Τσαμπουκάδες, τέλος, λοιπόν. Η απειλή του βέτο πρέπει να ξεχαστεί και να αντικατασταθεί από παζάρια μέσα στα κοινοτικά όργανα, ώστε να βγαίνουν κάποιες αυστηρές ανακοινώσεις προς την Τουρκία. Ανακοινώσεις που ουδέλως ενοχλούν την Αγκυρα, όσο δεν σταματά η διαδικασία συζήτησης και έγκρισης των κεφαλαίων της ενταξιακής διαπραγμάτευσης. Γιατί η τουρκική πολιτική ηγεσία γνωρίζει πολύ καλά ότι το παζάρι δεν έχει να κάνει με το Κυπριακό αλλά με άλλους παράγοντες. Εκείνο που επιθυμεί είναι να μην προστεθεί και το Κυπριακό σ' αυτούς τους παράγοντες.

Και όπως όλα δείχνουν, αυτό το πετυχαίνει. Γιατί η κυβέρνηση Παπαδόπουλου είναι απομονωμένη ακόμα και από τον πιο στενό της σύμμαχο, την Ελλάδα. Η Ελλάδα αυτή τη στιγμή κάνει μπτίζει με την Τουρκία. Η Εθνική αγοράζει μια τουρκική τράπεζα, σε διακρατικό επίπεδο πρωθείται η κατασκευή αγωγού φυσικού αερίου Τουρκίας-Ελλάδας-Ιταλίας (παχνίδι στο οποίο επιθυμεί να μπει και η Ρωσία) και ουδείς στην Αθήνα θα επιθυμούσε μια ελέω Κυπριακού όξυνση, η οποία θα χαλαύσει το κλίμα και θα καθυστερώσει τις μεγάλες μπτίζεις. Αυτό το μήνυμα μεταφέρθηκε στον Παπαδόπουλο από τον Βαληνάκη και φυσικά εισακούστηκε. Και για να πάρει την ευθύνη της διόρθωσης ο ίδιος ο Παπαδόπουλος, μάλλον το μήνυμα Καραμανλή δεν ήταν και τόσο... ευγενικό.

Χαρακτηριστικοί της ελληνικής στάσης ήταν οι εξαιρετικά χαμηλοί τόνοι που κράτησε ο εκπρόσωπος Τύπου του ελληνικού ΥΠΕΞ Γ. Κουμουτσάκος έναντι της δέσμευσης από την Τουρκία περιοχής στο Αιγαίο για την προγματοποίηση στρατιωτικών ασκήσεων. Χαρακτήρισε μεν τη δέσμευση «παράνομη και παράτυπη», ταυτόχρονα όμως σημείωσε ότι η δέσμευση από μόνη της δεν ουσιοτάτως παραβίαση του θερινού μορατόριου, διότι η άσκηση δεν έγινε.

Ακόμα πιο χαρακτηριστική ήταν η έμμεση πλην σαφής διαφοροποίηση της Ντόρας από τις γνωστές δηλώσεις Σαρκοζί, που αμφισβήτησε κάθε προοπτική ένταξης της Τουρκίας στην ΕΕ. Σύμφωνα με τη Ντόρα «η συζήτηση για την Τουρκία στην Ευρώπη είναι ανοιχτή» (άρα κακώς επιχειρεί να την κλείσει ο Σαρκοζί) και «οι αποφάσεις θα ληφθούν πολύ αργότερα».

Το θέμα των ευρωτουρκικών σχέσεων συζήτησε με τη Μπακογιάννη και ο βρετανός ΥΠΕΞ Τζεφ Χουν, που επισκέφτηκε την Αθήνα αμέσως μετά την επίσκεψή του στην Αγκυρα. Η κυβέρνηση Μπλερ έχει αναλάβει εκστρατεία υπέρ της ένταξης της Τουρκίας. Ο ίδιος ο Μπλερ δήλωσε (την ίδια μέρα που ο Χουν επισκέπτοταν την Αθήνα), ότι η απόρριψη του ενδεχόμενου πλήρους ένταξης της Τουρκίας είναι «ένα πολύ σοβαρό λάθος, με άμεσες συνέπειες για την ΕΕ». Ερχόμενος στην Αθήνα ο Τζεφ Χουν δε μπορούσε παρά να εκφράσει τη συνήθη ευχή: «Έπιθυμούμε να δούμε την Τουρκία να αναλαμβάνει τις υποχρεώσεις της σύμφωνα με το ευρωπαϊκό δίκαιο. Είναι πολύ σημαντικό η Τουρκία να ανταποκριθεί στις ανειλημμένες υποχρεώσεις της» (δηλαδή, την εφαρμογή του πρωτόκολλου τελωνειακής ένωσης και έναντι της Κύπρου). Οταν, όμως, αυτό δεν τίθεται ως προαπαιτούμενο για τη συνέχιση των ευρωτουρκικών διαπραγματεύσεων, όταν δεν τίθεται καν χρονοδιγματικά, η Τουρκία δεν έχει κανένα λόγο να ανησυχεί. Ήδη, η κυβέρνηση Ερντογάν απέστειλε στην Κομισιόν ένα κείμενο 22 σελίδων με τις θέσεις της, στο οποίο συνέδει την εφαρμογή της τελωνειακής σύνδεσης με τα μέτρα άρσης της απομόνωσης των Τουρκοκυπρίων.

ΚΟΝΤΡΑ

Αντιλαϊκή πολιτική και δικομματικές κοκορομαχίες

Οπως αναμενόταν, δεν έκρυβαν καμιά έκπληξη οι ομιλίες του Καραμανλή στη Θεσσαλονίκη. Καθισμένος αναπαυτικά πάνω στο μαξιλάρι των τελευταίων γκάλοπτ, ο πρωθυπουργός απέφυγε να κάνει μια προεκλογικό τύπου ομιλία. Το «δόγμα Καραμανλή» ήταν σαφές: Η «δημοσιονομική προσαρμογή», δηλαδή η σκληρή λιτότητα, έχει ακόμα πολύ δρόμο, οι «μεταρρυθμίσεις», δηλαδή οι αντιλαϊκές και αντεργατικές αλλαγές, θα συνεχιστούν και το μόνο για το οποίο δεσμεύεται η κυβέρνηση είναι να ολοκληρώσει την προεκλογική της υπόσχεση για την εκδήλωση της ΕΚΑΣ και τις συντάξεις του ΟΓΑ. Πότε; Σε δύο δόσεις. Μία το 2007 και μία το 2008. Στο ενδιάμεσο το πιθανότερο είναι να έχουμε εκλογές (άνοιξη ή φθινόπωρο

του 2007 είναι οι πιθανότερες ημερομηνίες).

Ούτε το διήμερο του Γιωργάκη (σήμερα και αύριο) αναμένεται να φέρει εκπλήξεις. Το ΠΑΣΟΚ δεν θέλει και δε μπορεί να κάνει αντιπολίτευση συσίτια (αυτό το δείχνουν και τα γκάλοπτ). Είναι δε πολύ πιθανό να μη μπορέσει ούτε στις αυτοδιοικητικές εκλογές να κάνει το ΠΑΣΟΚ κάποιο βήμα που να μπορεί να το παρουσιάσει ως ανάκαμψη (μην ξεχνάμε ότι η ΝΔ πολιτική δημιουργίας αλλά χωρίς κινήσεις που να αμφισβητούν τη σταθερότητα του συστήματος και τα άμεσα συμφέροντα της κεφαλαιοκρατίας).

Πού θα δώσει τη μάχη το ΠΑΣΟΚ; Στο επίπεδο των σκανδάλων και της διαφθοράς. Θα δούμε όπειρα επεισόδια της δικομματικής κοκορομαχίας, μακριά όχι μόνο από τα προγματικά προβλήματα των εργαζόμενων και της νεολαίας, αλλά και από την ίδια την ουσία των σκανδάλων.

■ Ενεργειακός ανταγωνισμός

Σάκος του μποξ για ΗΠΑ - Ρωσία η Ελλάδα

Πριν καλά-καλά καταλαγάσουν οι πανηγυρισμοί για την υπογραφή του μνημονίου Πούτιν-Παρβάνοφ-Καραμανλή για την επιτάχυνση των διαδικασιών που θα οδηγήσουν σε τελική συμφωνία για την κατασκευή του πετρελαιοϊαγού Μπουργκάς-Αλεξανδρούπολη, η αμερικανική πλευρά φρόντισε με δημόσια παρέμβαση του πρεσβευτή της στην Αθήνα Τσαρλς Ρις να καταστήσει για μια ακόμα φορά γνωστές τις θέσεις της.

Σε συνέπεια του στο «Βήμα» ο Ρις κατέστησε σαφές ότι οι Αμερικανοί δεν θα είχαν αντίρρηση για την κατασκευή του πετρελαιοϊαγού Μπουργκάς-Αλεξανδρούπολη, δε θα δεχτούν όμως να ρεύσει ρωσικό αέριο στον ογωγό Τουρκίας-Ελλάδας-Ιταλίας, ένα έργο μείζονος σημασίας από τον σχετικά μικρό σε έκταση ογωγό Μπουργκάς-Αλεξανδρούπολη.

Ο Ρις εμφανίστηκε εξαιρετικά ανήσυχος γι' αυτό το ενδεχόμενο, μολονότι δήλωσε (την ίδια μέρα που ο Χουν επισκέπτοταν την Αθήνα), ότι η απόρριψη της ενδεχόμενης πλήρους ένταξης της Τουρκίας είναι «ένα πολύ σοβαρό λάθος, με άμεσες συνέπειες για την ΕΕ». Ερχόμενος στην Αθήνα ο Τζεφ Χουν δε μπορούσε παρά να εκφράσει τη συνήθη ευχή: «Έπιθυμούμε να δούμε την Τουρκία να αναλαμβάνει τις υποχρεώσεις της σύμφωνα με το ευρωπαϊκό δίκαιο. Είναι πολύ σημαντικό η Τουρκία να ανταποκριθεί στις ανειλημμένες υποχρεώσεις της» (δηλαδή, την εφαρμογή του πρωτόκολλου τελωνειακής ένωσης και έναντι της Κύπρου). Οταν, όμως, αυτό δεν τίθεται ως προαπαιτούμενο για τη συνέχιση των ευρωτουρκικών διαπραγματεύσεων, όταν δεν τίθεται καν χρονοδιγματικά, η Τουρκία δεν έχει κανένα λόγο να ανησυχεί. Ήδη, η κυβέρνηση Ερντογάν απέστειλε στην Κομισιόν ένα κείμενο 22 σελίδων με τις θέσεις της, στο οποίο συνέδει την εφαρμογή της τελωνειακής σύνδεσης με τα μέτρα άρσης της απομόνωσης των Τουρκοκυπρίων.

σε... αμερικανικά, αλλά για την όστο το δυνατόν μεγαλύτερη απομόνωση της Ρωσίας που έχει βγει ορμητικά στο προσκήνιο συνάπτοντας συνεχώς νέες συμφωνίες ενεργειακής τροφοδοσίας της Ευρώπης. Εκείνο που αξίζει να σημειώσουμε είναι ότι οι Αμερικανοί θέτουν το ζήτημα αντίστροφα. Δηλαδή, ανησυχούν ότι οι Ρώσοι θα κλείσουν συμφωνία με τους Ιταλούς και ζητούν ουσιαστικά από την ελληνική κυβέρνηση να μπλοκάρει αυτή τη συμφωνία, μπλοκάροντας τον αγωγό που θα περνάει από το ελληνικό έδαφος. Με έμμεσο τρόπο ο Ρις μας αποκαλύπτει κάτι που δε γράφτηκε στον ελληνικό Τύπο τις μέρες της επισκεψης Πούτιν. Οτι το ρωσικό αίτημα προς την ελληνική πλευρά είναι να μην αντιτάχει σ

Με επικριτικά άρθρα, που βιβάλλουν ευθέως κατά της πολιτικής του Λευκού Οίκου, υποδέχτηκε σημαντική μερίδα του αμερικανικού τύπου τις αναμενόμενες φανφάρες του Μπους κατά την 5η επέτειο της 11ης Σεπτεμβρίου. Ανάμεσά τους η «Ουάσιγκτον Ποστ» (11/9/06), η οποία σε άρθρο της με τίτλο «Η κατάσταση στο δυτικό Ιράκ χαρακτηρίζεται τρομερή» αποκάλυψε ότι ο επικεφαλής της Υπηρεσίας Πληροφοριών του Σώματος των Πεζοναυτών στο Ιράκ, ο συνταγματάρχης Πετ Ντέβιλ, υπέβαλε πρόσφατα μια απόρρητη έκθεση στο Πεντάγωνο, η οποία καταλήγει στο συμπέρασμα ότι «οι προσπικές να γίνει ασφαλής η δυτική επαρχία Αιγυπτίου είναι ζοφερές και ότι δεν υπάρχει σχεδόν τίποτα που να μπορεί να κάνει ο αμερικανικός στρατός για να βελτιώσει την πολιτική και κοινωνική κατάσταση εκεί».

Η έκθεση έχει ημερομηνία 16 Αυγούστου, στάλθηκε στην Ουάσιγκτον λίγες μέρες αργότερα και συζητήθηκε στο Πεντάγωνο αλλά και σε κύκλους της υπηρεσίας «Εθνικής Ασφαλείας».

Η εφημερίδα δεν έχει στα χέρια της την έκθεση, αλλά επικαλείται και παραθέτει εκτιμήσεις αξιωματούχων που είναι γνώστες της έκθεσης, οι οποίοι υποστηρίζουν ότι είναι η πρώτη φορά που ένας ανώτερος αμερικανός αξιωματικός υποβάλλει μια τόσο αρνητική έκθεση από το Ιράκ. Ενας αξιωματικός του στρατού, αναφέρει μεταξύ άλλων το προαναφερόμενο άρθρο της «Ουάσιγκτον Ποστ», που διάβασε την έκθεση, κατέληξε στο συμπέρασμα ότι στην επαρχία Αιγυπτίου «δεν έχουμε ήττηθεί στρατιωτικά, αλλά έχουμε ήττηθεί πολιτικά και εκεί είναι που κερδίζονται και χάνονται οι πόλεμοι». Ενας άλλος είπε ότι η έκθεση περιγράφει την κατάσταση στην επαρχία Αιγυπτίου σαν να μην επιδέχεται καμιά βελτίωση και ένας άλλος ότι το συμπέρασμα που βγαίνει από την έκθεση είναι ότι οι ΗΠΑ έχουν χάσει τον πόλεμο στην Αιγυπτίου. Σύμφωνα με τις ίδιες πηγές, ο Πετ Ντέβιλ έναντι αναφέρει, μεταξύ άλλων, στην έκθεση ότι «όχι μόνο οι στρατιωτικές επιχειρήσεις βρίσκονται σε αδιέξodo, ανίκανες να επεκτείνουν και να διατηρήσουν την ασφάλεια πέρα από την περίμετρο των βάσεων τους, αλλά και ότι οι τοπικές διοικήσεις έχουν καταρρεύσει και η αδύναμη κεντρική κυβέρνηση δεν έχει σχεδόν καμιά παρουσία στην επαρχία».

«Η επαρχία Αιγυπτίου, επισημαίνει ο συντάκτης της «Ουάσιγκτον Ποστ», είναι επαρχία κλειδί. Περιλαμβάνει το Ραμάντι και τη Φαλούτζα, οι οποίες μαζί με τη Βαγδάτη

Φαρμακερά βέλη κατά του Λευκού Οίκου

αποτελούν τη μεγαλύτερη πρόκληση που αντιμετωπίζει ο αμερικανικός στρατός στο Ιράκ. Αποτελεί το ένα τρίτο του ιρακινού εδάφους και περιλαμβάνει την τεράστια περιοχή από την πρωτεύουσα μέχρι τα σύνορα της Συρίας και της Ιορδανίας καθώς και το μεγαλύτερο μέρος της περιοχής που είναι γνωστή ως Τρίγωνο του Θανάτου... Μέσα στον Αύγουστο, έχασαν τη ζωή τους εκεί 33 αμερικανοί στρατιώτες, 17 πεζοναύτες, 13 από το Στρατό και 3 από το Ναυτικό».

Στο ίδιο φύλλο (11/9/06), η «Ουάσιγκτον Ποστ» δημοσιεύει το άρθρο «Καταδικασμένος σε αποτυχία ο πόλεμος κατά της τρομοκρατίας», του πακιστανού δημοσιογράφου και συγγραφέα Αχμέντ Ρασίντ, ο οποίος έχει γράψει τα βιβλία «Οι Ταλιμπάν» και «Τζιχάντ: η ανάπτυξη του μοχήτικού Ισλάμ στην Κεντρική Ασία». Από το άρθρο αυτό παραθέτουμε μερικά ιδιαίτερα ενδιαφέροντα αποσπάσματα.

«Σε πέντε χρόνια από την 11η Σεπτεμβρίου, οι τακτικές και η στρατηγική των Ισλαμιστών εξτρεμιστών που πολεμούν τις αμερικανικές ή τις νατοϊκές δυνάμεις έχουν βελτιωθεί δραματικά. Σε βαθμό που δεν μπορούσαν να πλησιάσουν πριν από πέντε χρόνια, οι εξτρεμιστές αντιμετωπίζουν με επιτυχία το συντριπτικά ανώτερο τεχνολογικό μηχανισμό που οι σύγχρονοι στρατοί μπορούν να αντιπαρατάξουν απέναντι στο αντάρτικο. Οι ισλαμιστές εξτρεμιστές κερδίζουν τον πό-

λεμο μη χάνοντάς τον και επεκτείνονται σταθερά ανοίγντας νέα μέτωπα.

Φανταστείτε έναν αραβικό αντάρτικο στρατό που δεν είναι ορατός ποτέ από τις ισραηλινές δυνάμεις, που δε γιορτάζει ποτέ δημόσια τις νίκες ή δεν πενθεί τις ήττες, που

συγχωνεύεται τόσο επιτυχημένα με τον ντόπιο πληθυσμό, ώστε τα δυτικά τηλεοπτικά δίκτυα δεν μπορούν να πάρουν συνεντεύξεις από τους διοικητές ή τους μοχητές του. Αυτό είναι το μυστικό της επιτυχίας της Χεζμπολά στον πόλεμο των 33 ημερών εναντίον των ισραηλινών στρατευμά-

των, που παραδέχτηκαν ότι σπάνια έβλεπαν τον εχθρό πριν τους χτυπήσει....

Στο νότιο Αφγανιστάν, οι Ταλιμπάν έχουν μάθει να αποφεύγουν τους αμερικανικούς και νατοϊκούς δορυφόρους και τα μη επανδρωμένα αεροσκάφη κατασκοπείας για να συγκεντρώνονται μέχρι και 400 μοχητές και να κάνουν επιθέσεις σε αστυνομικούς σταθμούς και θέσεις του στρατού. Έχουν μάθει επίσης να διασκορπίζονται πριν δεχτούν επιθέσεις από αμερικανικά βομβαρδιστικά, να κρύβουν τα όπλα τους και να συγχωνεύονται με τον ντόπιο πληθυσμό.

Στο Βόρειο και Νότιο Βαζιριστάν, τις φυλετικές περιοχές κατά μήκος των συνόρων Πακιστάν - Αφγανιστάν, μια συμμαχία εξτρεμιστικών ομάδων, που περιλαμβάνει την Αλ -

- Κάιντα, τους Πακιστανούς και Αφγανούς Ταλιμπάν, Κεντροαστάτες και Ταετσένους, πέτυχε μια σημαντική νίκη εναντίον του πακιστανικού στρατού. Ο στρατός, που έχασε περίπου 800 στρατιώτες στα τρία τελευταία χρόνια, αποσύρθηκε, διέλυσε τα φυλάκια ελέγχου που είχε

εγκαταστήσει, απελευθέρωσε τους κρατούμενους της Αλ Κάιντα και τώρα πληρώνει μεγάλα ποσά αποζημίωσης στους εξτρεμιστές...

Στο Ιράκ, σύμφωνα με πρόσφατη μελέτη του Πενταγώνου, οι επιθέσεις των ανταρτών πήδησαν στις 800 τη βδομάδα στο δεύτερο τέταρτο αυτής της χρονιάς, αριθμός διπλάσιος από το πρώτο τέταρτο. Οι ιρακινές απώλειες αυξήθηκαν κατά 50%. Η Αλ - Κάιντα στο Ιράκ έχει επινοήσει μια σειρά από νέες αντάρτικες τακτικές, όπλα και εκρηκτικούς μηχανισμούς, που μεταβιβάζονται στους Ταλιμπάν και σε άλλες ομάδες.....

Αν αυτός είναι πράγματα ένας μακρόχρονος πόλεμος, όπως λεέι η κυβέρνηση Μπους, τότε οι ΗΠΑ είναι σχεδόν σίγουρο ότι έχουν χάσει την πρώτη φάση. Οι αντάρτες μαθαίνουν γρηγορότερα από τους Δυτικούς στρατούς και η Δύση κάνει φοβερά στρατηγικά λάθη, ενώ οι εξτρεμιστές κάνουν ευφυείς τακτικές κινήσεις....».

Μετά απ' αυτά είναι κατανοητή η απροθυμία αρκετών νατοϊκών χωρών να στελουν επιπλέον στρατιωτικές δυνάμεις στο Αφγανιστάν, κωφεύοντας στο κατεπείγον αίτημα του Αμερικανού ανώτατου διοικητή του ΝΑΤΟ στην Ευρώπη, στρατηγού Τζειμς Τζόουνς, για την αποστολή επιπλέον στρατιωτικών ελικοπτέρων και αεροσκαφών καθώς και 2.500 στρατιωτών στο Αφγανιστάν.

62.006 τουλάχιστον οι νεκροί του «πολέμου κατά της τρομοκρατίας»

Συγκλονιστικά στοιχεία για το κόστος σε ανθρώπινες ζωές και χρήμα του «πολέμου κατά της τρομοκρατίας» έφερε στο φως μια έρευνα του κυριακάτικου «Ιντεπέντεντ», την παραμονή της 5ης επετείου της 11ης Σεπτεμβρίου. Η έρευνα στηρίχτηκε σε νέα, αδημοσίευτα στοιχεία που πάρθηκαν από ακαδημαϊκούς και οργανώσεις, όπως την «Iraq Body Count» και τον καθηγητή Μαρκ Χέρολντ του University of New Hampshire, και από άλλες επίσημες μελέτες.

Ο «πόλεμος κατά της τρομοκρατίας», σύμφωνα με την έρευνα αυτή, έχει προκαλέσει το θάνατο 62.006 ανθρώπων, έχει δημιουργήσει 4,5 εκατομμύρια πρόσφυγες και έχει κοστίσει στις ΗΠΑ περισσότερο από το ποσό που χρειάζεται για να αποπληρωθούν τα χρέη όλων των φτωχών χωρών του κόσμου. Αν μάλιστα συνυπολογιστούν οι θάνατοι των ανταρτών, των ιρακινών στρατιωτών κατά την εισβολή του 2003, αυτών που δεν ανακέρονται από τα δυτικά μίντια και όσων έχουν πεθάνει από τραύματα, τότε ο αριθμός των νεκρών θα φτάσει στους 180.000 περίπου.

Πιο συγκεκριμένα, από την έρευνα αυτή προκύπτει ότι στο Αφγανιστάν έχουν

σκοτωθεί 4.541 - 5.308 πολίτες και 385 στρατιώτες, στο Ιράκ 50.000 πολίτες και 2.899 στρατιώτες και 4.081 σε επιθέσεις στον υπόλοιπο κόσμο.

Σημειωτέον ότι πριν από 2.5 χρόνια η «Iraq Body Count», μια ομάδα Βρετανών και Αμερικανών ακαδημαϊκών, είχε κα-

ταγράψει το θάνατο 10.000 πολιτών στο Ιράκ. Σήμερα ο αριθμός των νεκρών που δίνει είναι πενταπλάσιος, ξεπερνά τις 50.000, αλλά και πάλι είναι σίγουρα μικρότερος από τον πραγματικό αριθμό, γιατί η οργάνωση αυτή κατογράφει μόνο τις νεκρές στην ΣΕΛΙΔΑ 9

Δυνατή η Χεζμπολά, αδύναμη η κυβέρνηση

Ηπροκλητική επίσκεψη

Μπλερ στο Λιβανό (με την ανάλογη υποδοχή απ' τον Λιβανέζο πρωθυπουργό, Φουάντ Σινιόρα) αποτελεσε αφορμή για να ξεσπάσει μια σκληρή σύγκρουση μεταξύ των «δυνάμεων της 14ης Μαρτίου» (του κυβερνητικού δηλαδή συνασπισμού με επικεφαλής τον Σινιόρα) και της Χεζμπολά, που κάλεσε ανοιχτά την κυβέρνηση να παραιτηθεί, γιατί παίζει το παιχνίδι του Ισραήλ και των Αμερικάνων για τη δολοφονία της Αντίστασης. Σε μια μεγάλη διαδήλωση που οργάνωσε η Χεζμπολά την περασμένη Δευτέρα, ο βουλευτής της οργάνωσης Αλί Αμάρ επιτέθηκε με σκληρά λόγια ενάντια στην κυβέρνηση και απέκλεισε κάθε ενδεχόμενο να αφοπλιστεί η Χεζμπολά. Το ίδιο σκληρές δηλώσεις κατά της κυβέρνησης για την επίσκεψη Μπλερ έκανε και ο Νασράλα την επομένη, αποκρύοντας ταυτόχρονα τις κατηγορίες των δυνάμεων της κυβερνητικής πλειοψηφίας, ότι η Χεζμπολά έσυρε το Λιβανό σ' ένα πόλεμο που έφερε την χώρα 10 χρόνια πίσω.

Απ' ότι φαίνεται, τα πράγματα είναι δύσκολα για την κυ-

βερνητική πλειοψηφία, γ' αυτό και καταφεύγει σε τέτοιες επταίσχυντες κατηγορίες, μήπως και κατορθώσει να υπονομεύσει το κύρος της Χεζμπολά στα μικροαστικά και αστικά στοιχεία. Ομως, αυτό φαίνεται αδύνατο για την ώρα, καθώς ακόμα και στον τομέα της ανοικοδόμησης η Χεζμπολά εμφανίζεται μπροστά απ' τον κρατικό μηχανισμό. Σύμφωνα με το πρακτορείο Inter Press (13/9/06), η κατασκευαστική εταιρία της οργάνωσης, ονόματι Τζχάντ Αλ-Μπινάτι, διαθέτει περισσότερους από 2000 μηχανικούς και αρχιτέκτονες που καταγράφουν τις καταστροφές του Νοτίου Λιβάνου, των νοτίων προαστίων της Βηρυτού και ορισμένων θυλάκων στο βορειοανατολικό Λιβάνο όπως η

Μπααλμπέκ. Σύμφωνα με το ίδιο πρακτορείο, η Χεζμπολά έχει δεχτεί εκατοντάδες εθελοντές, ακόμα και από ανθρώπους που δεν έχουν σχέση με την οργάνωση, και προχωράει γοργά στην καταμέτρηση των καταστροφών, που αναμένεται να ολοκληρωθεί στο Νότο μέχρι τα τέλη του Σεπτέμβρη (ήδη έχει καταγραφεί το 80% κι έχουν καθοριστεί οι αποζημιώσεις, ορισμένες απ' τις οποίες έχουν ήδη δοθεί).

Όσο για την «ειρηνευτική δύναμη» του ΟΗΕ, όσο κι αν θέλει δε μπορεί να παίξει το ρόλο του στρατού κατοχής μια και δε μπορεί να πάρει ούτε τουφέκι απ' τη Χεζμπολά. Οπως αναφέρει και σχετικό ρεπορτάριο του Ασοσιέτεντ Πρες απ' την πόλη Σρίφα, κο-

ντά στον ποταμό Λιτάνι του Νοτίου Λιβάνου (πρώην προπύργιο της Αμάλ και κομμουνιστικών ομάδων, όπως αναφέρει το πρακτορείο), «το μόνο πράγμα που υπονοεί την παρουσία των μαχητών της Χεζμπολά σ' αυτή την πόλη του Νοτίου Λιβάνου είναι τα μοτοποδήλατα που είναι παρακαρισμένα στους

δρόμους». Τα όπλα τα έχουν κρύψει καλά και το μόνο που μπορούν να κάνουν οι «ειρηνοποιοί» είναι να προσπαθήσουν να εμποδίσουν τον ανεφοδιασμό της οργάνωσης.

ΥΓ: Στο Ισραήλ, η γκρίνια δε λέει να σταματήσει. Το περασμένο Σάββατο χιλιάδες διαδήλωσαν για να πιέσουν την κυβέρνηση για διεξαγωγή έρευνας γιατί έχασαν τον πόλεμο, ενώ τέσσερις μέρες μετά (την Τετάρτη) παραιτήθηκε ο διοικητής της βόρειας στρατιάς υποστράτηγος Ούντι Ανταμ ο οποίος είχε αντικατασταθεί στην διοίκηση των στρατευμάτων που διεξήγαγαν τον πόλεμο στο Λιβάνο λίγες μέρες πριν την εκεχειρία. Δύσκολα τα πράγματα για τους ήττημένους...

Παγώνει η συζήτηση για το «ομοσπονδιακό» Ιράκ

Στο προηγούμενο φύλλο της «Κ», είχαμε επισημάνει ότι η διέξοδος σ' αυτό το ατελειώτω αδιέξοδο που φαίνεται να υπάρχει στη χώρα, με τον εμφύλιο και την αντίσταση να συνεχίζονται παράλληλα, ίσως να μπορεί να «δοθεί» με το διαμελισμό του Ιράκ. Αυτή φυσικά δεν θα είναι μία διέξοδος προς όφελος της Αντίστασης, αλλά προς όφελος των κατακτητών, αλλά ίσως δυστυχώς η μόνη βιώσιμη λύση αν οι εμφυλιοπολεμικές επιθέσεις οδύνθουν ακόμα περισσότερο.

Ο διαμελισμός σε πρώτη φάση περνάει μέσα απ' τη μετατροπή του Ιράκ σε ομοσπονδιακό κράτος. Αυτό προβλέπεται από το Σύνταγμα που ενέκρινε η νέα βουλή που προέκυψε απ' τις τελευταίες εκλογές. Ομως, οι εξελίξεις δεχόνται ότι μάλλον για αρκετό χρονικό διάστημα αυτή η διακήρυξη θα μείνει στα χαρτιά. Αυτό το λέμε όχι μόνο εξαιτίας του μποϊκοτάζ των σουνιτικών κομμάτων, που δεν πήραν μέρος στη συζήτηση που προβλεπόταν να γίνει την περασμένη Κυριακή σχετικά μ' αυτό το ζήτημα, και την επ' αόριστο αναβολή αυτής της συζήτησης στην ιρακινή βουλή. Άλλα και από τη στάση του Σαντρ, που εμφανίστηκε κάθετα αντίθετος σε μια τέτοια προοπτική, παρά το γεγονός ότι η σητική πλευρά (και πρώτα απ' όλα ο Αλ-Χακίμ και το κυβερνόν κόμμα του) είχε θέσει επί τάπτητος το ζήτημα αυτό. Πράγμα που έκανε τον εκπρόσωπο του ιρακινού κοινοβουλίου (που είναι και τρίτος στην ιεραρχία της ιρακινής κυβέρνησης) Μοχμούντ Αλ-Μασαντάνι να δηλώσει ότι το σχέδιο μετατροπής του Ιράκ σε ομοσπονδιακό κράτος (με τρεις ομόσπονδες «δημοκρατίες», μία Κουρδική, μία Σιιτική και μία Σουνιτική) έχει πλέον πεθάνει πολιτικά, συμπληρώνοντας ότι «εάν εφαρμοστεί ομοσπονδοποίηση τώρα, θα οδηγήσει σε μία απόσχιση του νότου και μία εγκαθιδρυση ενός ιαλαμικού εξτρεμιστικού κράτους στο κέντρο της χώρας». Η Αντίσταση τους έχει χαλάσει τα σχέδια και σ' αυτό τον τομέα.

«Αντιτρομοκρατικές» μπίζνες

Στην Κολομβία, ένα από τα προπύργια του «πολέμου κατά της τρομοκρατίας» αποκαλύφτηκε ένα... περίεργο σκάνδαλο. Αξιωματικοί του Στρατού τοπθετούσαν παριγδευμένα με εκρηκτικά αυτοκίνητα σε διάφορα σημεία της πρωτεύουσας Μπογκοτά. Τα ανατίναζαν, φόρτων την ευθύνη στους «τρομοκράτες» και αυτοί εισέπραταν το παραδάκι για να πληρώσουν -υποτίθεται- τους «πληροφοριοδότες» που θα τους οδηγούσαν στους δράστες. Το γεγονός είναι πια βεβαιωμένο, αφού έχει πάρει το δρόμο της στρατιωτικής δικαιοσύνης. Ο αντιδραστικός πρόεδρος Αλβαρού Ουρίμπε περιορίστηκε απλώς να το χαρακτηρίσει «μεμονωμένο».

Αντίσταση ή κυβέρνηση «εθνικής ενότητας»;

Μπορεί η κυβέρνηση «εθνικής ενότητας» να σχηματιστεί σύντομα στην Παλαιστίνη (μετά μάλιστα τη συμφωνία Χανγία-Αμπάτας), είναι αμφίβολο όμως αν θα μπορέσει να άρει το πολιτικό αδιέξοδο της πολαιοστινιακής πλευράς για αρκετό καιρό ακόμα. Το λέμε αυτό, γιατί η νέα κυβέρνηση δεν φαίνεται να είναι μια κυβέρνηση αντίστασης αλλά μια κυβέρνηση συμβιβασμού, μια κυβέρνηση που θα αφήνει στον Παλαιοστίνιο πρόεδρο Μοχμούντ Αμπάτ (που χαίρει άιρας εκτίμησης σε ΗΠΑ-Ισραήλ) ελεύθερο το πεδίο να διεξάγει τις συνομιλίες του με το Ισραήλ, ώστε να επιβάλει στη συνέχεια την όποια «λύση» προκύψει σαν «αναγκαστική επιλογή».

Ο Παλαιοστίνιος πρωθυπουργός (και ηγετικό στέλεχος της Χαμάς) Ισμαΐλ Χανγία το δήλωσε ξεκάθαρα. Η Χαμάς δεν πρόκειται να ανακοινεύει στις διαπραγματεύσεις του Αμπάτ με το Ισραήλ, αλλά αποιαδήποτε λύση θα πρέπει να εγκριθεί

από το Παλαιοστινιακό Κοινοβούλιο (στο οποίο έχει την πλειοψηφία η Χαμάς). Ποιος όμως μπορεί να αποκλείσει το ενδεχόμενο μια «ειρηνευτική συμφωνία», με κάποιες υπο-

χωρήσεις της ισραηλινής πλευράς (άσχετα αν δεν διαφαίνεται στο άμεσο μέλλον), να μην γίνει αποδεκτή απ' την ηγεσία της Χαμάς; Για την ώρα, οι Σιωνιστές φαίνο-

νται να κάνουν κάποιες κινήσεις σ' αυτή την κατεύθυνση με την απελευθέρωση 21 απ' τους 64 αξιωματούχους της Χαμάς (ανάμεσά τους 3 υπουργοί και 18 βουλευτές) και τις δηλώσεις Ολμερτ ότι είναι έτοιμος για συνάντηση με τον Αμπάτ «χωρίς όρους». Σίγουρα, αυτές δεν είναι αρκετές για να κάνουν τη Χαμάς να υποχωρήσει, αλλά το βέβαιο είναι ότι απ' την ηγεσία της οργάνωσης (ή τουλάχιστον από ένα μέρος της ηγεσίας της) υπάρχει αυτή η διάθεση. Διαφορετικά δεν εξηγείται γιατί ο Χανγία αφήνει ελεύθερο το πεδίο των διαπραγματεύσεων στον Αμπάτ και ο εκπρόσωπος της κυβέρνησης της Χαμάς, Γαζί Χαμάντ, δηλώνει ότι οι Παλαιοστίνιοι είναι έτοιμοι να αποδεχτούν ένα κράτος στα εδάφη που κατέλαβε το Ισραήλ το '67 (δηλαδή τη Δυτική Οχθή και τη Λωρίδα της Γάζας), αν και ο τελευταίος έκανε την εκτίμηση ότι δεν περιμένει να βγει τίποτα απ' τις διαπραγματεύσεις με τους Σιωνιστές.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 9

Ωρα αγώνα, ώρα αλληλεγγύης

**Τη Δευτέρα μπαίνουν σε απεργιακή κινητοποίηση
75.000 εκπαιδευτικοί της πρωτοβάθμιας
εκπαίδευσης. Σε πενθήμερη απεργία με την πρώτη,
τα αποτελέσματα της οποίας θα αξιολογηθούν στο
τέλος της εβδομάδας, για να αποφασιστεί π
παραπέρα στάση τους.**

Τη στάση της κυβέρνησης μπορούμε να τη μαντέψουμε. Η Γιαννάκου θα διαβεβαιώνει ότι όλα τα προβλήματα είναι λυμένα και τα γνωστά παπαγαλάκια του συστήματος στα ΜΜΕ θα αναλάβουν το ρόλο της συκοφάντησης και αυτού του αγώνα. Και τι δε θ' ακούσουν οι δάσκαλοι: τεμπέληδες, αδιάφοροι, ασυνείδητοι, που αφήνουν τα παιδιά στο δρόμο, που προκαλούν δυσκολίες στους εργαζόμενους κτλ. κτλ.

Οι ίδιοι οι απεργοί, βέβαια, έχουν τον πρώτο λόγο. Αυτοί με τη συμμετοχή τους στην απεργία και με το δυναμισμό που θα δείξουν θα καθορίσουν την εξέλιξη του αγώνα τους. Την τύχη τους την κρατούν στα δικά τους χέρια. Και πρέπει να την κρατήσουν γερά, γιατί η συνδικαλιστική γραφειοκρατία καραδοκεί για να τους ξεπουλήσει, όπως έχει κάνει και στο παρελθόν.

Ομως, παράγοντας σημαντικός είναι και η αλληλεγγύη. Σημαντικότατος στην προκείμενη περίπτωση. Γιατί το σχολείο είναι ένας κοινωνικός χώρος και η απεργία σ' αυτό έχει κοινωνικές συνέπειες. Η κυβέρνηση θα επιχειρήσει να ενεργοποιήσει ανακλαστικά «κοινωνικού αυτοματισμού». Να στρέψει δηλαδή τους γονείς ενάντια στους απεργούς. Να τους μετατρέψει σε δύναμη κρούσης ενάντια στον αγώνα τους.

Αυτό δεν πρέπει να περάσει. Και πρέπει κάθε εργαζόμενος με ταξικό φιλότιμο να μην αφίσει να περάσει. Να αναλάβει το ρόλο του κυματοθραύστη της μαύρης προπαγάνδας. Να αναλάβει το ρόλο του διοργανωτή της συμπαράστασης. Οι απεργοί πρέπει να αισθανθούν τους γονείς δίπλα τους. Με τη διπλή ιδιότητα: του εργαζόμενου και του γονιού.

Του εργαζόμενου που βιώνει τα ίδια προβλήματα, τα ίδια αδιέξοδα, την ίδια λιτότητα, την ίδια φτώχεια. Που σε κάθε διεκδικητικό αγώνα βλέπει τον εαυτό του. Που θέλει να νικήσουν οι συνάδελφοί του, γιατί έτσι ανοίγει ο δρόμος να διεκδικήσει και να νικήσει κι ο ίδιος.

Του γνοιού που θυμάται εκείνο το παλιό γνωμικό που έλεγε: «δάσκαλος φτωχός, αγράμματος λαός». Που ξέρει ότι η στοιχειώδης μόρφωση των παιδιών του εξαρτάται από το φιλότιμο και το μεράκι του δασκάλου. Που έχει συνειδητοποίησε ότι κάθε απεργία εκπαιδευτικών, ακόμα και όταν έχει μόνο οικονομικά αιτήματα (καμία δεν έχει τόσο στενό ορίζοντα, ούτε αυτή που αρχίζει μεθαύριο), είναι εκ των πραγμάτων, αντικειμενικά, και απεργία για την ποιότητα της εκπαίδευσης (για Παιδεία καλύτερα να μη γίνεται λόγος).

Τις επόμενες μέρες οι δάσκαλοι και νηπιαγωγοί θα μετρήσουν την αποφασιστικότητά τους να αγωνιστούν και να νικήσουν και η εργαζόμενη κοινωνία θα μετοίσει τα αποθέματα αλληλεγγύης.

Giorgos kai Bill, ottoíá πρωτοτυπία!

■ Напакөра

Δεν ποινικοποιείται η κουμπαριά, δήλωσε ο Τσιτουρίδης και την ίδια δήλωση επανέλαβε, προσφέροντας δημοσίως την κάλυψη του Μαξίμου στον υπουργό Εργασίας, ο Ρουσόπουλος. Μόνο που θα πρέπει να Τσιτουρίδης και ο Ρουσόπουλος να μιλήσουν για την ταμπακέρα. Και η ταμπακέρα δεν έχει να κάνει με κουμπαριές αλλά με πολιτικά κυκλώματα. Εντάξει, ο ένας από τους κατηγορούμενους για «μιζάρισμα» έτυχε να είναι κουμπάρος του Τσιτουρίδη και ας δεχτούμε ότι ο υπουργός δεν είχε καμιά ιδιαίτερη σχέση μαζί του. Ο άλλος, όμως, που δεν είναι κουμπάρος του Τσιτουρίδη, αλλά κουμπάρος

δή μια δεύτερη παραίτηση δα σδηγήσει τα σκάγια και στον Καραμανλή («τον έδιωξες μια φορά, τον ξαναπήρες και τον ξαναδιώννεις»)

ΥΓ2: Με αντίπαλο τον Γιωργάκη ο Καραμανλής μπορεί να απορροφήσει και αυτούς τους κραδασμούς.

■ Πίσω στον αρχικό

Ιδού ο απόδειξη για το παραπάνω ΥΓ2.
Την ώρα που ξέσπαγε το σκάνδαλο της Επιτροπής Ανταγωνισμού, ο Γιωργάκης μιλούσε στο Εθνικό Συμβούλιο του ΠΑΣΟΚ στη Θεσσαλονίκη. Και τι θρήκε να πει; Πρώτο, ότι «η διαφθορά χειροτέρεψε επί των ημερών της ΝΔ» (άρα, ήταν παρούσα και επί ημερών ΠΑΣΟΚ και επομένως ο Καραμανλής είχε δίκιο όταν τους καπηγορούσε). Και δεύτερο, ότι ο Καραμανλής «είναι άφαντος στα δύσκολα και εύκολος στα μεγάλα λόγια». Πριν λίγες μέρες τον παρουσίαζε, έτσι στα καλά καθούμενα, ως αρχηγό συμμορίας τύπου σικελικής μαφίας και τώρα που είχε μια βάση για να σηκώσει τους τόνους φωνάξεις «πίσω ολοταχώς».

ΥΓ3: Μήπως έχει δίκιο ο Μητσοτάκης όταν λέει ότι «δεν κάνει για πρωθυπουργός το παιδί»; Για ν' αρχίσουν να το σκέφτονται λίγο οι Πασόκοι.

■ Πάρ' τον στο
γάμο σου...

Πάρ' τον στο γάμο σου να

σου πει και του χρόνου. Τον Αντώναρο εν προκειμένω. Ο γίγας της ενημέρωσης κατάφερε με μια πρόταση μόνο να βγάλει τον αρχηγό του και πρωθυπουργό ψεύτη. Είπε ο Καραμανλής στη Θεσσαλονίκη ότι πολύ δια ήδελε να τηρήσει την προεκλογική του υπόσχεση για μείωση του ΦΠΑ στα αγροτικά μηχανήματα (από 18% σε 8% υποσχόταν και δεσμευόταν ο χοντρούλης), όμως «αν και ήταν δέση του και το έλεγε συχνά και το πάλεψε, απερρίφθη από την Ευρωπαϊ-

■ Υποτελείς

Ολο και περισσότερο αποκτά τα «σουσούμια» του μημπα-Δρακουμέλη Ντόρα. Πήγε να ενημερώσει την επιτροπή Εξωτερικών και Αμυνας της Βουλής και όταν της την έπεσε η αντιπολίτευση, ότι ακολουθεί τις εντολές και τα βήματα της Ράις και επισκέπτεται μόνο τις χώρες και τους πολιτικούς που επισκέπτεται η Ράις, δεν είχε κανένα πρόβλημα να παραδεχτεί ότι δεν έκανε καμιά κίνηση ενάντια στο σταμάτημα της ανδρωπιστικής βοήθειας προς την Παλαιστίνη, επειδή η εκλογική νίκη της Χαμάς έφερε σε δύσκολη δέση την ΕΕ, και πως στο πρόσφατο ταξίδι της στη Μέση Ανατολή δεν επισκέφτηκε τη Συρία, γιατί ο πρόεδρος Ασαντ με τις δηλώσεις του δημιουργεί προβλήματα στην ΕΕ. Ζέβαια, όπου ΕΕ πρέπει να διαβάζουμε ΗΠΑ διότι οι νγέτες ευρωπαϊκών ιμπεριαλιστικών (ωρών κάνουν το δικό τους παιχνίδι στην πεισοχή). Ο ελληνικός λαός έχει ξεκάθαρες δέσμεις για το Μεσανατολικό, τρέφει σταδερά αιδήματα φιλίας για τον παλαιστινιακό λαό και ζέβαια δεν δέλει να δει τη Συρία απομονωμένη και βαλλόμενη. Ποιος λογαριάζει, όμως, τα σοδήματα του ελληνικού λαού;

κή Επιτροπή και δεν μπορεί να γίνει.

Το 'πιασε στον αέρα ο αετός Αντώναρος και ανέλαβε να το εκλαϊκεύσει. Ξεκίνησε από την απλή σκέψη, που βρίσκεται στο μυαλό κάθε νεοδημοκρατικού στελέχους: αν μπορείς να το φορτώσεις στο ΠΑΣΟΚ, κάν' το αμέσως, χωρίς να διστάσεις. Και αμ' έποις αμ' έργον. «Η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ -δήλωσε- έδεσε αυτό το δέμα στους τελευταίους μήνες της δητείας της στην ΕΕ και απερρίφθη τον Αύγουστο του 2003. Η απόρριψη έγινε επί κυβερνήσεως ΠΑΣΟΚ. Δεν μπορεί να αλλάξει η απόφαση και μάλιστα τόσο σύντομα».

Ψέμα πρώτο του Καραμανλή: Ενώ ήξερε ότι από τον Αύγουστο του 2003 το σχετικό αίτημα έχει απορριφθεί, αυτός το υποσχόταν και... δεσμευόταν γι' αυτό στην προεκλογική περίοδο που έγινε Μάρτη-Απρίλη του 2004.

Ψέμα δεύτερο του Καραμανλή: «Το παλέψαμε». Αφού είχε απορριφθεί επί ΠΑΣΟΚ, τον Αύγουστο του 2003 και δε μπορεί ν' αλλάξει η απόφαση τόσο σύντομα, όπως είπε ο Αντώναρος, τι «πάλεψε» ο Καραμανλής;

■ Ο λύκος κι αν εγέρασε...

«Τελικά, θα μας πούνε ποιοι γκρέμισαν τους δίδυμους πύργους; Ή θα το μάθουμε (όχι εμείς, οι νέοι) μετά από καμιά πεντηνταριά χρόνια; Και τότε ανεπισήμως...», αναρωτιέται ο «Τηλέπαδος» του «Ριζοσπάστη» στο φύλο της 13.9.06 (ως γνωστόν, πίσω από το ψευδώνυμο κρύβεται ο διευδυντής της εφημερίδας του Περισσού). Καλά, ακόμα δεν το 'χει μάθει αυτός; Δεν έχει δει το βίντεο με τον Μοχάμεντ Άτα και τους άλλους μουτζαχεντίν; Δεν έχει διαβάσει τις τοποθετήσεις της Αλ-Κάιντα; Δεν άκουσε το μήνυμα Μπιν Λάντεν πριν τις τελευταίες αμερικανικές προεδρικές εκλογές; Άλλα τι ρωτάμε, ο λύκος κι αν εγέρασε... Οι προβοκάτορες μια ζωή το ίδιο παραμύθι δα παιζουν. Για πράκτορες και άλλες σκοτεινές δυνάμεις. Ακόμα κι όταν τα γεγονότα τους διαιφεύδουν, αυτοί θα λένε: τόσο το χειρότερο για τα γεγονότα.

■ Χοντρό παιχνίδι

Στην Κύπρο, ως γνωστόν, γίνονται αρχιεπισκοπικές εκλογές. Το παιχνίδι άρχισε να χοντραίνει και να πάρνει πολιτικά χαρακτηριστικά. «Κάποιο κόμμα έβαλε την κομματική μηχανή και δουλεύει. Θα ήθελα να το προειδοποιήσω ότι δα το μετανιώσει». Δήλωσε ο μητροπολίτης Πάφου Χρυσόστομος, ένας από τους υποψήφιους, «φωτογραφίζοντας» το ΑΚΕΛ. «Το ΑΚΕΛ δεν πρόκειται να φιμωθεί ούτε από απειλές, ούτε από προειδοποίησεις», απάντησε σηκώνοντας το γάντι ο εκπρόσωπος Τύπου του ΑΚΕΛ Αντρος Κυπριανού. Κι αν αναρωτιέστε, τι δουλειά έχει ένα κόμμα που μοστράρεται ως αριστερό με τις εκλογές στην ηγεσία του ιερατείου, την απάντηση έδωσε ο ίδιος ο Κυπριανού, δηλώνοντας ότι, αν το κόμμα νιώσει την ανάγκη να τοποθετηθεί δημόσια υπέρ του ενός ή του άλλου ιεράρχη, δα το πράξει, διότι οι αρχιεπισκοπικές εκλογές ενδιαφέρουν το κόμμα, αφού η Εκκλησία της Κύπρου διαδραματίζει ένα σημαντικό ρόλο στα πολιτικά και κοινωνικο-οικονομικά δρώμενα του τόπου. Μπίζνες κάνουν οι δεσποτάδες, πολιτική δύναμη έχουν, κόμμα της αστικής εξουσίας είναι το ΑΚΕΛ (και όχι κόμμα επαναστατικής ανατροπής), δα μπει στο παιχνίδι, επιλέγοντας το «άλογο» στο οποίο δα «ποντάρει» (με συμφωνία κάτω απ' το τραπέζι, εννοείται).

■ Συγκεντρωποίηση κεφαλαίου, έλεγχος πολιτισμού

Το κεφάλαιο συγκεντρωποίεται και στον κλάδο της πολιτιστικής παραγωγής. Είδηση που αλιεύσαμε από τις οικονομικές στήλες των εφημερίδων. Η BMG, η τρίτη σε μέγεθος εταιρία της διεθνούς μουσικής βιομηχανίας, η οποία τα προηγούμενα χρόνια είχε καταφέρει να συγκεντρώσει μια σειρά «ετικέτες», που πριν ήταν μικρές ανεξάρτητες εταιρίες, πουλήθηκε στη Vivendi, ιδιοκτήτρια του Universal Music Group, το οποίο με αυτή την εξαγορά φτάνει στο ένα τέταρτο σχεδόν το μερίδιό του στην παγκόσμια αγορά, ξεπερνώντας το EMI Group, που έχει ένα παγκόσμιο μερίδιο της τάξης του 20% περίπου. Ετσι, τα δυο αυτά μονοπώλια δα ελέγχουν πλέον σχεδόν το μισό της παγκόσμιας μουσικής αγοράς. Καταλαβαίνετε τι σημαίνει αυτό για τη μουσική δημιουργία. Οσο το κεφάλαιο δεν συγκεντρωπούνταν στον κλάδο, όσο λειτουργούσαν μικρές εταιρίες (είναι αυτές οι «ετικέτες» που έχουμε γνωρίσει στο παρελθόν από τους δίσκους), υπήρχαν κάποια περιθώρια για τη διάδοση της προσδευτικής καλλιτεχνικής δημιουργίας. Με τη συγκεντρωποίηση και την απόλυτη μονοπώληση του κλάδου, αυτά τα περιθώρια μικραίνουν και σιγά-σιγά εξαφανίζονται.

■ Δεν πληρώνουν αντάλλαγμα χρήσης για τη διέλευση από δάση

Σκανδαλώδης παροχή στους εργολάθους της Εγνατίας

Είναι γνωστό, ότι η εταιρία Εγνατία ΑΕ Κατασκευάζει το δίκτυο της Εγνατίας οδού και ότι το δίκτυο αυτό περνάει μέσα από δάση και δασικές εκτάσεις. Σύμφωνα με την ισχύουσα δασική νομοθεσία (παρ. 12 άρθρου 45 του νόμου 998/1979 και παρ. 2B του άρθρου 13 του νόμου 1734/1987) οι ιδιωτικές κατασκευαστικές εταιρίες είναι υποχρεωμένες να καταβάλλουν στις δασικές υπηρεσίες αντάλλαγμα χρήσης, όταν το οδικό δίκτυο περνάει μέσα από δάση ή δασικές εκτάσεις. Τα ποσά αυτά συγκεντρώνονται στον Φορέα του Κεντρικού Ταμείου Γεωργίας Κτηνοτροφίας και Δασών και πηγαίνουν για την ανάπτυξη και προστασία των δασών.

Οι αρμόδιοι υπηρεσιακοί παράγοντες της Διεύθυνσης Δασών και Προστασίας Περιβάλλοντος του υπουργείου Γεωργίας τον Οκτώβρη του 2005 είχαν υποβάλει στην αρμόδια υπηρεσία του ΥΠΕΧΩΔΕ το παρακάτω ερώτημα: «Παρακαλούμε να έχουμε τις απόψεις σας, εάν από το νομικό καθεστώς ιδρυσης και λειτουργίας της «Εγνατίας Οδού ΑΕ» προκύπτει ότι η εν λόγω εταιρία υπόγεται στους φορείς που αναφέρονται στην παράγραφο 2B άρθρου 13 νόμου 1734/1987, ώστε να εξαρείται της καταβολής ανταλλαγμάτος χρήσης (σύμφωνα με την παράγραφο 12 άρθρου 45 νόμου 998/1979, η οποία προστέθηκε με την παράγραφο 10 άρθρου 1 νόμου 3208/2003) για τις επειμβάσεις που πραγματοποιεί στις εκτάσεις που τελούν υπό την διαχείριση των δασικών υπηρεσιών».

Το γραφείο του Νομικού Συμβουλίου

του Κράτους στο ΥΠΕΧΩΔΕ απάντησε στο ερώτημα και η απάντηση κοινοποιήθηκε στη Διεύθυνση Προστασίας Δασών και Φυσικού Περιβάλλοντος του υπουργείου Γεωργίας μέσω της αρμόδιας υπηρεσίας. Την παραθέτουμε: «Σε απάντηση του τιθέμενου ερωτήματος σχετικά με το αν η εταιρεία «ΕΓΝΑΤΙΑ ΟΔΟΣ ΑΕ» υπάγεται στους φορείς που αναφέρονται στην παράγραφο 2B του άρθρου 13 του Ν. 1734/1987, σας γνωρίζουμε ότι σύμφωνα με τα αναφερόμενα στην πιο πάνω διάταξη και τον κανονισμό ανάθεσης και εκτέλεσης έργων της ως άνω εταιρείας, που εστάλη στα γραφεία μας, η γνώμη μας είναι αρνητική, ότι δηλαδή η ανωτέρω εταιρεία «ΕΓΝΑΤΙΑ ΟΔΟΣ ΑΕ» δεν υπάγεται στους φορείς που αναφέρονται στην παράγραφο 13 του Ν. 1734/1987».

Καταρχάς, η απάντηση-γνώμη του γραφείου του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους στο ΥΠΕΧΩΔΕ δεν είναι πλήρης. Γιατί από τη στιγμή που έχει τη γνώμη ότι η εταιρία δεν ανήκει στους φορείς του δημόσιου τομέα που εξαιρούνται από την καταβολή ανταλλαγμάτος χρήσης, όφειλε να την πει ολοκληρωμένα προσθέτοντας το αυτονόητο συμπτέρασμα ότι η εταιρία οφείλει να καταβάλλει ανταλλαγμάτος χρήσης. Η Διεύθυνση Προστασίας Δασών και Φυσικού Περιβάλλοντος, στηριζόμενη στη γνώμη και στη νομοθεσία που προαναφέραμε, στις 27 Απρίλη του 2006 έστειλε στις Διεύθυνσεις Δασών των Περιφερειών από τις οποίες περνάει η Εγνατία εγκύλιο με την οποία τα καλούσε να ζητήσουν από την

εταιρία «Εγνατία οδός ΑΕ» αντάλλαγμα χρήσης. Οι Διεύθυνσεις Δασών, όπως ήταν φυσικό, άρχισαν να καλούν την εταιρία να καταβάλει το αντάλλαγμα χρήσης.

Τότε, η «Εγνατία οδός ΑΕ» άρχισε να ασκεί πιέσεις στις πολιτικές ηγεσίες των υπουργείων Χωροταξίας και Γεωργίας για να μην καταβάλει το αντάλλαγμα χρήσης. Ο γενικός γραμματέας του υπουργείου Γεωργίας μαζί με συμβούλους, κατ' εντολήν του Ε. Μπασιάκου, κάλεσαν τους αρμόδιους υπηρεσιακούς παράγοντες να πάρουν πίσω την εγκύλιο αυτή, γιατί διαφορετικά θα τους «παραπέμψουν». Οι πιέσεις που ασκήθηκαν και οι μεθοδεύσεις που εφαρμόστηκαν το διήμερο 30 και 31 Αυγούστου του 2006 δεν περιγράφονται. Θα καταγραφούν στις μαύρες σελίδες της ιστορίας του υπουργείου Γεωργίας. Οι υπηρεσιακοί παράγοντες υποχρεώθηκαν μεν να βγάλουν νέα αναιρετική εγκύλιο, αλλά εξέφρασαν ταυτόχρονα και τις διαφωνίες τους, καθιστώντας έτσι άκυρη την εγκύλιο αυτή.

Η κυβέρνηση της ΝΔ απαλλάσσοντας παράνομα την «Εγνατία οδός ΑΕ» από το αντάλλαγμα χρήσης πρόσφερε ένα ακόμη μεγάλο δώρο, δεκάδων αν όχι εκατοντάδων εκατομμυρίων ευρώ, στις κατασκευαστικές εταιρίες που συμμετέχουν στην κατασκευή της Εγνατίας (ας μη ξεχνάμε, ότι ο ελληνικός λαός που πληρώνει το μάρμαρο για την κατασκευή της Εγνατίας θα πληρώνει και χοντρό χαράτσι με τη μορφή των διοδίων για τη χρηματοποίησή της).

■ ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΣ

Λίγες μέρες πριν από τη 5η επέτειο της 11ης Σεπτεμβρίου, το διεθνές Think Tank (δεξιαμενή σκέψης) «The Senlis Council» έδωσε στη δημοσιότητα μια έκθεση – καταπέλτη για το Λευκό Οίκο, 217 σελίδων, με τον τίτλο «Αφγανιστάν, πέντε χρόνια μετά». Η επιστροφή των Ταλιμπάν, στην οποία εκθέτει και εξηγεί εκτενώς τη σημερινή κατάσταση στο Αφγανιστάν και κάνει προτάσεις εξόδου από την κρίση στις εμπλεκόμενες πλευρές. Η έκθεση βασίστηκε σε έρευνα που έγινε στις επαρχίες Χελμαντ, Κανταχάρ, Χεράτ και Νονγκαχάρ. Το «The Senlis Council» προσφέρει συμβουλευτικές υπηρεσίες σε κυβερνήσεις και άλλους ενδιαφερόμενους φορείς για την εξωτερική πολιτική και την ασφάλεια και διατηρεί γραφεία στις Βρυξέλλες, στο Λονδίνο, στο Παρίσι και στην Καμπούλ, όπου διαθέτει 50 ερευνητές, οι οποίοι παρακολουθούν από κοντά τα τελευταία χρόνια τις εξελίξεις στο Αφγανιστάν. Οι εκτιμήσεις και τα συμπεράσματα που παρουσιάζονται στην τελευταία έκθεση του «Senlis Council» ανατρέπουν την εικόνα για την κατάσταση στο Αφγανιστάν που δίνουν οι εμπλεκόμενες κυβερνήσεις, γι' αυτό και ο εκπρόσωπος του βρετανικού υπουργείου Εξωτερικών έσπευσε, προφανώς θορυβημένος από τη δημοσιότητα που δύσθηκε στην έκθεση από τον ξένο τύπο, να δηλώσει ότι η βρετανική κυβέρνηση διαφωνεί με την εικόνα που δίνει η έκθεση και ότι το έργο των νοτοϊκών δυνάμεων προχωράει καλά.

Η έκθεση αποτελείται από 5 κεφάλαια, περιληφθή των οποίων έχει δώσει το «The Senlis Council» στην ιστοσελίδα του. Τα κεφάλαια αυτά είναι:

1. Η αστάθεια του Αφγανιστάν και η επιστροφή των Ταλιμπάν.

2. Κρίση πείνας: Φοβερή φτώχεια στο Αφγανιστάν.

3. Οι αποτυχημένες αντιναρκωτικές πολιτικές ευθύνονται σοβαρά για την αποτυχία της ανοικοδόμησης του Αφγανιστάν.

4. Η διεθνής κοινότητα είναι μέρος της κυβερνητικής κρίσης στο Αφγανιστάν.

5. Πέντε χρόνια μετά, η υπό αμερικανική ηγεσία διεθνής κοινότητα έχει αποτύχει στο Αφγανιστάν.

Παρόλο που και μόνο οι τίτλοι των κεφαλαίων δίνουν μια εικόνα της κατάστασης στο Αφγανιστάν όπως παρουσιάζεται από την έκθεση, θεωρούμε σκόπιμο να παραθέσουμε μερικά ιδιαίτερα ενδιαφέροντα αποτάσματα απ' αυτά.

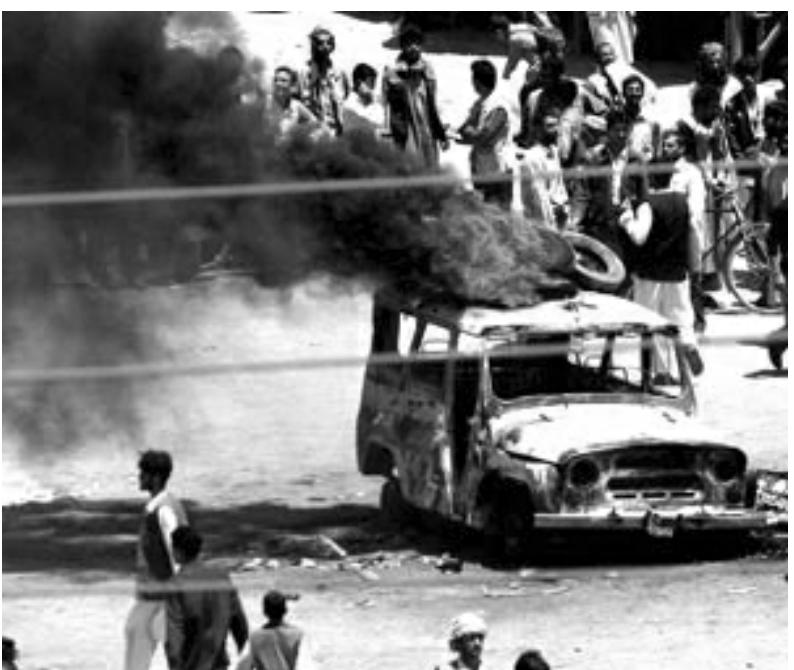
Κεφάλαιο 1: Η αστάθεια του Αφγανιστάν και η επιστροφή των Ταλιμπάν.

«....Πέντε χρόνια μετά την απομάκρυνση από την έξουσία, οι Ταλιμπάν έχουν ψυχολογικό και ντε φάρκτο στρατιωτικό έλεγχο στο μισό σχεδόν Αφγανιστάν. Παρά τις συντονισμένες διεθνείς στρατιωτικές προσπάθειες, οι Ταλιμπάν αναδιοργάνωσαν τις δυνάμεις τους, προσάρμοσαν τις τακτικές τους, στρατολόγησαν και εκπαιδεύσαν νέους μαχητές και το σημαντικότερο, κέρδισαν σημαντική υποστήριξη ανάμεσα στον αφγανικό πληθυσμό....

Μετά από πέντε χρόνια, δεν έχει

■ Αφγανιστάν, πέντε χρόνια μετά

Η επιστροφή των Ταλιμπάν

αποκατασταθεί η ειρήνη στο Αφγανιστάν. Αντίθετα, οι Ταλιμπάν έχουν επιστρέψει και η πρώτη γραμμή βρίσκεται τώρα στη μέση του Αφγανιστάν. Επιθέσεις γίνονται σε καθημερινή βάση, μερικές επαρχίες, αρκετά ασφαλείς πριν, είναι τώρα πεδίο επιθέσεων αυτοκτονίας, εκτελέσεων, επιδρομών και απελάσης. Οι αμερικανικές και οι νοτοϊκές δυνάμεις εμπλέκονται αδιάκοπα σε πολεμικές επιχειρήσεις και υφίστανται σοβαρές απώλειες, ιδιαίτερα στις νότιες επαρχίες Χελμαντ και Κανταχάρ...

Ο πόλεμος εναντίον ενός καλά εξοπλισμένου αντάρτικου στρατού απαιτεί μεγάλη μάχη μάναμη. Αν συνεχιστεί η ίδια στρατηγική, απαιτείται το NATO να επεκτείνει τη στρατιωτική του παρουσία και να εντείνει τις επιχειρήσεις του. Αυτό σημαίνει ότι θα εκτεθούν στον κίνδυνο του θανάτου περισσότεροι στρατιώτες χωρίς να βελτιωθεί σημαντικά η κατάσταση της ασφάλειας στη χώρα. Αντίθετα, η στρατηγική των αντικυβερνητικών στοιχείων είναι λιγότερο να πετύχουν μια στρατιωτική νίκη και περισσότερο

εκμεταλλευόμενοι την απογοήτευση και τη δυσαρέσκεια των αγροτικών κοινοτήτων...

Οι λευκές σημαίες των Ταλιμπάν που κυματίζουν σ' όλο το νότο επιβεβαιώνουν τον εκτεταμένο έλεγχο των Ταλιμπάν στο μισό Αφγανιστάν, ενώ οι ντόπιοι λένε ότι οι Ταλιμπάν ετοιμάζονται ήδη να εδραιώσουν τις βάσεις τους καθώς πλησιάζει ο χειμώνας. Σε αντίθεση με τις θετικές ανακοινώσεις των διεθνών στρατιωτικών δυνάμεων, μελη ανθρωπιστικών οργανώσεων και αξιωματικού της αστυνομίας στη Χελμαντ και στην Κανταχάρ επιβεβαιώνουν ότι οι Ταλιμπάν έχουν επαναποθετήσει φυλάκια ελέγχου και περιπολίες στις πόλεις σ' όλο το νότο και η τοπική αστυνομία είναι ανίκανη να τους σταματήσει, ενώ οι ντόπιοι βλέπουν να κυκλοφορούν ανάμεσά τους γνωστά στελέχη του καθεστώτος των Ταλιμπάν και τα μαύρα τουρμπάνια, τυπικά των οπαδών των Ταλιμπάν, φοριούνται ελεύθερα...».

Κεφάλαιο 2: Κρίση πείνας: Φοβερή φτώχεια στο Αφγανιστάν

«...Επειτα από πέντε χρόνια έντονης διεθνούς ανάμιξης στο Αφγανιστάν, η χώρα παραμένει ρημαγμένη από τη φοβερή φτώχεια και την αυξανόμενη πείνα ανάμεσα στη φτωχολογία των πλειων και της υπαίθρου. Παρά τις υποσχέσεις της διεθνούς κοινότητας ότι εγγυάται την παροχή των πρόων και της βοήθειας για την ανοικοδόμηση της χώρας και την αντιμετώπιση των ανογκών του πληθυσμού, ο λαός του Αφγανιστάν πεινάει μέχρι θανάτου. Το Αφγανιστάν παραμένει ανάμεσα στις χώρες με τους μεγαλύτερους δείχτες φτώχειας στον κόσμο και η κατάσταση των γυναικών και των παιδιών είναι ιδιαίτερα δύσκολη. Ενα στα τέσσερα παιδιά που γεννιούνται στο Αφγανιστάν πεθαίνει προτού κλείσει τα πέντε χρόνια, ενώ ορισμένες επαρχίες κατέχουν τον υψηλότερο δείχτη μητρικής θνητισμότητας στον κόσμο. Η θλιβερή κατάσταση υγείας στο Αφγανιστάν αντικατοπτρίζεται στο ότι βρίσκεται ανάμεσα στις χώρες με το χαμηλότερο μέσο όρο ζωής στον κόσμο και στο ότι πλήγτεται από πολυάριθμες ασθένειες, που έχουν εξαλειφθεί σε άλλα μέρη της γης....

Οι επιθετικές μιλιταριστικές επεμβάσεις, όπως η υποχρεωτική καταστροφή φυτειών παπαρούνας, χωρίς να αντικαθίστανται από άλλες βιώσιμες εναλλακτικές καλλιέργειες, επιδεινώνουν τη φοβερή φτώχεια των αγροτικών κοινοτήτων και καταστρέφουν τα μέσα συντήρησης των αφγανών αγροτών και των οικογενειών τους. Η απογοήτευση λόγω της αυξανόμενης φτώχειας επι-

δεινώνει τις σχέσεις του αφγανικού λαού με την αφγανική κυβέρνηση και τη διεθνή κοινότητα...

Σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία, το Αφγανιστάν είναι μαζί με το Τσαντ, το Σουδάν και τη Σομαλία οι φτωχότερες χώρες στον κόσμο. Περισσότερο από το 70% του πληθυσμού υποφέρει από χρόνιο υποστιούμο και λιγότερο από το ένα τέταρτο έχει πρόσβαση σε ασφαλές πόσιμο νερό. Μόνο το 10% των κατοίκων έχει πρόσβαση στην ηλεκτρική ενέργεια...

Η έλλειψη μέσων συντήρησης, η φοβερή φτώχεια μαζί με την έρασια και τον πόλεμο έχουν προκαλέσει μαζικό εκτοπισμό ανθρώπων από τις εστίες τους, οι περισσότεροι από τους οποίους καταλήγουν σε προσφυγικά στρατόπεδα..

Στις επαρχίες Χελμαντ και Κανταχάρ υπάρχουν τουλάχιστον 10 ανεπίσημα προσφυγικά στρατόπεδα, καθένα από τα οποία φιλοξενεί περισσότερους από 1.000 ανθρώπους. Κανένα απ' αυτά δεν έχει πρόσβαση σε ιατρική βοήθεια. Γιατροί που τα επισκέπτηκαν διέγνωσαν πολύαριθμα περιστατικά μαλάριας, δυσνετερίας, διάρροιας, δερματικών ασθενειών, χρόνιου υποστιούμο και αφυδάτωσης. Στα λίγα νοσοκομεία που βρίσκονται κοντά στις περιοχές αυτές, μοιράζονται το ίδιο κρεβάτι δύο και τρεις ασθενείς, οι θάλαμοι δεν έχουν ούτε τα στοιχειώδη εφόδια και το αίμα που διαθέτει και χορηγεί η τρόπεζα αιμάτος προέρχεται μόνο από τους συγγενείς των ασθενών...

Η οργή των Αφγανών για την απουσία εκπροσώπων διεθνών οργανώσεων (σ.μ. από τις εξαθλιωμένες περιοχές) μετατρέπεται σε συμπάθεια για τους Ταλιμπάν, για τους οποίους πιστεύουν ότι κάνουν δικού τουλάχιστον το λαό, παρόλο που έχουν πολύ λιγότερα χρήματα από τη διεθνή κοινότητα, ενώ για τα διεθνή στρατεύματα πιστεύουν ότι βρίσκονται στη χώρα μόνο για τους δικούς τους σκοπούς. Ακόμη και αυτοί που δεν θέλουν να απευθυνθούν στους Ταλιμπάν, αναγκάζονται να τα κάνουν για να επιβιώσουν και να στηρίξουν τις οικογένειές τους...».

Κεφάλαιο 3: Οι αποτυχημένες αντιναρκωτικές πολιτικές ευθύνονται σοβαρά για την αποτυχία της ανοικοδόμησης του Αφγανιστάν

«...Ακόμη, παρά τα κονδύλια που έχουν δαπανηθεί στις αντιναρκωτικές πολιτικές (σ.μ. η έκθεση επ

Πολλές οικογένειες στο Αφγανιστάν καλλιεργούν παπαρούνα απλώς για να επιβιώσουν. Το ξερίζωμα των φυτειών παπαρούνας από μόνο του δεν έχει αποτέλεσμα και είναι αντιπαραγωγικό, μεταφέροντας την καλλιέργεια της παπαρούνας σε πιο απομονωμένες περιοχές, τροφοδοτώντας τη βία και την ανασφάλεια, όπως φάνηκε πρόσφατα στις νότιες επαρχίες του Αφγανιστάν. Η καλλιέργεια της παπαρούνας μόνο μακροπρόθεσμα μπορεί να περιοριστεί με την εξεύρεση μόνιμης λύσης ανακύψισης από τη φτώχεια, η οποία πρέπει να αποτελεί προτεραιότητα για τις δυνάμεις της διεθνούς κοινότητας πριν από της καταστροφή μιας σοδιάς, που αποτελεί το μόνο εισόδημα για εκατομμύρια Αφγανούς...

Η στρατηγική ξερίζωματος είχε άμεσες και εξαιρετικά αρνητικές επιπτώσεις στις προσπάθειες ασφάλειας και σταθεροποίησης στη χώρα. Η εφαρμογή των προγραμμάτων ξερίζωματος αποτέλεσε σημείο καμπής για την εξέγερση στη χώρα, προκαλώντας πλατιά υποστήριξη στις ομάδες που ήταν πρόθυμες και μπορούσαν να αντιπαραθεθούν στην κυβερνητική πολιτική και να προστατέψουν το μόνο μέσο επιβίωσης των αγροτών, την παπαρούνα...

Για πολλούς απ' αυτούς που υποφέρουν από το ξερίζωμα της σοδιάς τους, όλοι οι «ξένοι» είναι αναξίοποι. Πολλοί Αφγανοί που συνεργάστηκαν για το ξερίζωμα δεν έχουν πάρει ακόμη την αποζημίωσή τους και οι οικογένειές τους πεινούν, γιατί τα μόνα μέσα επιβίωσής τους έχουν καταστραφεί. Αυτές οι αντιλήψεις για τις διεθνείς στρατιωτικές δυνάμεις βοήθησαν στο φούντωμα της εξέγερσης και υπονομεύουν την αφγανική κυβέρνηση....»

Κεφάλαιο 4: Η διεθνής κοινότητα είναι μέρος της κυβερνητικής κρίσης στο Αφγανιστάν

«...Σε μερικές επαρχίες του Αφγανιστάν, οι Ταλιμπάν προσφέρουν τώρα κυβερνητικές υπηρεσίες, όπως δίκαιοσύνη και οικονομική ασφάλεια. Προσφέρουν υλική ασφάλεια πολεμώντας τις δυνάμεις ξερίζωματος των φυτειών παπαρούνας, που έχονται για να καταστρέψουν τα μέσα επιβίωσης των αγροτών, και γ' αυτό είναι πολύ πιο αποτελεσματικό από τα διεθνή στρατεύματα στην προσπάθεια να κερδίσουν «την καρδιά και το μυαλό» των Αφγανών. Οι Ταλιμπάν τώρα έχουν ψυχολογικό και ντε φάκτο στρατιωτικό έλεγχο στο μισό Αφγανιστάν. Αν η διεθνής κοινότητα δεν πάρει σοβαρά υπόψη της αυτή την πραγματικότητα, αν δεν ενοποιήσει την αφγανική κυβέρνηση με τους τοπικούς θεσμούς, αν δεν βελτιώσει την ασφάλεια και τη νομιμότητα της κυβέρνησης της Καμπούλ, ο έλεγχος των Ταλιμπάν θα επεκταθεί και στο υπόλοιπο Αφγανιστάν...».

Τέλος εποχής για τον Μπλερ

Μετά από τρεις εκλογικές νίκες, αριθμό ρεκόρ για αρχηγού του Εργατικού Κόμματος, έφτασε το τέλος εποχής για τον Τόνι Μπλερ. Δεν είναι μόνο οι Λιβανέζοι που διαδήλωσαν άγρια εναντίον του στη Βηρυτό, όπου πήγε για να συναντηθεί μόνο με τον αμερικανόδουλο πρωθυπουργό Φουάντ Σινιόρα και η εχθρική υποδοχή που συνάντησε ακόμα και από κορυφαίους πολιτειακούς παράγοντες (ο πρόεδρος της Βουλής, με τον οποίο επρόκειτο να συναντηθεί, ανοχώρησε από την πρωτεύουσα, αρνούμενος να τον συναντήσει, ενώ ο ανώτερος θρησκευτικός ηγέτης των Σιτών τον χαρακτήρισε συντεύθυνο για τα εγκλήματα του Ισραήλ). Είναι και η μαζική αποδοκιμασία μέσα στο ίδιο του το κόμμα.

Μετά την παραίτηση 6 υφυπουργών, που ανάγκασε τον Μπλερ να δηλώσει ότι θα παραιτηθεί το 2007, μαζική αποδοκιμασία αντιμετώπισε στο πρόσφατο συνέδριο του Εργατικού Κόμματος από τις αντιπροσωπείες των Trade Unions, που σήκωναν πικέτες με τη λέξη «GO» (ΦΥΓΕ) και φώναζαν συνθήματα. Οι Εργατικοί έχουν ήδη ετοιμή τη διάσοχη λύση (είναι ο υπουργός Οικονομίας Γκόρτον Μπαράζο, που ρωτήθηκε σχετικά, απέφυγε να απαντήσει δηλώνοντας ότι χρειάζονται περισσότερες λεπτομέρειες για το αίτημα του κ. Μπλερ. Συμπλήρωσε δε και κάτι παπαριές περί «ξεκάθαρης υποστήριξης από την Κομισιόν» στις έρευνες του Ευρωκοινοβουλίου και του Συμβουλίου της Ευρώπης, για να πείσει και τον πιο αφελή ευρωλόγο, ότι έχει ήδη προσφερθεί στις ΗΠΑ και στις χώρες που συνεργάστηκαν μαζί τους για τη δημιουργία των κρυφών κολαστηριών της CIA όλο το χρόνο για να σβήσουν τα ζήτεια).

Αντίσταση ή κυβέρνηση «εθνικής ενότητας»;

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 5
της νέας Ιντιφάντα, να είναι σύμμαχος στον αγώνα για την ανεξαρτησία;

Δυστυχώς, η ηγεσία της Χαμάς έχει επιλέξει το δρόμο της. Ενα δρόμο που περνάει πρώτα απ' όλα απ' τις διαπραγματεύσεις και δευτερευόντως απ' την ένοπλη αντίσταση (που έτσι και αλλιώς δε μπορεί να σταματήσει). Εποικοδομήθηκε στην εξωτερική βοήθεια για να πληρώσει τους μισθούς των δημόσιων υπαλλήλων (που εξακολουθούν να απεργούν για ένατη μέρα τη στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές και αν συνεχιστεί η απεργία τους, παρά τις εκκλήσεις του Αμπάς είναι αυτός που έχει το πάνω χέρι), ενώ από την άλλη δε διαφέρει ότι η Χαμάς μπορεί να χα-

ράξει ένα διαφορετικό δρόμο απ' αυτό της Φατάχ του Αραφάτ, στον αγώνα για την ανεξαρτησία. Το γεγονός ότι τα στελέχη της δεν έχουν διαφθαρεί ακόμα δεν συνιστά ταυτόχρονα εγγύηση για το πολιτικό της μέλλον. Γιατί ο λαός δε θέλει μόνο να σταματήσει η διαφθορά, αλλά θέλει και το ψωμί του, που δε μπορεί να του εξασφαλίσει μια κυβερνηση που στηρίζεται στην εξωτερική βοήθεια για να πληρώσει τους μισθούς των δημόσιων υπαλλήλων (που εξακολουθούν να απεργούν για ένατη μέρα τη στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές και αν συνεχιστεί η απεργία τους, παρά τις εκκλήσεις του Αμπάς να σταματήσουν, αυτό σίγουρα κάτι διαφορετικό θα σηματο-

δοτεί πέρα από μία υποκινούμενη απ' τη Φατάχ απεργία). Επομένως, αυτή η κυβέρνηση παίζει διακοσμητικό ρόλο και όσο κάθεται κανές στους θώκους της τόσο ελλοχεύει ο κίνδυνος να καταρρεύσει ή να φθαρεί στη συνειδηση του παλαιοιστινιακού λαού.

Δεν τα λέμε αυτά για να κάνουμε «αφ' υψηλού» κριτική, ούτε έχουμε έτοιμες λύσεις. Η κατάσταση στην Παλαιοιστίνη είναι αρκετά δύσκολη και περίπλοκη για να δώσει κάποιος έτοιμες λύσεις. Ερωτήματα και προβληματισμούς βάζουμε, έχοντας όμως δεδομένο ότι μόνο η ένοπλη αντίσταση μπορεί να πετύχει αποτελέσματα κι ότι μόνο με την ανατροπή του σιωνιστικού καθεστώτος στο

Ισραήλ μπορούν να γίνουν θετικά βήματα στην κατεύθυνση της εθνικής απελευθέρωσης του παλαιοιστινιακού λαού.

ΥΓ: Τη στηγμή που ανακοινωνόταν η συμφωνία Χανγία-Αμπάς για την κυβέρνηση «εθνικής ενότητας», ένας Ισραηλινός στρατιώτης σκοτωνόταν από τους μαχητές της Χαμάς και των «Επιτροπών Εθνικής Αντίστασης», κατά την εισβολή Ισραηλινών στρατιωτών στη Λωρίδα της Γάζας. Θυμίζονταις σε όλους ότι η αντίσταση συνεχίζει να υπάρχει στην Παλαιοιστίνη κι ότι οποιοδήποτε συμφωνία κι αν κάνει ο Αμπάς με το Ισραήλ θα είναι καταδικασμένη σε αποτυχία όσο υπάρχει αυτή η αντίσταση.

62.006 τουλάχιστον οι νεκροί του «πολέμου κατά της τρομοκρατίας»

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 4
νο τους θανάτους που αναφέρονται από δύο διαφορετικές πηγές. Επίσης στον αριθμό αυτό δεν περιλαμβάνεται τους ιρακινούς αστυνομικούς που σκοτώθηκαν σε συμπλοκές με αντόρτες και όσους πέθαναν από τα τραύματά τους.

Η ίδια έρευνα δίνει επίσης μια εικόνα της τρομοκρατίας που βρίσκεται ο τομέας της υγειονομικής περιθώριψης στο Ιράκ. Σύμφωνα με τα στοιχεία που έδωσε η οργάνωση Medact το Μάρτιο του 2006, από το 2003 έχουν εγκαταλείψει τη χώρα

18.000 γιατροί, απ' αυτούς που έμειναν υπολογίζεται ότι έχουν πέσει θύματα απαγωγής 250, ενώ μόνο το 2005 σκοτώθηκαν 65. Επίσης, εύκολα θεραπεύσιμες ασθένειες, όπως η διάρροια και οι αναπνευστικές ασθένειες προκαλούνται το 70% των θανάτων παιδιών, ενώ από τις 180 κλινικές που οι Αμερικανοί σχεδίαζαν να κατασκευάσουν μέχρι το τέλος του 2005, μόνο 4 έχουν ολοκληρωθεί και καμία δε λειτουργεί. Τον περασμένο Μάιο δόθηκε στη δημοσιότητα μια έρευνα της ιρακινής κυβερνησης και της Unicef που αποκάλυψε ότι το ένα

τέταρτο των ιρακινών παιδιών υπόφερουν από υποσιτισμό.

Σύμφωνα με τα στοιχεία που έδωσε τον περασμένο Ιούλιο η Αμερικανική Επιτροπή για τους Πρόσφυγες και τους Μετανάστες, 2.2 εκατομμύρια Αφγανοί έχουν καταφύγει στο εξωτερικό και τουλάχιστον 153.000 έχουν εγκαταλείψει τις εστίες τους και έχουν καταφύγει σε άλλες περιοχές της χώρας. Στο Ιράκ, 888.700 άνθρωποι έχουν καταφύγει στο εξωτερικό και 1.3 εκατομμύρια έχουν καταφύγει σε άλλες περιοχές της χώρας, ενώ υπολογίζεται ότι 40% περί-

Στο στόχαστρο οι αναπηρικές συντάξεις

Τον επανελεγχού όλων των αναπηρικών συντάξεων (132.000 τον οριθμό) του ΙΚΑ ανακοίνωσε ο υπουργός Εργασίας Σ. Τσιτουρίδης, μετά από σύσκεψη που είχε με τη διοίκηση του ΙΚΑ την Πέμπτη 7 Σεπτέμβρη. Οπως είπε, τον Οκτώβρη θα γίνει δημόσια κλήρωση και θα επιλεγούν πέντε νομοί στους οποίους από 1η Νοέμβρη μέχρι 31 Γενάρη θα επανελεγχθούν όλες οι αναπηρικές συντάξεις, και σε δεύτερη φάση θα ακολουθήσει ο ίδιος επανελεγχος στους υπόλοιπους νομούς.

Οι αναπηρικές συντάξεις έχουν μπει στο στόχαστρο από παλιότερα. Πετσοκόπηκαν άγρια με τους αντεργατικούς νόμους της κυβέρνησης Μητσοτάκη στις αρχές της δεκαετίας του '80, ενώ οι κυβερνήσεις του ΠΑΣΟΚ δεν έκαναν τίποτα για να βελτιώσουν έστω λίγο αυτή την ανάλγητη νομοθεσία. Το πρόσχημα που πάντοτε προβαλλόταν ήταν οι ανάπτυροι μαϊμούδες. Ομως, τους ανάπτυρους-μαϊμούδες καμιά κυβέρνηση δεν πρόκειται να τους πειράξει, γιατί τα λαμπρά δέρουν να καμουφλάρουν τις βρομιές τους και να τα 'χουν καλά με την εκάστοτε εξουσία. Τη νύφη θα πληρώσουν εργάτες με σοβαρά προβλήματα ασθένειας, σε αρκετούς από τους οποίους θέλουν να κάψουν τις συντάξεις. Και βέβαια, οι σακατέμενοι που εξακολουθούν να δουλεύουν, επειδή δεν κρίνονται ανάπτυροι, δεν θα έχουν καμιά ελπίδα.

■ Κατασκευαστικές εταιρίες

Λήστευαν το ΙΚΑ

Μεγάλη κομπίνα καταλήστευσης του ΙΚΑ από κατασκευαστικές εταιρίες αποκαλύφθηκε τον Ιούνη και η κυβέρνηση την κράτησε επιτασφράγιστο μυστικό. Μόλις την περασμένη Τρίτη ο Τσιτουρίδης, παρουσία και του διοικητή του ΙΚΑ I. Βαρθολομαίου, παραδέχτηκε ότι «υπάρχει θέμα», αφού πρώτα η κομπίνα «βγήκε» από ΜΜΕ.

Μάλιστα, ο Τσιτουρίδης είπε ότι το θέμα είναι γνωστό από τις 21 Ιούνη, ενώ ο διοικητής του ΙΚΑ παραδέχτηκε ότι το γνώριζε «λίγο νωρίτερα». Και ενώ έχουν περάσει δύο μήνες από τότε που κάποιος υπάλληλος ανακάλυψε την κομπίνα και παρουσίασε στοιχεία στη διοίκηση (αυτό

δήλωσε ο Βαρθολομαίος), η ΕΔΕ που διατάχθηκε στις 21 Ιούνη ακόμη δεν έχει ολοκληρωθεί. Μάλιστα, όπως δήλωσε ο Βαρθολομαίος, «ζήτησε ο υπεύθυνος της επιτροπής, που είναι ένα στέλεχος με μακρά εμπειρία, άλλους δύο μήνες γιατί παρουσιαστήκανε και άλλες περιπτώσεις και αυτές ελέγχονται».

Τσιτουρίδης και Βαρθολομαίος οχυρώθηκαν πίσω από τη διεξαγόμενη ΕΔΕ και αρνήθηκαν να δώσουν οποιοδήποτε στοιχείο και για τις ενεχόμενες εταιρίες και για το ύψος της εισφοροκλοπής. Και εμείς αναφωτίσατε. Όλο αυτό το χρονικό διάστημα που τρέχει δεν προσφέρει την ευκαιρία στα μέλη του κυκλώματος γιατί σήμερα υπάρχει

τούν τις ασφαλιστικές εισφορές;

Και κάτι τελευταίο. Εκείνο που δεν φανταζόταν ο Τσιτουρίδης, όταν αναγκάζοταν να παραδεχτεί την ύπαρξη θέματος είναι πως την ίδια μέρα θα έσκαγε το σκάνδαλο της Επιτροπής Κεφαλαιαγοράς, με πρωταγωνιστή και έναν πολιτικό του φίλο, τον οποίο πριν από 50 μέρες είχε τοποθετήσει στο ΔΣ του ΙΚΑ!

ΥΓ: Ενώ το μεσημέρι της Τρίτης Τσιτουρίδης και Βαρθολομαίος επιβεβαίωναν τις δημοσιογραφικές πληροφορίες, το βράδυ της ίδιας μέρας, στο δελτίο ειδήσεων της τηλεόρασης του Alphα, που ασχολήθηκε με το θέμα, ο πονηρός υφυπουργός Γιακουμάτος δήλωνε πλήρη άγνοια!

Το δρόμο για τις επόμενες εικονές στρώνει η κυβέρνηση Καραμανλή. Ετσι, μετά τις αυξήσεις στο ΕΚΑΣ και τις συντάξεις του ΟΓΑ, που ανακοίνωσε ο Καραμανλής στη ΔΕΘ, σειρά πήραν οι Αλογοσκούφης με τον Τσιτουρίδη, που ανακοίνωσαν αυξήσεις (σε δόσεις) στο επίδομα ανεργίας. Ετσι, η κυβέρνηση ολοκληρώνει την εικόνα της «κοινωνικής ευαισθησίας» της, πιάνοντας όλες τις «ευπαθείς»

■ Αύξηση στο επίδομα ανεργίας

Δημαγωγία με ψίχουλα

ομάδες»: χαμηλούσυνταξιούχους και άνεργους.

Με περισσότερος θράσος οι δύο υπουργοί (ο Τσιτουρίδης σε κάθε κίνησή του βάζει μέσα και τον Αλογοσκούφη, για να του φτιάχνει το προφίλ) ανα-

κοίνωσαν ότι «εξαντλούν όλα τα περιθώρια, δημοσιονομικά και άλλα» και ότι οι άνεργοι πρέπει να αισθάνονται ευτυχίσμενοι (ξέχαισαν, βέβαια, να πουν ότι πρόκειται για μια μικρή μόνο μερίδα των ανέργων, αυτούς που παίρνουν επίδο-

μα ανεργίας υπό πολύ αυστηρές προϋποθέσεις και για συγκεκριμένο χρονικό διάστημα, ανεξάρτητα του αν θα βρουν δουλειά ή όχι). Το επίδομα θα διαμορφωθεί στα 367 ευρώ σε δύο δόσεις το 2007 και στα 404 ευρώ το 2008,

έκπτοτε δε θα ακολουθεί τις αυξήσεις του βασικού μισθού.

Ακόμα και ο ισχύων νόμος προβλέπει ότι το επίδομα ανεργίας πρέπει να είναι τα 2/3 του κατώτερου μισθού. Δηλαδή 67%. Ομως, με τις αυξήσεις της κυβέρνησης το 2008 θα φτάσει μόλις το 55% (δηλαδή, 12% κάτω από το πισσοστό που προβλέπει ο νόμος). Ο Τσιτουρίδης, όμως, δεν είχε κανένα πρόβλημα να πει, ότι ο νόμος 2224 του 1994 «ουδέποτε τηρήθηκε!». Χρειάζεται προγραμματικά θράσος για να βγαίνει ένας υπουργός και να λέει ότι δεν εφαρμόζει ένα νόμο, επειδή δεν τον εφαρμόσαν και οι προκάτοχοί του. Παραδέχται, δηλαδή, ότι και αυτός συνεχίζει μια παρανομία που μετράει ήδη 12 χρόνια.

Και γιατί δεν πάνε το επίδομα ανεργίας τουλάχιστον στο 67% που προβλέπει ο νόμος τους; Μήπως δεν υπάρχουν κονδύλια στον ΟΑΕΔ; Κονδύλια υπάρχουν, όμως, ένα διαφορώς αυξανόμενο κομμάτι τους διατίθεται στα λεγόμενα προγράμματα ενεργητικής απασχόλησης. Δηλαδή, επιχορηγούν καπιταλιστές, με διάφορα προγράμματα που ανακοινώνονται συνέχεια, το ένα μετά το άλλο, για να προσλαμβάνουν ανέργους. Ανέργους που δε μένουν μετά στη διοίκηση, γιατί σκοπός τους καπιταλιστή είναι η εξασφάλιση τζάμπα εργατικής δύναμης.

Ο ελληνικός καπιταλισμός αναπτύσσεται το τελευταίο χρόνια με επήσιο ρυθμό γύρω στο 4% (4,1% το 2005), όμως η ανεργία δε μειώνεται, γιατί η ανάπτυξη επιτυγχάνεται μέσω της εντατικοποίησης της εργασίας. Και είναι αυτός ο λόγος που πρέπει να οδηγήσει τους εργαζόμενους σε διεκδίκηση μείωσης του ωράριου εργασίας (χωρίς καμιά μείωση αποδοχών) και ταυτόχρονα στη διεκδίκηση επιδόματος ανεργίας, ίσου τουλάχιστον με το βασικό μισθό, για κάθε άνεργο, χωρίς προϋποθέσεις, για όσο μένει άνεργος.

Το δεύτερο δεκαήμερο του Αυγούστου βρεθήκαμε οικογενειακώς στο χωριό Πράμαντα του νομού Ιωαννίνων, έδρα καποδιστριακού δήμου, για λίγη ξεκουραστή και χαλάρωμα. Δυστυχώς, όμως, δε μπορέσαμε να χαλαρώσουμε, γιατί βρεθήκαμε αντιμέτωποι με ένα σοβαρό πρόβλημα δημόσιας υγείας που μαστίζει όλους τους δήμους της περιοχής (και όχι μόνο) με πληθυσμό μέχρι 5000 κατοίκους. Μεγάλοκτηνοτρόφος, προστατευόμενος του δημάρχου και της αστυνομίας, έχει κατασκευάσει δίπλα σε ρυάκι και σε απόσταση μικρότερη των 15 μέτρων από σπίτια μια τρισάθλια και πρόχειρη εγκατάσταση που τη χρησιμοποιεί για σταλισμό πάνω από 80 προβάτων.

Η εγκατάσταση αυτή είναι επικίνδυνη για την υγεία των ζώων και τη δημόσια υγεία, αλλά και καθιστά αδύνατη τη διαβίωση των ανθρώπων στα διπλανά σπίτια. Οι κάτοικοι επιταντημένα έχουν καταγγείλει στο δήμαρχο και την αστυνομία τον ιδιοκτήτη του τρισάθλιου στάβλου και απαίτησαν το κλείσιμό του. Εισέπραξαν την αδιαφορία των τοπικών αρχών και τις απειλές του μεγαλοκτηνοτρόφου.

Στις 18 Αυγούστου καταγγείλαμε στο δήμαρχο Πραμάντων την ύπαρξη του σταύλου και απαίτησαμε από την προβεί σε άμεσες ενέργειες για το κλείσιμό του. Αυτός, αντί να ζητήσει από την αστυνομία να κάνει αυτοψία και να βγάλει την απόφαση για κλείσιμο, ενημέρωσε τον μεγαλοκτηνοτρόφο να απομακρύνει τα ζώα για λίγες μέρες, μέχρι να φύγουμε εμείς, όπως και έκανε. Στη συνέχεια, κλιμάκιο της Διεύθυνσης Δημόσιας Υγείας της Νομαρχίας Ιωαννίνων έκανε αυτοψία, αφού πρώτα είχε ενημερώσει το δήμαρχο γι' αυτή. Επόμενο ήταν το κλιμάκιο να μη βρει τα πρόβατα, γιατί ο δήμαρχος είχε ενημερώσει τον κτηνοτρόφο. Στη αναφορά που έκανε το κλιμάκιο της Διεύθυνσης Δημόσιας Υγείας δεν κατέγραψε κανένα από τα στοιχεία που βρήκε, για να μην εισηγηθεί το κλείσιμο αυτής της άθλιας εγκατάστασης που είναι διαρκής απειλή για την υγεία των ζώων και τη δημόσια υγεία. Ολές οι αρμόδιες αρχές κάνουν τα στραβά μάτια, γιατί έτσι εξυπηρετούνται οι πελατειακές σχέσεις των τοπικών δημοτικών και νομαρχιακών αρχών.

Σύμφωνα με τις ισχύουσες υγειονομικές διατάξεις, από τη μια απαγορεύονται

οι στάβλοι μέσα σε κατοικημένες περιοχές, ακόμα και σε χωριά, και από την άλλη επιπρέπεται η παρουσία κατοικίδιων ζώων σε δήμ

Τη Δευτέρα, 18 του Σεπτέμβρη, 70.000 εκπαιδευτικοί της πρωτοβάθμιας εκπαίδευσης καλούνται σε θέση μάχης. Με μοναδικό υποκινητή τα τεράστια προβλήματα που αντιμετωπίζουν σαν εργαζόμενοι και σαν εκπαιδευτικοί καλούνται να πάρουν μέρος σε μια καταρχήν πενθήμερη απεργία, της οποίας η συνέχιση θα αποφασιστεί στο τέλος της πρώτης εβδομάδας.

10 χρόνια τώρα, από το τέλος της μεγάλης απεργίας του 1997, που έληξε άδικα έπειτα από το ανοιχτό ξεπούλημά της από τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία της ΔΟΕ, σέρνονται σε 24ωρες εθιμοτυπικές απεργιακές τουφεκιές, που δεν είχαν καμία επιτυχία, που προκαλούσαν μονάχα αγανάκτηση και έσπερναν τη βαθιά απογοήτευση.

Τούτη η πρόστυχη πρακτική της συνδικαλιστικής ηγεσίας της Ομοσπονδίας, όπως και ο τρόπος που έληξε η απεργία διάρκειας του '97, καθώς και ο σαρωτικός τρόπος με τον οποίο αλλώθηκαν απ' το σύστημα δικαιώματα και κατακτήσεις εργασιακές και ασφαλιστικές, κόλλησαν τους εργαζόμενους της εκπαίδευσης με την πλάτη στον τοίχο.

Εχασαν κάθε εμπιστοσύνη στις δυνάμεις τους, στη δυναμική που μπορεί ν' αναπτύξουν και να πετύχουν οι συλλογικοί αγώνες.

Καθένας μόνος του προσπαθούσε να λύσει το πρόβλημα της επιβίωσής με δεύτερη και τρίτη δουλειά. Πότε γκαρσόνια, πότε ταξιτζές, πότε οργανωτικές σε λαϊκές ταξέρνες και στα ιδιαίτερα μαθήματα, που ροκάνιζαν (ιδιαίτερα αυτά τα τελευταία) την αξιοπρέπειά τους, το πάθος και τις δυνάμεις τους να αγωνιστούν για την υπεράσπιση μιας καθολικής, δημόσιας, δωρεάν εκπαίδευσης.

Οι κυβερνήσεις τους έσπρωχναν σ' αυτό τον υλικό, πνευματικό και θηλικό εκφυλισμό, προσφέροντας μισθούς πείνας και ύστερα τους έδειχναν με το δάκτυλο σαν υπαίτιους αυτής της αθλιότητας.

Η παγίδα του ενιαίου μισθολόγιου-φτωχολόγου κρατούσε και κρατά καθηλωμένους τους μισθούς τους, των οποίων οι ρυθμοί αύξησης είναι της τάξης του 2%-3%, ενώ τα ψωφοεπιδόματα που τους δόθηκαν κατά καιρούς κατάντησαν δραχμικά και είχαν ως άμεση επίπτωση τη μείωση των δώρων, των επιδομάτων αδείας και των συντάξεων.

Ελλάδα και Πορτογαλία βρίσκονται σήμερα στις τελευταίες θέσεις του καταλόγου, που αφορά στο ύψος των εισαγωγικών μισθών των δασκάλων ανάμεσα στις 15 χώρες-μέλη της ΕΕ. Η καθιέρωση του ευρώ είχε κι ένα καλό, κάνοντας τη σύγκριση ευκολότερη ανάμεσα στους μισθούς των εκπαιδευτικών στις χώρες της Ευρώπης. Ετσι ενώ ο μέσος όρος του επίτσιου εισαγωγικού μισθού στην ΕΕ (των 15) είναι 23.159 ευρώ και ο καταληκτικός 40.649, στην Ελλάδα ο εισαγωγικός είναι μόνο 12.556 και ο καταληκτικός φθάνει στην καλύτερη περίπτωση τα 18.429 ευρώ. Με το ζόρι ένας δάσκαλος, μετά από 35 χρόνια δουλειάς και με δυο παιδιά φθάνει να παίρνει το αστρονομικό ποσό των...1.494 ευρώ το μήνα!

Όταν, λοιπόν, το δεκαπενθήμερο εξανεμίζεται από την πρώτη κιόλας βδομάδα, με τι κουράγιο θα μπει στην τάξη ο δάσκαλος να «παλέψει» με 30 ζευγάρια παιδικά μάτια, όταν το μα-

■ 70.000 εκπαιδευτικοί της πρωτοβάθμιας

Na πάρουν Θέσεις μάχης

λό του είναι συνεχώς κολλημένο στον αγώνα για την εξεύρεση του επιούσιου;

Με τι κουράγιο θα παίξει με τα παιδιά, θα πασχίσει να βρει τρόπους να ζωντανέψει το όχαρο μάθημα, θα γεννήσει ιδέες να κεντρίσει το ενδιαφέρον τους, θα ενδιαφέρεται να ενημερωθεί για τα καινούργια δεδομένα της επιστήμης του, όταν 65 χρονών θα στέκεται ακόμα στην έδρα; Οι αντιασφαλιστικοί νόμοι της τελευταίας 15ετίας συνεπικυρούμενοι από τη μακρόχρονη αδιοριστία (ο διαγωνισμός του ΑΣΕΠ που αντικατέστησε την επετηρίδα δεν έλυσε κανένα πρόβλημα, ίσαίσα που άνοιξε το δρόμο για την άλωση των εργασιακών σχέσεων και στη δημόσια εκπαίδευση) μάκρυναν τον εργασιακό ρίο και ζεμάκρυναν τη μέρα της σύνταξης.

Οι...καλύτερες μέρες έγιναν εργασιακός μεσαίωνας ενώ και καινούργια αντιασφαλιστική επίθεση πρόβαλε στον ορίζοντα.

Το συνεχές ωράριο έγινε κυλιόμενο και κατηγορίες εκπαιδευτικών μετακινήθηκαν στο Ολοήμερο παιδοφυλακτήριο, που από φέτος πρόσθεσε ακόμα μια ώρα στη διάρκεια του, βαράνοντας τις πλάτες των μικρών μαθητών, που είναι αναγκασμένοι να υποστούν την «καινοτόμα» παιδαγωγική αποτελεσματικότητά του, ακολουθώντας τις εργασιακές σχέσεις- λάστιχο των γονιών τους. Το Ολοήμερο έγινε η Κερκόπορτα για την άλωση των εργασιακών σχέσεων και των εκπαιδευτικών. Χιλιάδες οι ωρομίσθιοι πια, αμείβονται «πλούσιοπάροχα» με 7 ευρώ την ώρα. Από φέτος ο «στρατός» τους διεισδύει και στο πρωινό βασικό πρόγραμμα και όχημα γι' αυτό αποτελεί η δεύτερη ένη γλώσσα, που επιμηκύνει το σχολικό χρόνο μέχρι και το 7ωρο (Ε' και ΣΤ' Δημοτικού).

Καθημερινό το μαρτύριο των εκπαιδευτικών ειδικοτήτων (Γυμναστές, εκπαιδευτικοί ξένων γλωσσών κ.λπ), που συμπληρώνουν ωράριο σε 2 και 3 σχολεία και από φέτος και σε σχολεία άλλης βαθμίδας.

Δεκάδες χιλιάδες και οι αναπληρωτές, με κουτσουρέμενα δικαιώματα και αποδοχές και ο αριθμός τους διπλάσιος σε σχέση με τους μόνιμους στους διορισμούς κάθε έτους.

Στο επίπεδο των δεκάδων χιλιάδων τα κενά κάθε χρόνο στην πρωτοβάθμια και δευτεροβάθμια εκπαίδευση. Η φετινή χρονιά δεν αποτελεί εξαίρεση. 15.000, λοιπόν, οι κενές θέσεις σε νηπιαγωγεία, δημοτικά, γυμνάσια και λύκεια (3.000 περίπου σε δασκάλους-νηπιαγωγούς, 8.000 σε ωρομίσθιους του Ολοήμερου και 4.000 σε καθηγητές της δευτεροβάθμιας). 75.000 οι χαμένες διδακτικές ώρες στην πρωτοβάθμια.

Δεκάδες οι συγχωνεύσεις σχολείων και κοτά συρρόη οι συγχωνεύσεις τμημάτων και η κατάργηση οργανικών θέσεων. 61 ΤΕΕ (τα 25 εξ αυτών στην Αττική) καταργούνται και δεν αντικαθίστανται από τα «αναβαθμισμένα» Επαγγελματικά Λύκεια. Τα πληθωρικά τμήματα στα μεγάλα αστικά κέντρα δύνουν και παίρνουν. 37% των σχολείων του Δήμου Θεσσαλονίκης και 20% των σχολικών μονάδων στους Δήμους Αθηναίας και Πειραιά σε καθεστώς διπλοβάρδιας.

Εικονική πραγματικότητα και η επιμόρφωση στα καινούργια βιβλία και προγράμματα. Τα περίφημα δεκαήμερα σεμινάρια μετατράπτηκαν σε ένα διήμερο πρόχειρο πασαλεύμα για τους δασκάλους πάνω σε βιβλία που πρώτη φορά αντίκριζαν και σε ένα τρίωρο για τους νηπιαγωγούς που ακόμα προσέμονταν τα καινούργια βιβλία.

Καθένας που είναι γειωμένος στη σκληρή πραγματικότητα έρει καλά πτως και τα καινούργια βιβλία και τα «διαθεματικά προγράμματα» δε θα φέρουν την άνοιξη στο σχολείο. Το βοριβαρδισμό των νεανικών μυαλών με αμετρητές πληροφορίες, τώρα έντονα τεχνοκρατικό τύπου, διαιωνίζουν, την ολόπλευρη γνώση στην οποίαν στο απόσπασμα, τις ιστορικές ανακρίβειες και την «αλήθεια» των ισχυρών αναγκαίες για την κερδοφορία του κεφαλαίου «προκούζουν» τους μαθητές.

Καθημερινό το μαρτύριο των εκπαιδευτικών ειδικοτήτων (Γυμναστές, εκπαιδευτικοί ξένων γλωσσών κ.λπ), που συμπληρώνουν ωράριο σε 2 και 3 σχολεία και από φέτος και σε σχολεία άλλης βαθμίδας.

Ολη αυτή η αβάσταχτη μιζέρια πλαισιώνεται από ένα καθεστώς έντονου αυταρχισμού.

Το καθηκοντολόγιο, οι νόμοι για την αξιολόγηση, κ.λπ. πρωθυπουργός τη χειραγώγηση εκπαιδευτικών και μαθητών και την κατηγοριοποίηση σχολείων, δασκάλων και παιδιών.

Ο δάσκαλος γίνεται μέρος μιας στημένης θεοτρικής παράστασης του παρόλογου, όπου από τη μια μεριά κατακεραυνώνται από τους κατέχοντες την εξουσία η δημοσιούπταληλική του νοοτροπία και συμπεριφορά και από την άλλη ενισχύεται και επιβραβεύεται αυτή η ίδια άθλια εικόνα της άκριτης υποταγής του στην εραρχία και στις επιλογές του αστικού κράτους.

Ειπώθηκαν διάφοροι κατά τις διαδικασίες καθορισμού αυτής της απεργίας. Με καλοπροσάρτη και κακοπροσάρτη διάθεση. Στο παιχνίδι υπήρχαν και τυχοδικιοί οχεδισμοί και μικροπολιτικές σκοπιμότητες, που φέρτος είχαν το «άρωμα» των δημοτικών εκλογών, ιδιαίτερα από τις συνδικαλιστικές δυνάμεις της λεγόμενης αξιωματικής αντιπολίτευσης.

Υπήρχαν και οι γνωστές δυνάμεις που επιδεικύουν ιδιαίτερα τον τελευταίο καιρό μια άκρωτη σεχταριστική συμπεριφορά τόχαμου πολιτικής καθαρότητας, που καλλιεργεί εξυπαρχής την ήττα στο κίνημα και που το διατάσσει της επιχειράκωση των μελών, των οπαδών, των ψηφοφόρων.

Υπάρχει, βέβαια, πάντα και ο υπαρκτός και απόλυτα δικαιολογημένος φόρος να τραβήξει η συνδικαλιστική γραφειοκρατία το χαλί κάτω α

κτακτο στρατοδικειο No 5

■ 136η συνεδρίαση Παρασκευή, 8.9.06

Με την έναρξη της διαδικασίας η Γ. Κούρτοβικ κατέθεσε για να αναγνωστούν μια σειρά έγγραφα τα οποία η υπεράσπιση Κουφοντίνα είχε επικαλεστεί σε διάφορες προγενέστερες φάσεις. Ξεχωρίσαμε δημοσίευμα του Τάκη Μήχα στην «Ελευθεροτυπία», που αναφερόταν στο μάρκετινγκ που εφάρμοσαν οι Βρετανοί, προκειμένου να εμφανίσουν τη 17N όχι ως πολιτική οργάνωση (παραδοχή που ήταν καθολική μέχρι τότε στη χώρα), αλλά σαν εγκληματική συμμορία. Επίσης, ανακοίνωση της Ενώσης για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου, που κατήγγειλε τις παραβιάσεις των δικαιωμάτων των κατηγορούμενων.

Τρίτος μάρτυρας υπεράσπισης του Δ. Κουφοντίνα ο **Νίκος Γιαννόπουλος**. Κατέθεσε, ότι γνώρισε τον Δ. Κουφοντίνα στα διαμαθητικά της μεταπολίτευσης και εκείνο που σημείωσε ήταν η εξαιρετική ευρυμάθειά του για ένα παιδί εκείνης της εποχής. Τον ξανασυνάντησε τη δεκαετία του '90 στη Γαύδο, στη διάρκεια των διακοπών του. Σχημάτισε την εντύπωση, ότι ήταν πλέον ένας ανένταχτος αριστερός, που εξακολουθούσε να είναι πολιτικά συγκροτημένος, οξύνους, ήπιος, με μια τελεια σχέση με τη γυναίκα και το παιδί, μια ολοκληρωμένη-ισορροπημένη προσωπικότητα. Τα λέω άλλα αυτά -είπε- για να εξηγήσω ότι όποιος συμμετέχει σε μια ένοπλη επαναστατική οργάνωση δεν είναι αυτό που λέει η τρέχουσα προπαγάνδα, ένας φύσει βίαιος άνθρωπος, που έχει ροπή στο κακό. Χαρακτήρισε απόλυτα ευγενή τα κίνητρα των ανθρώπων που συμμετέχουν σ' αυτές τις οργανώσεις.

Στη συνέχεια, ο Γιαννόπουλος αναφέρθηκε αναλυτικά στις συνθήκες της μεταπολίτευσης, στα πολιτικά ρεύματα που συγκρούστηκαν, στις οργανώσεις που διαμορφώθηκαν, για να υποστηρίξει ότι η ένοπλη πάλη ήταν μια πολιτική επιλογή εκείνης της περιόδου και όσοι την ακολούθησαν νομιμοποιούνταν από πολιτική και κοινωνική άποψη. Σε ότι αφορά τη 17N, η άποψή του είναι ότι χρησιμοποίησε την ελάχιστη βία (επιχειρηματολόγησε εκτάσει με αναφορές στο όργιο της κρατικής βίας). Κατέληξε ζητώντας από το δικαστήριο να αναγνωρίσει στον Δ. Κουφοντίνα «μη ταπεινά ελατήρια».

Από την έδρα ερωτήσεις έκαναν ο πρόεδρος, η εισαγγελέας και μία εφέτης. Οι ερωτήσεις προέδρου και εισαγγελέα αμφισβήτησαν τις τοποθετήσεις που είχε κάνει προηγούμενα ο μάρτυρας για το φαινόμενο της ένοπλης βίας, τα πολιτικά και κοινωνικά της χαρακτηριστικά, τις στοχεύσεις και την αποτελεσματικότητά της και του έδωσαν την ακροφή για αναπτύξει περισσότερο τις απόψεις του. Η εφέτης, όμως, υπέβαλε την εξής ερώτηση: Αυτός ο τρυφερός Κουφοντίνας, όπως τον περιγράφετε, μπορούσε να πυροβολεί τα θύματά του τέσσερις και πέντε φορές; Η Γ. Κούρτοβικ παρενέβη, άμεσως, παραπέμπτης ότι η εφέτης εμφανίζεται να έχει ήδη βγάλει απόφαση για συμμετοχή του Κουφοντίνα σε ενέργειες, έχοντας

πειστεί προφανώς από καταθέσεις που τον περιέγραψαν ως ένα γερασμένο εργάτη! Ο Γιαννόπουλος απάντησε κατηγορηματικά: Ένας τρυφερός άνθρωπος μπορεί να σκοτώσει έναν άλλο άνθρωπο. Μπορεί να το κάνει, με δυσκολία μεν αλλά χωρίς τύψεις. Και εξήγησε αναλυτικά τη σχέση δράσης-σκοπού, καλώντας το δικαστήριο να μην ακολουθεί την αστική υποκρίσια περί της αυταξίας της ανθρώπινης ζωής.

Απαντώντας σε ερωτήσεις της Γ. Κούρτοβικ ο Ν. Γιαννόπουλος είχε την ευκαιρία να μιλήσει αναλυτικά για την κοινωνική απήχηση και τη λαϊκή αποδοχή που είχε η δράση της 17N. Αυτό είναι ένα ιστορικό γεγονός. Διευκρίνισε, επίσης, όλα τα ζητήματα που έχουν να κάνουν με τα κίνητρα της δράσης της 17N, με το «δίκαιο των αιτιών».

Οταν ήρθε η ώρα να υποβάλει ερωτήσεις ο Γ. Γκουντούνας, ο πρόεδρος της απαγόρευσε, γιατί -όπως είπε- είναι μάρτυρας του Κουφοντίνα! Ο Γκουντούνας απάντησε ότι τέοι δικαιώματα δεν έχει ο πρόεδρος και δε μπορεί να νομιθετεί. Μπορεί μόνο να απαγορεύεται ερωτήσεις, αφού πρώτα τις ακούσει, όχι να μη δώσει το λόγο στο συνήγορο. Εμείς σημειώνουμε, ότι όλες οι κατηγορίες είναι κατά συναυτουργία και θυμίζουμε ότι στο πρώτο δικαστήριο όλοι οι συνήγοροι έκαναν ερωτήσεις σε όλους τους μάρτυρες υπεράσπισης. Πάνω που πήγαινε να δημιουργηθεί ένταση, παρενέβη η εισαγγελέας και ζήτησε διάλειμμα πέντε λεπτών. Μετά το διάλειμμα, ο πρόεδρος έδωσε το λόγο στον Β. Καρύδη, δεύτερο συνήγορο του Δ. Κουφοντίνα.

Οι ερωτήσεις του Β. Καρύδη αφορούσαν τη «διεθνή της αντιτρομοκρα-

τίας» και το φαινόμενο της ένοπλης πολιτικής βίας. Πώς ένα άτομο με βαθιά ουμανιστικά ιδανικά και προσωπική ανιδιοτελεία καταλήγει σε επιπλογές που οδηγούν στην αφαίρεση ζωών; Η ανθρώπινη ζωή δεν είναι αυταξία -απάντησε ο Γιαννόπουλος- και στις συνθήκες ενός οικούμενου πολέμου, όπου η ανθρώπινη ζωή εργαλειοποιείται, και εκείνος που ασκεί αντιβία θα μετέλθει τέτοιων μεθόδων. Κατά την άποψή του, η βία είναι αναγκαίο κακό, δεν είναι απελευθερωτική, είναι χειραγωγική.

Οταν ήρθε η ώρα να ρωτήσει ο Γ. Γκουντούνας, ο πρόεδρος επέμεινε στην άποψή του και του ζήτησε να απευθυνθεί στο δικαστήριο, όπως και έγινε. Η εισαγγελέας αυτή τη φορά είπε το αυτονότητο. Οτι ο μάρτυρας είναι κοινό αποδεικτικό μέσο και μπορεί ο συνήγορος να αντλήσει απ' αυτόν επιχειρήματα για τον πελάτη του. Το δικαστήριο επέτρεψε, τελικά, τις ερωτήσεις και ο Ν. Γιαννόπουλος είχε την ευκαιρία να αναφερθεί στη γνωριμία του με τον Χρ. Ξηρό, που ήταν εργατικό στέλεχος του ΚΚΕ(μ-λ), στις διαδικασίες του ταξικού συνδικαλιστικού κινήματος.

Τέταρτος μάρτυρας του Δ. Κουφοντίνα ο **Άλεκος Βαρβέρης**. Γνωρίστηκε με τον Δ. Κουφοντίνα το 1976-79, στο πλαίσιο της μοθητικής οργάνωσης του ΠΑΣΟΚ. Σκιογράφησε με τα καλύτερα λόγια την προσωπικότητά του, εμφένοντας στο ότι, πέραν της εμφονής στις απόψεις του, ήταν άνθρωπος δεν ένιωθε απέναντι τη 17N, λόγω αδιαφορίας (!), ενώ εκείνοι που τραυματίστηκαν από τη ρουκέτα στο Σύνταγμα έχουν άλλη άποψη! Ο Δ. Κουφοντίνας της απάντησε ήρεμα, ότι αν η 17N χτυπούσε τον απλό κόσμο, αυτός θα ήταν εχθρικός. Δεν τον χτύπησε, όμως, και γι' αυτό ο κόσμος την αισθανόταν δίπλα και όχι απέναντί του. Ο Α. Βαρβέρης παρατήρησε ότι δε μπορεί να κρίνεται η δράση μιας οργάνωσης περιπτωσιολογικά και μάλιστα με βάση την ενέργεια του Συντάγματος, που και ήδη έχει αναγνωρίσει ότι ήταν λάθος. Μια οργάνωση πρέπει να κρίνεται συνολικά.

Απαντώντας σε ερωτήσεις της Γ. Κούρτοβικ, ο μάρτυρας σημειώσε ότι η παράδοση του Κουφοντίνα, η ανάληψη της πολιτικής ευθύνης και ο τρόπος που υπερασπίστηκε την οργάνωσή του, δημιούργησαν ένα πρότυπο ηθικής και αυτό εκπίμετρη από τον κόσμο, από την απότομη οργανωτική της ζωή. Μίλησε για τα λεγόμενα εργατικά στυχήματα, δείχνοντας με στοιχεία ότι αποτελούν δολοφονίες εργατών στο βωμό του κέρδους. Επίσης στις ζωές που χάθηκαν από υπερβάλλοντα ζήλο αστυνομικών. Μίλησε επίσης αναλυτικά για τη φύση της αστικής δημοκρατίας. Για την εκμετάλλευση, για τα εγκλήματα κατά του περιβάλλοντος, για τα οικονομικά σκάνδαλα, για την απόλυτη εξάρτηση του κράτους από τους κεφαλαιοκράτες, για την αντιδημοκρατικότητα του πολιτικού συστήματος, για τη συμμετοχή σε ιμπεριαλιστικούς πολέμους, σε πλήρη αντίθεση με τα λαϊκά αισθήματα.

Ολες αυτές οι αναφορές δεν άρεσαν στον πρόεδρο, γι' αυτό και από ένα σημείο και μετά προσπαθούσε να διακόψει το μάρτυρα, με την παραπίρηση ότι όλα αυτά είναι γνωστά και δείχνουν ότι σε κάποια πράγματα η Πολιτεία δεν λειτουργεί σωστά, όμως δεν δικαιολογούν τη δράση της 17N.

Η στάση παράδοσης του Δ. Κουφοντίνα ήταν μια φωτεινή αναλαμπή σ' ένα μαύρο τοπίο, απάντησε το μάρτυρας σε σχετική ερώτηση της Γ. Κούρτοβικ. Ολος ο κόσμος την εισέπραξε ως μια απολύτως ηθική πράξη, ως μια πράξη συνέπειας.

Εκτός μάρτυρας ο Στέργιος Κατσαρός. Ο Σ. Κατσαρός είπε ότι είναι λάθος η άποψη ότι η ένοπλη πάλη έχει ζήτησε στην Ελλάδα με τη δικτατορία. Από τον Ιούλι του 1965 σχηματίστηκαν οι πρώτες ομάδες με σκοπό την ένοπλη πάλη, που άρχισε την επαύριο της δικτατορίας. Αναφέρθηκε στη διεθνή εμπειρία των ένοπλων κινημάτων και στην οργάνωση που ο ίδιος συμμετείχε, η οποία εμπνέοταν από την τακτική του «εστιασμού», των Τσε και Κάστρο. Ομως, στην Ευρώπη δε μπορούσαν να μεταφέρθουν οι τακτικές των λατινοαμερικανικών αντάρτικων. Επρεπε να συνοδευτούν από την παρανομία. Κατά την άποψή του, η 17N ίσως να είναι ο τελευταίος εκπρόσωπος του ρεύματος του γκερμαρισμού, όπως αυτό μεταφέρθηκε στην Ευρώπη. Ο χώρος της αντίστασης στη δικτατορία ήταν ευρύς, αλλά δεν ήταν ενιαίος. Δεν είχαν όλοι τους διοικούστερους φραγμούς. Εμείς δεν παρεύαμε μόνο για την ανατροπή της δικτατορίας, σημείωσε ο Σ. Κατσαρός (καταδικασμέν

τα αίτια γέννησης των νέων ένοπλων οργανώσεων την εποχή της μεταπολίτευσης και τις διαφορές που είχαν από τις παλιές. Κατά την ὄποιψή του, το φαινόμενο της ένοπλης βίας θα συνεχιστεί.

Ο Σ. Κατσαρός αναφέρθηκε και σε δυο ακόμη κατηγορούμενους που γνωρίζει. Τον Γ. Σερίφη, που τον γνωρίζει 35 χρόνια και -όπως είπε- η ίδια του η ιδιοσυγκρασία κάνει απαγορευτική τη συμμετοχή του σε οποιαδήποτε πειθαρχημένη οργάνωση. Και τον Χρ. Ξηρό, που γνώρισε ως συνδικαλιστή οικοδόμο.

■ 137η συνεδρίαση
Δευτέρα, 11.9.06

Με μάρτυρες υπεράσπισης του Πάτροκλου Τσελέντη ξεκίνησε η σημερινή διαδικασία (οι καταθέσεις όλων των μαρτύρων ολοκληρώθηκαν).

Ο Μηνάς Τσελέντης, μακρινός συγγενής του κατηγορούμενου και στενός φίλος του αναφέρθηκε στην προσωπικότητά του και εξέφρασε την αντίθεσή του σε κάθε μορφή βίας, μολονότι δήλωσε αριστερός που βασανίστηκε μάλιστα επί χούντας. Τα νεότερα παιδιά -ειπε- μπήκαν σε οργανώσεις βίας, κάνοντες λάθη και μάλιστα χοντρά. Η εκτίμησή του είναι ότι ο Τσελέντης υπήρξε ιδεαλιστής αριστερός και έχει μετανιώσει για τη συμμετοχή του στη 17Ν, ζήτησε δε από το δικαστήριο να τον κρίνει με επιείκεια, γιατί «τα 25 χρόνια είναι πολλά». Ο Π. Τσελέντης «έιναι ένας άνθρωπος που προσπαθεί, έχει μια γυναίκα, αφήστε τον να κάνει και ένα παιδί. Δεν αποτελεί πλέον κίνδυνο για την κοινωνία». Απαντώντας σε ερωτήσεις της υπεράσπισης, ο Μ. Τσελέντης τόνισε ότι ο Πάτροκλος δε θα μπορούσε ποτέ να πάει να καταδώσει τους συντρόφους του για να εισπράξει λεφτά κι αις ήταν πολλά τα λεφτά των επικηρύξεων κι ας εργαζόταν ο διοις οικλόρα για να ζήσει.

Ο εκδότης της «Αυριανής» και ιδιοκτήτης του «Alter» Γιώργος Κουρής είπε πα τα δικά του («στην εποχή μας μόνο παλαιοί άνθρωποι μπορούν να νομίζουν ότι με τη βία θ' αλλάξουν την κοινωνία», «εμείς οι Κεφαλλονίτες είμαστε λίγο τρελοί, είναι το νερό»), έκανε όμως και μερικές ενδιαφέρουσες επισημάνσεις, πέρα από τις αναφορές στην οικογένεια Τσελέντη, μια από τις καλύτερες της Κεφαλονιάς, όπως είπε. Σταχυολογούμε μερικά: «Αυτά τα φαινόμενα είναι πολιτικά». «Καμιά φορά η κρατική βία οδηγεί ορισμένους ανθρώπους, ενθουσιώδεις, συναισθηματικούς, να κάνουν πράξεις που δεν είναι σωστές». «Κάνω έικκληση στα μελη της 17Ν να αποκηρύξουν τη βία. Όμως και μερικά από τα θύματα προκάλεσαν πολύ. Κι αν η Δικαιοσύνη λειτουργούσε σωστά, πολλοί απ' αυτούς δεν θα είχαν πάρει τα όπλα. Εγώ δεν πιστεύω ότι κανένας απ' αυτούς είναι παραδόπιστος. Γιατί αν ήταν παραδόπιστος θα έβρισκε αλλού τα λεφτά». «Να σταματήσουν οι κλέφτες, για να σταματήσουν κι αυτοί αυτά που κάνουνε». «Δε λέω ότι κάνανε καλά, όμως η Πολιτεία πρέπει να συγχωρεί. Να μην επαναληφθεί αυτό που έγινε μετά τον εμφύλιο, που όταν οι άλλοι έχτιζαν εργοστάσια, εμείς χτίζαμε φυλάκες και δώσαμε τα χέρια μετά από 50 χρόνια». «Δώστε τους μια ευκαιρία. Ο κ. Κουφοντίνας είναι πιο χρήσιμος, δώστε του την ευκαιρία να γίνει σαν τον Κούρτσιο, να μεγαλώσει το παιδί του, τι το θέλετε να τον κλείσετε 25 χρόνια στη

φυλακή!». «Δάσκαλος καλός ο κ. Κουφοντίνας, τον θέλω εγώ για δημοσιογράφο. Ετοι έγινε στην Ιταλία, δώστε τους την ευκαιρία. Δεν είναι παραδοπιστοί. Κάνω έκκληση στην ανθρωπιά σας. Να κοιτάξετε το συμφέρον του

τόπου». «Μεγαλύτερος εγκληματίας είναι ο Μπους. Αν μπορούσα θα τον έκλεινα σ' ένα κελί».

Η σύζυγος του Π. Τσελέντη, υπάλληλος της ΥΠΑ αναφέρθηκε στην πρωστικότητα του συζύγου της και στη μετάνοιά του σε σχέση με τη συμμετοχή του στη 17Ν.

Η εκπληξή ήταν ο γνωστός ποιητικός λόγος **Αλέξης Κούγιας**, που δεν είχε καταθέσει στην πρώτη δίκη (του ζητήθηκε από τον Μηνά Τσελέντη να καταθέσει ως μάρτυρας του Πάτροκλου). Ο Κούγιας ξεκίνησε με μια αναφορά στην αντίφαση που βίωσε ο ίδιος ως παιδί: η γιαγιά του εφτά χρόνια στη Μακεδονία και ο πετιόδος στην Κύπρο.

Μακρονήσου και ο πτατεράς του χωροφύλακας. Στη δικτατορία -είπε- όποιος είχε την τύχη, το θάρρος και την προσωπικότητα να αποτελεί μέλος μιας επαναστατικής οργάνωσης αντιμετωπίζεται σήμερα ως ήρωας. Ομως τότε αυτός τράβηξε τα πάνδεινα. Είχε την τύχη και την αιτιχία ταυτόχρονα. Οι άνθρωποι που πήραν ακραίες θέσεις -είπε- δεν κινήθηκαν από προσωπικά ελατήρια. Θυσίασαν καριέρες, ενώ πολλοί απ' αυτούς ήταν γόνοι εύπτωρων οικογενειών.

«Ζωγράφισε» με τα καλύτερα χρώματα την ευρύτερη οικογένεια Τσελέντη και τον νηφάλιο και διαλεκτικό τρόπο σκέψης και συμπεριφοράς του Πάτροκλου, τον οποίο γνώρισε λίγο. Τον χαρακτήρισε μοναχικό και απόμακρο, μιολονότι θα μπορούσε αικόμα και δημιαρχος να γίνει, γιατί έχαιρε γενικής εκτίμησης. Την εξήγηση έδωσε όταν πληροφορήθηκε τη σύλληψή του. Ο άνθρωπος αυτός -είπε- πήστεψε τόσο πολύ σε ιδιαίτερα και αξέσ που εμείς δε μπορούμε να προσεγγίσουμε. Είναι ο άνθρωπος που δε θα έκανε ποτέ τίποτα το ταπεινό. Είναι ο άνθρωπος

Κατά τον Κούγια, ο Τσελέντης διέπραξε σοβαρές ποινικές παραβάσεις, όμως το να συμμετέχει στη 17Ν, σε μια κοινωνία που δυστυχώς ποτέ δεν απέδωσε κοινωνική δικαιοσύνη, που άφησε απιμώρητο το έγκλημα του χρηματιστηρίου, που άφησε ανθρώπους χωρίς τίποτα μέσα τους να κυριαρχήσουν, ένα μεγάλο κομμάτι της ελληνικής κοινωνίας ένιωσε ότι αυτή η ματοβισμένη οργάνωση απέδιδε δικαιοσύνη για πράξεις που έμεναν αιτιμώρητες. Μίλησε για άνθρωπο που σε τηλεοπτική εκπομπή γύρισε και είπε ενώπιον εκατομμυρίων τηλεθεατών «πτού είναι ρε πειραιώς τη 17Ν!». Ή συγκέκριτα αυτό σε

παιδιά τη 17N», Η οργανωμένη αυτή ερχόταν να καλύψει ένα ελλειμμα. Η κατακλειδία του προς δικαιστές και εισαγγελείς ήταν: «Ναι μεν τιμωρήστε τους αυτούς τους ανθρώπους, αλλά μη σκεφθείτε ποτέ ότι πρόκειται για κοινούς εγκληματίες». Μίλησε για «ταπεινότητα που κυριάρχησε στην πρώτη δίκη, να βλέπουμε κάποιους συνηγόρους πολιτικής αγωγής, που ήρθαν την πρώτη μέρα μόνο, όταν ήταν οι κάμφερες». «Εμφανίστηκε δικηγόρος πολιτικής αγωγής για τον τοίχο του Πεντελικού και έκανε δηλώσεις για δολοφόνους. Στη δίκη της 17N ήρθε πολιτική αγωγή εγείροντας θητικές αξιώσεις για τον τοίχο του Πεντελικού! Αιδώς Αργείο!». «Από τη στιγμή που δικάζεις πραγματικά, πρέπει να λάβεις

υπόψη σου και τις κοινωνικές ευαισθησίες. Δεν ζούμε σε μια τέλεια δημοκρατία, δεν είμαστε μια τέλεια κοινωνία. Μακάρι να υπήρχε μια τέλεια δημοκρατία».

Η εισαγγελέας ρώτησε αν, κατά την άποψη του μάρτυρα, η κοινωνία ειδεί τη 17Ν σαν ένα ειδός τιμωρού. Ο Κούγιας απάντησε ότι όχι όλη η κοινωνία, αλλά ένα μέρος της κοινωνίας. Κατά την άποψή του, πλην μερικών σκεπτόμενων ανθρώπων που μπορούσαν να ιεροφρήσουν τα ένομα αγαθά, η υπόλοιπη κοινωνία, «ένα πολύ μεγάλο κομμάτι του ελληνικού λαού», είδε την τιμωρία κάποιων που είχαν διαπράξει αδικίες, «που πίναν το αίμα του ελληνικού λαού» στο όνομα της δημοκρατίας. Είδε ότι υπάρχουν κάποιοι που μπορούν να τους χτυπήσουν την πόρτα. Γ' αυτό και πολλοί άρχισαν να προσλαμβάνουν σωματοφύλακες,

Αναφερόμενος στον Δ. Κουφοντίνα είπε: «Είναι δυνατόν κάππιος να ζει όλη τη ζωή κυνηγημένος; Για σκεψθείτε, να έχεις οικογένεια, να έχεις ένα παιδί και να μη μπορείς να συμμετάσχεις στη ζωή με τον τρόπο που συμμετέχει ένας συνηθισμένος άνθρωπος. Και επειδή υπήρξε μια ισοπεδωτική άποψη, ότι σκότωναν, λήστευαν και αυτό το έκαναν για να περνάνε καλά, τους παρουσίασαν σαν τεμπέληδες που το μόνο που έκαναν ήταν να περνάνε καλά, δε μπορώ ν' αποκλείσω ότι κάππιος μπορεί να ήταν έτσι, όμως δε μπορείς να ζεις έτσι και να περνάς καλά. Αυτό οφελεί κανείς να τους το αναγνωρίσει. Δε μπορείς να τα ισοπεδώνεις. Εκείνο που προσπαθώ να αποδώσω είναι αυτό που εισέπρατε ο ελληνικός λαός και που εισέπραταν κι αυτοί, γιατί κι αυτοί δεν ήταν έχω από την κοινωνία. Είναι βέβαιο ότι λειτουργούσαν μ' ένα είδος θητικής ισορροπίας διαφορετικό απ' αυτό που λειτουργούμε εμείς, αλλά δεν είναι έντιμο για την Ιστορία να ονομαστεί τρομοκρατική οργάνωση».

Ο αναπληρωτής εισαγγελέας πήρε τη σκυτάλη για να αφικιοβιθήσει τον ισχυρισμό Κούγια, ότι ένα μεγάλο μέρος της ελληνικής κοινωνίας επιδοκίμαζε τις ενέργειες της 17Ν και αυτός του απάντησε με αναφορές στα τεράστια οικονομικά σκάνδαλα που έμειναν απιμώρητα. Κι ενώ ο Κούγιας μιλούσε προφανέστατα για τα κίνητρα της δράσης της 17Ν, ο εισαγγελέας προσπαθούσε να πάει την κουβέντα στο αν αποδέχεται ή όχι την αφαιρέση ανθρώπινων ζωών. Η απάντηση ήταν σαφής: Κανένας δεν έχει το δικαίωμα να αφαιρεί ανθρώπινη ζωή, σημασία όμως έχει η αφετηρία. Το κίνητρο ήταν καθαρά ιδεολογικό. Ο Τσελέντης πίστευε ότι νουθετεί μια εξουσία που δεν ενδιαφέρεται καθόλου νια

■ Λογοκρίσια

Οι αναγνώστες της, βέβαια, θα το έχουν προσέξει. Με το που άρχισαν να καταθέτουν οι πρώτοι μάρτυρες υπεράσπισης, οι μάρτυρες του Δ. Κουφοντίνα, η «Ελευθεροτυπία» περιόρισε στο ένα τρίτο περίπου το χώρο που έως τότε αφιέρωνε στο ρεπορτάζ της δίκης. Εκείνο που μπορούμε να διαβεβαιώσουμε εμείς είναι ότι δε φταιέι το δίδυμο των δικαιοστικών συντακτών της «Ελευθεροτυπίας». Τα παιδιά είναι κάθε μέρα στον Κορυδαλλό και κάνουν ρεπορτάζ. Άλλα τι να γράψει ο συντάκτης σ' ένα χώρο 250-300 λέξεων; Πάλι καλά που εξακολουθούν να έργονται και δεν τα 'γρου μουτζώξει.

Γιατί η φυλλάδα του Τεγόπουλου έκοψε το ρεπορτάζ σε βαθμό που να μοιάζει με ρεπορτάζ υπό λογοκρισία; Η απάντηση είναι απλή και μοιάζει με την απάντηση στο ερώτημα «τι κάνει νιάου-νιάου στα κεραμίδια?».

ΥΓ: Η «Ελευθεροτυπία» εξακολουθεί να πληρώνει την απομαγνητοφώνηση των πρακτικών της δίκης, τα οποία παραδίδει στη «ζύλω» μόνο στο δικαστήριο. Ούτε καν στους συντάκτες της!!!

Στη συνέχεια, αναφέρθηκε στη δική του συμμετοχή στο κομμουνιστικό κίνημα από το 1968 και στην πρώτη πολιτική πραγματικότητα που διαπίστωσε. Στη συνεργασία των στελεχών του αστικού κρατικού μηχανισμού, περιλαμβανομένων των δικαστών, με τη χούντα. Αναφέρθηκε στον κοινωνικό ριζοσπαστισμό που αναπτύχθηκε εκείνα τα χρόνια και που μεταφέρθηκε και στις συνθήκες της μεταπολίτευσης, δεδομένου ότι και η βάση και το εποικοδόμημα παρέμειναν ανέπαφα. Μιλήσε για το καθεστώς των πολιτικών διώξεων της μεταπολίτευσης. Για το φακέλωμα στο στρατό και τις διώξεις που και ο ίδιος υπέστη. Στο κλίμα εκείνης της εποχής -κατεληξε- η δράση οργανώσεων ένοπλης πάλιης ήταν επιβεβλημένη. Κι αν με ρωτάτε τι έκανα εγώ, θα σας πω ότι δεν θα απαντήσω.

Εχουμε δημοκρατία στην Ελλάδα; ήταν το καίριο ερώτημα που έθεσε για να απαντήσει, με εκτεταμένες αναφορές στην οικονομική, κοινωνική και πολιτική κατάσταση. Δεν υπάρχει πια σημείωσε- ούτε η κανονικότητα στους όρους παραγωγής και αναπαραγωγής της εργοτικής δύναμης. Οι εργάτες δεν έχουν ούτε την κανονικότητα των μηχανών. Για ποια δημοκρατία, λοιπόν, μιλάτε; Εχουμε μια αστική κοινοβουλευτική δικτατορία, που επιβάλλει τους όρους της. Και γ' αυτή την περίοδο ακόμα δεν υπάρχει κανένας θητικός φρογμός για το αν θα υπάρξουν οργανώσεις ένοπλης επαναστατικής βίας. Τότε βέβαια υπήρξε μια πλαστική αποδοχή από τα λαϊκά στρώματα, όμως η ύπαρξη των οργανώσεων δεν εξαρτάται απ' αυτή την αποδοχή. Το κριτήριο είναι ότι ζούμε σε μια δημοκρατία για λιγότερο από το 5% του πληθυσμού. Ο πλούτος δυσθεύρητος και η κατανομή του άνιση. Αναφέρθηκε στα σκάνδαλα και στην ανάμιξη αικόμια και δικαστών σε σκάνδαλο καταπάτησης δασικών εκτάσεων στα βόρεια της Αττικής. Η έρευνα κατατέθηκε στον Δ. Λινό και ζητήθηκε ακρόαση, ουδείς τον κάλεσε να καταθέσει (πέρασε πάνω από χρόνος). Περιδιάρθηκε περιληπτικά στο περιβόλι και άλλων σκανδάλων για να καταλήξει στο συμπέρασμα, ότι η αστική δημοκρατία «δεν περπατάει» και υπάρχει το θητικό έρεισμα για την ανάπτυξη ένοπλης δράσης.

Εσείς βέβαια είσαστε έξω απ' τον κόσμο και είναι επόμενο τέτοιες απόψεις να σας παραξενεύουν, να τις θεωρείτε ακραίες. Είναι δυνατόν να μιλάμε για αξία της ανθρώπινης ζωής και το δικαίωμα στη δουλειά να έχει καταργηθεί; Να κλείνουν τα εργοστάσια και να πηγαίνουν στα Βαλκάνια ή στην Κίνα για 3 ευρώ μεροκάματο. Αναφέρθηκε ακόμα στο ιστορικό της κατάργησης της θανατικής ποινής, που η Ελλάδα υποχρεώθηκε να το κάνει, εν μέσω ισχυρών αντιστάσεων από πολλούς βουλευτές.

Στη συνέχεια αναφέρθηκε στην έρευνα που έκανε (έχει δημοσιευτεί στην «Κόντρα») για το ίδρυμα του καθηγητή Χαρ. Ρούσσου, με το οποίο ανταμείφθηκε για τις υπηρεσίες που προσέφερε ώστε να τελεοτεί το έγκλημα του Ευαγγελισμού. Είναι τόσο δημοκράτης ο Ρούσσος, που ίδρυσε ένα πρωσοποπαγές ίδρυμα. Ισθβίος πρόεδρος ο ίδιος, ισθβίος πρόεδρος μετά ο γιος του!

Σε ότι αιφορά τη νομιμοποίηση της δράσης της 17Ν, ανέφερε ότι και το 1946, όταν το ΚΚΕ ζεκίνησε ένοπλο αγώνα, είναι συνθήκες αστικής κοι-

νοβουλευτικής δικτατορίας. Και σε κείνες τις συνθήκες, ο Μπελογιάννης δικάστηκε ως κατάσκοπος και όχι ως πολιτικό πρόσωπο.

Απαντώντας σε ερωτήσεις του Γ. Γκουντούνα (εκπροσωπούσε τον Δ. Κουφοντίνα), ο Γ. Λιόντος είχε την ευκαιρία να αναφερθεί σε πολιτικές υποθέσεις του παρελθόντος (παράνομων στελεχών του ΚΚΕ), στις οποίες δόθηκε πολιτική λύση. Αυτές οι υποθέσεις λύνονται πολιτικά και όχι σε ποινικά δικαστήρια, κατέληξε. Διευκρίνισε ακόμα, ότι η ανάληψη της πολιτικής ευθύνης είναι παράδοση στο επαναστατικό κίνημα, για τα μέλη των επαναστατικών οργανώσεων, ένοπλων ή μη. Εφερε μάλιστα παραδείγματα από την ιστορία του ελληνικού κομμουνιστικού κινήματος. Η ανάληψη της πολιτικής ευθύνης από τον Δ. Κουφοντίνα είχε τεράστια ανταπόκριση στον ελληνικό λαό. Ακόμα και εκείνοι που δε συμφωνούν με τη δράση του, τη χαρακτήρισαν σαν μια πολύ θαρραλέα και περήφανη στάση. Και απόλυτα κατανοητή. Μόνο όσοι δε θελουν δεν την κατανοούν. Με σκοπό να ακυρώσουν τον αντίκτυπο που είχε αυτή η στάση. Οι κομμουνιστές δεν φοβούνται τις ευθύνες τους. Τις αναλαμβάνουν.

Στο θέμα της αξίας της ανθρώπινης ζωής, συμπλήρωσε ότι αναγορεύουν σε απόλυτο μέγεθος την ανθρώπινη ζωή εκείνοι οι μηχανισμοί που την έχουν τσαλαπατήσει. Ζούμε σε μια ταξική ανταγωνιστική κοινωνία. Παλεύουν τάξεις και οι πολιτικοί τους εκπρόσωποι και ήταν απόλυτα νομιμοποιημένη ηθικά στη συνείδηση του ελληνικού λαού η εκτέλεση παραγόντων της άρχουσας τάξης ή των Αμερικανών. Η 17Ν αφιούσε έμπτυκα το μονοπάτιο της βίας από το αιστικό κράτος. Υποκριτικά μιλούν για την ανθρώπινη ζωή, αλλά τους ενδιαφέρει μόνο η δική τους και των γόνων τους. Για ποια ανθρώπινη ζωή μιλάνε, λοιπόν. Η ανθρώπινη ζωή γ' αυτούς είναι ευτελισμένη. Για ποια ανθρώπινη ζωή μιλάνε με συνταξιούχους των 300 ευρώ. Τους έξοιμουσαν, τους έκλεψαν την υπεραξία και τους πέταξαν σαν στυμμένες λεμονόκουπες.

Είναι η δημοκρατία συμβατή με την ένοπλη επαναστατική βία; Πολλά πράγματα δεν είναι συμβατά στην κοινωνία που ζούμε. Ας μη μας παραμυθιάζουν με την καραμέλα της ελευθερίας στην κοινοβουλευτική δημοκρατία. Εχουν βάλει στη γωνία ένα λαό, τον έχουν στύψει σα λεμονόκουπα και προκαλούν από πάνω. Δημοκρατία έχουν μόνο αυτοί που έχουν συμφέροντα απ' αυτή. Οσο για την κατηγορία περί τρομοκρατίας, δεν είναι καινούργια. Πάντα βαφτίζουν ένα εχθρό. Τώρα είναι η ώρα του παραμυθιού της τρομοκρατίας. Για να βάλουν το λαό στη γωνία και να του πουν: «εσύ μακριά απ' αυτά, εσύ φτωχός μπήκες στη ζωή και φτωχός θα βγεις». Οσο για την απίγηση της δράσης της 17Ν στον ελληνικό λαό, αυτή είναι δεδομένη. Η περίοδος της μεταπολίτευσης δε μπορεί να νοηθεί χωρίς τη 17Ν και τον ΕΛΑ. Προσπαθούν να δυσφημήσουν αυτές τις οργανώσεις, γιατί θέλουν να ξαναγράψουν την Ιστορία.

Τέλος, απαντώντας σε ερώτηση για τον Χρ. Ξηρό, ο Γερ. Λιόντος είπε ότι από το Σεπτέμβρη του '81 που ήρθε στην Αθήνα, γνώρισε το Χρ. Ξηρό ως στέλεχος του ΚΚΕ(μ-λ) για τα εργατικά ζητήματα. Δεν γνώρισε τη δράση του στα εθνικοτοπικά, αλλά στα εργατικά την γνώριζε, όπως φυσικά

γνώριζε πολύ καλά τον Γιάννη Σερίφη ως συνδικαλιστή.

■ 138η συνεδρίαση

Τρίτη, 12.9.06

Μαρτύρων υπεράσπισης του Δ. Κουφοντίνα συνέχεια

Ο δάσκαλος **Ντίνος Παντελίδης** μίλησε με τρυφερό και συγκινητικό τρόπο για «τον Μήτσο και την Κική», το ζευγάρι που γνώρισε το 1991 στη Γαύδο και συνδέθηκαν έκτοτε με πολύ στενή φιλία. Μίλησε απλά, ανθρώπινα, κατέθεσε τη δική του αλήθεια. Για τους ανθρώπους που ζούσαν φτωχικά, σ' ένα σπίτι που μόνο τα βιβλία έχεχριζες. Για τον «Άγιο Μήτσο», όπως ήταν γνωστός ο Κουφοντίνας στον περίγυρό του, λόγω του βαθιού αισθήματος αλληλεγγύης που τον διέκρινε. Για τα ιδιαίτερα μαθήματα στα Μαθηματικά, που έκανε ο Κουφοντίνας, και το πάθος του μετά με τα μελίσσια, που το ξεκίνησαν ως δουλειά μαζί με την Αγγελική, για να εξασφαλίσουν τα προς το Ζην (έφτασαν να έχουν 350 μελίσσια). Για τις απέρμονες συζητήσεις γύρω από την κοινωνική κατάσταση, τις ανισότητες, τη φτώχεια και τον πλούτο. Για το παλιό Lada που είχε μόνιμα μια σκηνή, γιατί αυτές ήταν οι διακοπές τους. «Δεν πιστεύω ότι ήθελε να κάνει κακό ο Μήτσος. Η εικόνα του αιμοβόρου ανθρώπου, που τροποπάθησαν να καλλιεργήσουν γ' αυτόν, δεν του αντιστοιχεί. Τον κινούσε η αγάπη του για την κοινωνία. Επελέξει έναν τρόπο για να κάνει τον κόσμο καλύτερο. Και σ' αυτό δεν υπήρχε να έχουν 350 μελίσσια. Στη Γαύδο ο κόσμος μιλάει με τα καλύτερα λόγια γι' αυτόν. Είναι ακόμα ο δικός τους άνθρωπος. Μίλησα στη Θεσαλονίκη, όπου έχω μεταφερθεί εδώ και ένα χρόνο, με πολύ κόσμο πριν έρθω να καταθέσω. Κανείς δε μου είπε «μην πας». Ολοι έδειχναν σεβασμό για το Δημήτρη.

Ο βετεράνος αγωνιστής του κομμουνιστικού κινήματος **Γιάννης Μακρυγιάννης** μπήκε αμέσως στο «ζουμί»: Η δικτατορία του '67 βρήκε εισαγγελέα στην Πρέβεζα τον Ταρασσούλεα τον Παναγιώτη. Από τη δεύτερη κιόλας μέρα της δικτατορίας ανέλαβε να υπερασπίσει την τάξη και την ασφάλεια που ήθελε η χούντα. Το αποτέλεσμα ήταν να έχει η Πρέβεζα το μεγαλύτερο ποσοστό πολιτικών κρατουμένων συγκριτικά με όλη την Ελλάδα. Απ' αυτούς που δεν έκαναν δήλωση μείναμε 30 από την Πρέβεζα, 15 από τα Γιάννενα (που έχαναν δυο βουλευτές της Αριστεράς), 15 από τη Λευκάδα (που έβγαζε ένα βουλευτή και ήταν της Αριστεράς). Ξεκλήρισε ολόκληρες οικογένειες. Εστείλε εξορία εμένα και τον πατέρα μου, αφοίρεσε την ιθογένεια από τον αδελφό μου που βρισκόταν στη Σουηδία, απαγόρευσε στη μάνα μου και την αδερφή μου να πάνε να τον επισκεφτούν όταν αργώστησε.

Γλαφυρός και χειμαρρώδης, μιλώντας με το χαρακτηριστικό πρεβέζανικο ιδίωμα, ο Γ. Μακρυγιάννης περιέγραψε το προσωπικό του μαρτύριο. Τέσσερα χρόνια εξορία, έγινε φυματικός, φυλακίστηκε στη Σωτηρία, περιπλανώμενος εργάτης στην Αθήνα μετά την απόλυτη του, κυνηγημένος συνεχώς από ασφαλίτες και δικαστικούς που λειτουργούσαν σαν όργανα της δικτατορίας. Η αφίγηση των διώξεων ενόλης την έδρα, που προσπάθησε να τη σταματήσει. «Θα μας πει την ιστορία του», είπε εκτός μικροφώνου

η εισαγγελέας. «Θα σας πω την ιστορία συναδέλφων σας», απάντησε ο Μακρυγιάννης. Ο κ. Μακρυγιάννης είναι η ζωντανή ιστορία του τόπου μας, σχολίασε η Γ. Κούρτοβικ. Και ο Δ. Κουφοντίνας παρεμβαίνοντας: Αυτά που μας εκθέτει ο κ. Μακρυγιάννης είναι η ιστορία του τόπου μας, που είναι συνυφασμένη με τη γεννητη σημασία της δράσης της οργάνωσής μας. Δε γεννήθηκε στο κενό η οργάνωση. «Νομίζετε ότι η νεότερη γενιά δεν τα ξέρει αυτά;» κατέληξε ο Γ. Μακρυγιάννης. Δεν ξέρει ότι ο Ταρασσούλεας από την εισαγγελέας σε μια επαρχιακή πόλη βρέθηκε αντεσαγγελέας του Αρείου Πάγου και γω, που με έκανε φυματικό, με 70% αναπτηρία, παίρνων 500 ευρώ σύνταξην». «Δηλαδή έπρεπε να μείνει στην Πρέβεζα, να μην προσχθεί;», ήταν το εκπληκτικό ερώτημα του προέδρου. «Αυτός ήταν δήμιος. Ξεκλήρισε οικογένειες. Μετέτρεψε την Πρέβεζα σε στρατόπεδο συγκέντρωσης. Επρεπε να μείνεις;» απάντησε ο Μακρυγιάννης.

Ο Γ. Μακρυγιάννης συνέχισε περιγράφοντας τις συνθήκες της δικτατορίας, που βρήκε την Αριστερά ιδεολογικά, πολιτικά και οργανωτικά ευνοϊσμένην. Αναφέρθηκε στις ζυμώσεις που και ο ίδιος έλαβε μέρος από το 1972, μετά την απόλυτη του από τη μακρόχρονη εξορία. Ζυμώσεις που είχαν στο επίκεντρό τους όχι μόνο την αντίσταση κατά της χούντας και τις μορφές που αυτή έπρεπε να πάρει (ο ένοπλος αγώνας στο επίκεντρο), αλλά και τη συνέχιση αυτού του αγώνα για την επίτευξη της κοινωνικής αλλαγής. Κάποια παιδιά –κατέληξε– που τα βλέπω στο πρόσωπο του Δ. Κουφοντίνα, είναι οι συνεχιστές της αντίστασης του ελληνικού λαού, του ΕΑΜ. Η βία γεννάει βία. Δε γίνεται διαφορετικά. Μιλώντας ειδικά για τον Δ. Κουφοντίνα, είπε ότι οι ενέργειές του ήταν καθαρά πολιτικές, έχω από οποιοδήποτε προσωπικό κέρδος. Ο αγώνας του ήταν απόλυτα ανιδιοτελής. Οταν αποφάσισαν να έρθω μάρτυρας –κατέληξε– επειδή κατοικούσε σε μια μικρή πόλη, είπα να ρωτήσω κάποιον κόσμο. Να πάω ή να μην πάω; Ρώτησα καμιά εκαποστή άτομα. Ούτε ένας δε βρέθηκε να μου πει να μην πάω. Μερικοί μόνο μου είπαν: «Επρεπε να είχες πάει». Στο πρόσωπο του Κουφοντίνα έβλεπαν τα δικά τους παιδιά. Ένας μάρτυρας που έπρεπε να κρυφτεί και δεν πρέπει να κρύβεται. Αναφέρθηκε στις συνθήκες που επικριώνονταν από τον Δ. Κουφοντίνα στη συνέχεια εδήνησε αναλυτικά τους λόγους που του οδήγησαν να καταθέσει ως μάρτυρας του Δ. Κουφοντίνα: Γιατί ζήτησα να καταθέσω ως μάρτυρας Κουφοντίνα; Πρώτο, επειδή εξοργίστηκα από την τρομούστερη της πρόσωπου του 2002 και την ειδική νομοθεσία που φτιάχτηκε γ' αυτές τις διάκεισης.

Ενα σύντομο σχόλιο έκανε και ο Χρ. Ξηρός. Ο μάρτυρας –είπε– κατέθεσε πράγματα που είχαν σημειωθεί την επομένη. Αυτά που περιέγραψε, που άρρωστο με φυματίωση τον πετούσαν από δύο και από ΚΕΙ, μιας θυμίζουν τ

στοχαστικό, ευαίσθητο, πολύ δεμένο με τη σύζυγο και το γιο του (στο τελευταίο κυριολεκτικά τον ζηλεύω), υπέρ το δέον ευγενή, φιλομαθή, εξαιρετικό συζητητή, άνθρωπο που ξέρει να ακούει, φανατικό ΑΕΚΤζή (όπως και γω), εξαιρετικά ευαίσθητο στα οικολογικά ζητήματα, με μια ματιά που προσπαθεί να αγκαλιάσει το ιστορικό γίγνεσθαι όχι μόνο στην Ελλάδα αλλά παγκόσμια. Με πολιτικά κριτήρια θα τον χαρακτηρίζα: επταναστάτη κομμουνιστή, άνθρωπο με αρχές, αφοσιωμένο στους σκοπούς του, με ενότητα λόγων και έργων, με υψηλό αίσθημα αλληλεγγύης και εξαιρετικά αποφασιστικό (έφερε ως παράδειγμα τη στάση του στην απεργία πείνας για τις συνθήκες κράτησης). Αυτές ήταν οι δικές μου εκπιμήσεις, που επιβεβαιώθηκαν και από τις καταθέσεις δυο προηγούμενων μαρτύρων, που τον γνώρισαν στα πρώτα χρόνια της μεταπολίτευσης, τότε που διαμόρφωνε την πολιτική του προσωπικότητα, όπως όλοι μας.

Ερχεται όμως η ερώτηση από έδρας: πώς ένας τόσο τρυφερός άνθρωπος, όπως τον περιγράφετε, πυροβολούσε 4 και 5 φορές τα θύματά του; Βέβαια, δε γνωρίζουμε αν πυροβόλησε ο Κουφοντίνας, αλλά ας το αφήσουμε αυτό στην άκρη. Σήγουρα κάποιος πυροβόλησε και ο Κουφοντίνας έχει αναλάβει την πολιτική ευθύνη για τη συμμετοχή του στην οργάνωση. Είμαι βέβαιος ότι όποιος κι αν πυροβόλησε, τις ίδιες ευαισθησίες θα έχει. Αντίφαση; Φαινομενικά ναι. Πώς προσπάθησαν να τη λύσουν αυτή την αντίφαση εκείνοι που χειρίστηκαν το δημόσιο λόγο; Με μια ενορχηστρωμένη εκστρατεία προπαγάνδας: ληπτές, δολοφόνοι, μαφιόζοι κτλ. Ακούσαμε στην πρώτη δίκη από τον εκπρόσωπο των αμερικανοβρετανικών συμφερόντων στη δίκη να υποστηρίζει στα σοβαρά τη θεωρία των σίριοι κλερς, που δεν έχει ξανακουούσε στα ελληνικά δικαστικά χρονικά, γιατί δεν έχουμε στην Ελλάδα τέτοια φαινόμενα. Μόνο στην Αμερική μπορεί να τα βρει κανείς. Ετοι θελήσαν οι πελάτες του. Αυτοί που ματοκυλούν ολόκληρους λαούς και σωριάζουν ερείπια στις 4 γωνιές του πλανήτη. Ομως, αυτή η θηθικολογική προσέγγιση δεν οδηγεί πουθενά. Γιατί εδώ δεν έχουμε ένα φαινόμενο του ποινικού δικαίου, αλλά ένα φαινόμενο της Ιστορίας.

Η πολιτική βία συνοδεύει την ιστορία των ανθρώπινων κοινωνιών από τις απαρχές τους μέχρι σήμερα και θα τη συνοδεύει για πολλά χρόνια ακόμα. Μέχρι να περάσουμε από την προϊστορία στην ιστορία. Από τις ταξικές ανταγωνιστικές κοινωνίες στην αταξική. Και είναι κακό να στρουθοκαμπηλίζουμε και να υποκρινόμαστε. Ενα εκπληκτικό δοκίμιο περί πολιτικής βίας είναι ο «Ιούλιος Καΐσαρ» του Σέξπι. Ο Βρούτος, ο πιο θηθικός, ο πιο ευγενής πατρικίος της Ρωμαϊκής Δημοκρατίας, με ιδιαίτερη σχέση με τον Καΐσαρα, συναντούται με άλλους πατρικίους, με τον ανθό της Ρώμης, και φρονεύουν τον Καΐσαρα, το πιο συντετμένο πρόσωπο

ουρά, το πο αγαπημένο πρωσωπό του Βρούτου. Η πράξη ισοδυναμεί με πατροκτονία. Είναι ο ευγενής πολιτικός σκοπός, η διάσωση της δημοκρατίας, που οπλίζει το χέρι του Βρούτου και τον οδηγεί με πόνο ψυχής στην πράξη. Εκπληκτικά επίσης δοκίμια περί πολιτικής βίας είναι οι τραγωδίες του κύκλου των Ατρειδών. Ο Ορέστης φονεύει τη μητέρα του Κλυταιμνήστρα, για να εκδικηθεί το θάνατο του πατέρα του Αγαμέμνονα, αλλά και για να

πάρει το θρόνο ως νόμιμος διάδοχος. Οι Ερινύες, θεότητες που αντιπροσωπεύουν το παλιό, το καθεστώς της μητριαρχίας, τον καταδικάζουν. Γι' αυτές είναι ύβρις το να φονεύεις τη μητέρα σου. Η Αθηνά και ο Απόλλωνας, θεότητες που αντιπροσωπεύουν το νέο, το καθεστώς της πατριαρχίας, τον απαλλάσσουν. Γι' αυτές είναι δίκαιο να φονεύεις ακόμα και τη μητέρα σου, προκειμένου να υπερασπιστείς τη νόμιμη τάξη των πραγμάτων. Ο Χέγκελ χαρακτήριζε φιλισταίους τους ιστορικούς που χαρακτήριζαν σατράπη και σφραγέα τον Μέγα Αλέξανδρο. Μια τεράστια προσωπικότητα, όπως ο Μέγας Αλέξανδρος -έλεγε- δεν μπορεί να κρίνεται με τα σύγχρονα κριτήρια μας περί ήθους και αρετής.

Στο σημείο αυτό παρενέβη με προκλητικό τρόπο ο πρόεδρος, σταμάτησε το μάρτυρα, ρώτησε εν ριπή αστραπής τους εισαγγελείς και δικαστές αν έχουν ερωτήσει, αυτοί απάντησαν αρνητικά (συνεννοημένοι ήταν;) και έδωσε το λόγο στη Γ. Κούρτοβικ. Κούρτοβικ και Κουφοντίνας διαμαρτυρήθηκαν έντονα. Ο Κουφοντίνας προχώρησε σε ανοιχτή καταγγελία του δικαιοστήριου και απειλήσε ότι θα αποχωρήσει αν δεν εποιητραπεί στο μάρτυρα να ολοκληρώσει. Υποτάσσεστε - είπε- στις απαιτήσεις των Αμερικανών και των Βρετανών. Η Κούρτοβικ έδωσε τη λύση, επιτρέποντας στον Π. Γιώτη να συνεχίσει το συλλογισμό του. Με τις δικές της ερωτήσεις και τις ερωτήσεις-παρεμβάσεις του Δ. Κουφοντίνα, ο μάρτυρας είχε τη δυνατότητα και τον πυρήνα της αρχικής του τοποθέτησης να παρουσιάσει και να διευκρινίσει κρίσιμα ζητήματα που έχουν προκύψει στη διάρκεια αυτών των δικών. Σταυριολογούμε τα σημαντικότερα:

Στο όρθιο λόγο με τα όμινα πικοτέρα.
Για τον Δ. Κουφοντίνα. Είμαστε και οι δυο παιδιά της μεταπολίτευσης. Καταγόμαστε από εργατικές αριστερές οικογένειες. Πολιτικοποιήθηκαμε μέσα στον πυρετό της μεταπολίτευσης, με τις μεγάλες ζυμώσεις και τα απελευθερωτικά οράματα. Είναι προφανές ότι ακόμα και το τότε ΠΑΣΟΚ δε μπορούσε να χωρέσει αγωνιστές σαν τον Κουφοντίνα. Είναι επαναστάτης και αναζητά το δρόμο του. Στρατεύεται στη 17Ν. Γιατί; Μήπως επειδή γοντεύουταν από τη βία; Ολοι οι μάρτυρες που τον έχουν γνωρίσει μας είπαν ότι ως χαρακτήρας κάθε άλλο παρά τέ-

ως λαρκάνη πράσι κατεβαίνει πάρα τε
τοίος είναι. Αλλώστε, το έχετε διαπι-
στώσει και εσείς. Γιατί, λοιπόν, δεν προ-
τιμά και αυτός την καριέρα, γιατί δεν
γίνεται ηγέτης τάσης του ΠΑΣΟΚ, να
κολυμπά σήμερα στα πλούτη, όπως
τόσοι άλλοι εκείνης της περιόδου; Και
τι επιλέγει; Τον πιο δύσκολο δρόμο: πα-
ρανομία, κίνδυνοι, καθημερινά ρίσκα,
αγωνία. Είναι ζήτημα χαρακτήρα; Οχι.
Επομένως, καμιά προσωποκεντρική
θεώρηση δε μπορεί να μας δώσει απά-
ντηση στο «γιατί»; και εγώ είμαι ανα-
γκασμένος να εγκαταλείψω την «κου-
φοντινοκεντρική» προσέγγιση, γιατί δεν
με οδηγεί πουθενά. Κοινωνιολογι-
κά, η προσωπικότητά του δεν με βοη-
θάει σε τίποτα.

Το ερώτημα που πρέπει να θέσουμε είναι: Τι ήταν η 17Ν, ποια ήταν εκείνα τα χαρακτηριστικά της που οδηγούν νέους, εμφορούμενους από επαναστατικές ιδέες, όπως ο Δ. Κουφοντίνας, να αναζητήσουν τη συνάντηση μαζί της και να στρατευθούν σ' αυτή; Η 17Ν δεν ήταν κάποιο ιδιαίτερο ελληνικό πολιτικό φαινόμενο. Θα Ελεγχα ότι είναι μια ελληνική εκδοχή του διεθνούς φαινόμενου των οργανώσεων

ένοπλης επαναστατικής βίας. Ποιο ήταν το βασικό χαρακτηριστικό της οργάνωσης; Ήταν στρατευμένη στην υπόθεση της σοσιαλιστικής επανάστασης. Διακρέει από άλλες οργανώσεις της επαναστατικής αριστεράς στην τακτική. Θεωρεί ότι ο ένοπλος αγώνας δεν είναι η ανώτερη μορφή αγώνα, αλλά σε παραδειγματικό επίπεδο πρέπει να διεξάγεται από τώρα.

λούσε έναν πράκτορα της CIA, ένα βασιανιστή της χούντας, ένα στέλεχος του πολιτικού προσωπικού της άρχουσας τάξης, έναν αγιογιδύτη καπιταλιστή, πολύς κόσμος το εισέπρατε ως απόδοση δικαιοσύνης. «Γεια στα χέρια τους», έλεγε. Και σήμερα, με τα σκάνδαλα που ξεσπούν συνέχεια, δεν είναι καθόλου λίγοι όσοι λένε «γιατί να μην υπάρχει μια 17Ν να καθαρίσει μερικούς». Ας μη κρυβόμαστε, δόλιοι κυκλοφορούμε, δόλιοι συζητάμε, δόλιοι ακούμε. Ο κόσμος –δυστυχώς– διαικρίνεται από μεσσιανικές αντιλήψεις, αρέσκεται στη λογική της «ανάθεσης» και ήταν αναπόφευκτο μια μεριδα να εισπράττει έτσι τις μαχητικές ενέργειες της 17Ν.

Κατά τη δική μου εκτίμηση (ο πλέον αρμόδιος να μιλήσει είναι ο Δ. Κουφοντίνας), η δράση της 17Ν είχε το χαρακτήρα ένοπλης προπαγάνδας, αλλά και παρέμβασης στο πολιτικό και κοινωνικό γήγενθα. Ήταν πολιτική αυτή η δράση; Αυτό πρέπει να θεωρείται αυτονόητο. Άλλωστε, έτσι αντιμετωπίστηκε από ολόκληρο το πολιτικό σύστημα (ο Π. Γιώτης αναφέρθηκε σε δηλώσεις πολιτικών, σε δημοσιεύματα του Τύπου, σε άρθρα και παρεμβάσεις πανεπιστημιακών και άλλων διανοούμενων). Χαρακτηριστική -είπε- είναι η στάση του Λευτέρη Παπαδημητρίου. Ήρθε στη δίκη με ένα αίτημα: να «καθαρίσει» ο Δ. Κουφοντίνας το όνομά του. Να πει ότι η 17Ν δεν έχει στοιχεία για προσωπική συμμετοχή του σε σκάνδαλα, γιατί όποιον χτυπούσε η 17Ν ο λαός συμπέραινε ότι κάτι είχε κάνει.

Είχε αποτελεσματικότητα αυτή η δράση; Θα πρέπει πρώτα να ορίσουμε την έννοια αποτελεσματικότητα. Αν εννοούμε την επίτευξη του τελικού σκοπού, ασφαλώς όχι. Άλλα δε νομίζω ότι ήταν αυτός ο στόχος. Δηλαδή, μια οργάνωση μόνη της να πετύχει το στόχο που μόνο μια λαϊκή επανάσταση μπορεί να πετύχει. Άλλωστε, και όλες οι άλλες οργανώσεις που ευαγγελίζονται τον ίδιο τελικό στόχο (συνεπείς ή όχι, επαναστατικές ή μεταρρυθμιστικές) δεν έχουν πετύχει αυτό το στόχο. Ακόμα σε αστικό καθεστώς ζούμε.

Ηταν νομιμοποιημένη αυτή η δράση; Και πάλι θα πρέπει να ορίσουμε την έννοια της νομιμοποίησης. Αν εννοούμε έναντι του ισχύοντος δικαίου, του δικαίου της αστικής τάξης, ασφαλώς όχι. Ηταν νομιμοποιημένη, όμως, πολιτικά και κοινωνικά. Κι αυτό φαίνεται και από τη λαϊκή απήχηση που είχε. Η πολιτική και κοινωνική νομιμοποίηση πηγάζει πρωτίστως από την πολιτική και κοινωνική κατάσταση που υπάρχει. Ζούμε σ' ένα αστικό καθεστώς, στο οποίο βασιλεύει η εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο. Και

μόνο αυτό αρκεί για να νομιμοποιήσει κοινωνικά και πολιτικά την ένοπλη επαναστατική βία. Το μόνο ερώτημα που μπορεί να τεθεί είναι αν αυτή η τακτική ήταν η πιο ενδεδειγμένη για να συγκεντρώσει τις δυνάμεις της λαϊκής επανάστασης. Πολωθήκαμε στην επαναστατική αριστερά πάνω σ' αυτό το ζήτημα. Πλέον θεωρώ ότι και τα δυο ρεύματα φετιχοποίήσαμε τις μορφές πάλης και δεν είδαμε την ουσία που πρέπει να καθορίζει την πολιτική τακτική: πώς αναπτύσσεται η ταξική αυτούσυνειδηση των εργαζόμενων μαζών.

Είναι υπέρτατη αξία η ανθρώπινη ζωή; Εδώ ξεχειλίζει η υποκρισία. Ούτε υπέρτατη αξία είναι, ούτε αυταξία είναι. Είναι απόλυτα σχετικοποιημένη. Σχετικοποιημένη από ταξικές αφετηρίες και όχι από την άποψη κάποιου αφρορημένου ουμανισμού. Μετράει η ζωή του Γουέλς ή του Σόντερς περισσότερο από τη ζωή δεκάδων χιλιάδων δολοφονημένων, ξεκοιλιασμένων παιδιών, κατακρεουργημένων κρατούμενων κλπ. Μετράει η ζωή ενός καπιταλιστή περισσότερο από τη ζωή των εργατών στα κάτεργά του. Μετράει η ζωή ενός αστυνομικού περισσότερο από τη ζωή τόσων διαδηλωτών, μεταναστών, μειονοτικών (ο Π. Γιώτης θύμισε ότι στο προηγούμενο δικαστήριο κατέθεσε πίνακα με το όργιο των δολοφονιών από αστυνομικούς και αναφέρθηκε σε παραδείγματα). Αυτοί που μιλούν για υπέρτατη αξία της ανθρώπινης ζωής εννοούν όχι της ανθρώπινης ζωής, αλλά της ζωής των ανθρώπων της τάξης τους και του προσωπικού τους. Ας σταματήσει επιτέλους η υποκοισία.

Απευθυνόμενος στους δικαστές ο Π. Γιώτης τους είπε ότι δεν πρέπει να ξεχνούν τη μήτρα από την οποία βγήκαν. Τη γολλική επανάσταση. Και θύμισε την περίφημη ομιλία του Ροβεστιέρου στη Συμβατική, στην οποία υποστήριζε ότι θεμέλια μιας λαϊκής εξουσίας πρέπει να είναι η αρετή και τρόμος. Εμείς οι κομιουνιστές ποτέ δεν υποκριθήκαμε σ' αυτό το θέμα, ποτέ δε στρουθοκαμψήλσαμε. Το έχουμε γράψει με μεγάλα γράμματα στα προγράμματα και τις διακηρύξεις μας. Αυτό που είπε ένας από τους θεμελιωτές της Θεωρίας μας, ο Φρίντριχ Ενγκελς. Οτι η βία δεν παίζει μόνο έναν κακοποιό ρόλο στην Ιστορία, αλλά ταυτόχρονα κι ένα ρόλο προοδευτικό. Είναι η μαμή που από τα σπλάχνα της παλιάς κοινωνίας ξεγεννά την καινούργια. Εσείς γιατί υποκρίνεστε, ότι δήθεν είσαστε γενικά κατά της βίας και τιμωρείτε ανεξαίρετα τις πράξεις βίας; Η θεσμική βία παραμένει πάντοτε ατιμώρητη και θέλει το απόλυτο μονοπάτιο για τον εαυτό της.

Και για τις ληστείες. Καταρχάς, λησταρχείο είναι ο καπιταλισμός. Δεν εννοώ τα σκάνδαλα, εννοώ τη νόμιμη οικονομική δραστηριότητα, που στηρίζεται στην κλοπή της υπεραξίας, της απλήρωτης εργασίας των εργατών. Η

γνωστή φράση από το «Χάπι Εντ» του Μπρεχτ δίνει με ποιητικό τρόπο αυτή την αλήθεια: «Τι είναι η ληστεία μιας τράπεζας μπροστά στην ίδρυση μιας τράπεζας;». Οι απαλοτριώσεις ήταν πάντοτε στοιχείο της τακτικής επαναιτοπικών κινημάτων για να μπορούν να καλύψουν τις ανάγκες της δράσης τους και όχι για να πλουτίσουν τα μέλη τους. Η κοινωνική ληστεία είναι κάτι άλλο. Τα κομμουνιστικής αναφοράς κινήματα δεν αναφέρονται στις απαλοτριώσεις, γιατί δε θεωρούν πως αυτό εντάσσεται στα κοινωνικά τους

προτάγματα. Το πρόταγμά τους είναι η κοινωνική επανάσταση, όχι το απομικό βόλεμα μέσω ληστειών. Και για να μην έρχονται διάφοροι και λένε ότι οι ληστείες είναι μεταπολιτευτικό φαινόμενο στην Ελλάδα, ο Π. Γιώτης διάβασε απόσπασμα από το μεγάλο έργο του ιστορικού Γ. Μαργαρίτη για τον εμφύλιο, στο οποίο αναφέρονται απαλλοτριώσεις τις οποίες πραγματοποίησε ο Δημοκρατικός Στρατός. Οσο για την πολυτελή ζωή, καλύτερα ναι μην προκαλούμε, γιατί γινόμαστε καταγέλαστοι. Ποιος πολυτελή ζωή; Το Σταρλετάκι του Κουφοντίνα; Ένα ημιτελές σπίτι δίπλα στο σκουπιδότοπο του Βαρνόβα; Αν κάνει κανείς μια ανάλυση στα ποσά που από το κατηγορητήριο αποδίδονται στη 17Ν από ληστείες, θα δει ότι αυτά φτάνουν ίσαίσα για τις λειτουργικές της δαπάνες όλα αυτά τα χρόνια. Άσε που τα ποσά αυτά είναι μικρότερα από τη μίζα που κατηγορείται ότι πήρε το στελέχος της Επιτροπής Ανταγωνισμού μόνο για μία ρύθμιση.

Ο Τσελέντης ενοχλήθηκε περισσότερο από τους δικαστές από την κατάθεση Γιώτη. Την ενόχλησή του εξέφρασε αρχικά με ερωτήσεις μέσω των οποίων υποστήριξε τους εφοπλιστές! Στη συνέχεια εξέφρασε την ενόχλησή του για την άποψη που με επιχειρήματα ανέπτυξε ο μάρτυρας, ότι μια οργάνωση σαν τη 17Ν δε μπορούσε να έχει αρχηγό. Ο Π. Γιώτης του υπενθύμισε ότι ο ίδιος ο Τσελέντης είχε υποστηρίξει αυτή την άποψη στην πρώτη δίκη. Εκτός αν τώρα ετοιμάζεστε να υποστηρίξετε κάτι άλλο, είπε με νόημα. Τότε ο Τσελέντης, εμφανώς εκνευρισμένος, επιστράτευσε το τελικό «επιχείρημα»: Ο Αρης Βελουχιώτης τι θέση είχε στον ΕΛΑΣ; Ήρεμα ο Γιώτης του απάντησε: Ο Αρης για το λαό ήταν πρωτοκαπετάνιος. Η θέση του ήταν καπετάνιος του γενικού αρχηγείου του ΕΛΑΣ, με αρχιστράτηγο τον Στέφανο Σαράφη. Πάλι δεν προέκυψε... αρχηγός!

Ο Χριστόδουλος ρώτησε (διευκρινίζοντας ότι ο ίδιος ζέρει, αλλά θελει να το ακούσει το δικαστήριο), πώς ο Γιώτης, που ανήκει επί το πολλά χρόνια σε μαρξιστική-λενινιστική οργάνωση, ήρθε να υπερασπιστεί μια οργάνωση ένοπλης προπαγάνδας, τακτική με την οποία η οργάνωσή του διαφωνούσε. Ο Γιώτης απάντησε, ότι οι κομμουνιστές πάντοτε υπερασπίζονται τις επιλογές του κινήματός τους, ότι οι διαφορές ανάμεσα στις επαναστατικές οργανώσεις είναι διαφορές μέσα στο ίδιο στρατόπεδο και ότι απέναντι στον ταξικό εχθρό όλες οι οργανώσεις είναι «μπετόν». Το ίδιο κάνω και εγώ σ' αυτή τη δίκη. Υπερασπίζομαι όχι μόνο τον εαυτό μου αλλά και μια οργάνωση ένοπλης προπαγάνδας, χωρίς να είμαι μέλος της. συμφωνησε ο Χριστόδουλος.

Ο Π. Γιώτης ζήτησε από τον πρόεδρο την άδεια να κάνει ένα τελικό σχόλιο και είπε:

«Στην πρώτη δίκη ξεχώρισα τις αγορεύσεις δυο συνηγόρων της πολιτικής αγωγής. Ο ένας ήταν ο Βασιλης Χειρόδαρης, που δήλωσε ότι ντρέπεται για το 40ήμερο του Σάββα Ξηρού στον Ευαγγελισμό. Ο δεύτερος ήταν ένας από τους πιο εξέχοντες ποινικολόγους, ο Βασιλης Δημακόπουλος, που περιορίστηκε σε μια αγόρευση αυστηρά πάνω στα νομικά ζητήματα, αποφεύγοντας απαξιωτικούς χαρακτηρισμούς, βρισιές, λοιδορίες. Εκλεισε την αγόρευσή του με μια φράση: "Εδώ έχουμε να κάνουμε με ένα φαινόμενο πολιτι-

*κό. Και αυτούς και εμάς θα μας κρίνει
η Ιστορία".*

Εγώ θέλω να πω για τον Δημήτρη Κουφοντίνα, σε εντελώς προσωπικό επίπεδο πλέον, ότι θεωρώ πως σηκώνει εκ των προηγμάτων ένα τεράστιο φορτίο. Δεν είναι τραγικό πρόσωπο, με την αριστοτελική έννοια του όρου, ο αντάρτης πόλης. Γιατί εκεί το τραγικό πρόσωπο διαπάττει ύβριν και

δικευμένες. Το εργαστήρι πάει καλά και μέσα σι μια πενταετία περίπου γίνεται ένα από τα δέκα καλύτερα στην Ελλάδα (ανάμεσα σε πάνω από 1.500 μικρά εργαστήρια που δραστηριοποιούνται στον ιλαδό). Παίρνουν επιχορηγήσεις από τον ΕΟΜΜΕΧ, συμμετέχουν σε εκθέσεις στην Ελλάδα και στο εξωτερικό, σταθεροποιούν τη δουλειά τους, αγοράζουν διόπτητο εργαστήριο στα Λιόσια και διαμέρισμα.

Ολοι οι μάρτυρες περιγράφουν έναν άνθρωπο ήρεμο, ήπιων τόνων, χωρίς κανένα φραντζισμό, χωρίς καμιά ιδιαιτερή ενασχόληση με την πολιτική, με απόψεις κοντά σ' αυτές του ΠΑΣΟΚ, που το μόνο που τον ενδιαφέρει είναι η δουλειά του, το εργαστήριο κεραμικής, έναν άνθρωπο που επιδιώκει «την ένταξη στο ούστημα και όχι την επανάσταση», όπως σημειώσει ο ΣΠ. Φυτράκης.

Και δήμως, η αξιοπιστία αυτών των ανθρώπων αμφισβητήθηκε από την εισαγγελέα, που «έκοβε», και τον εκπρόσωπο των Αμερικανούβρετανών, που «έραβε». Αμφισβητήθηκαν απλές αλήθειες. Για παράδειγμα, ο «εκπρόσωπος» προσπαθούσε να βγάλει από μάρτυρα, ιδιοκτήτη επιχείρησης που τροφοδοτεί με μηχανήματα τα εργαστήρια κεραμικής, ότι το εργαστήρι του Παπαναστασίου και της συζύγου του έκανε ένα ξαφ-

οιού και της συζύγου του έκανε ενα ρωφικό άλμα και έγινε μεγάλη επιχείρηση (υπονοούμενο: άρα έπιασε λεφτά από τη 17Ν). Εκπληκτός ο άνθρωπος απάντησε, ότι δεν υπήρξε κανένα ξαφνικό ξεπέταγμα, αλλά μια βαθμιαία άνοδος της δουλειάς ενός εργαστήριου που ήδη λειτουργούσε επί χρόνια, πριν μπει στη δουλειά ο Παπαναστασίου, και ένας βαθμιαίος εξοπλισμός του μέσα σε μια πενταετία, με επιδοτήσεις από τον ΕΟΜΜΕΧ και γραμμάτια. Και πόσο ήταν

ΕΟΝΙΑΣ και τραγουδάνε. Και πέποι ή αν το κεφάλαιο που επενδύθηκε σε μηχανήστα μέσα σε μια πενταετία; Δέκα εκατομμύρια δραχμές! Τόσο δύσκολο είναι να καταλάβει κανείς ότι αυτά τα εργαστήρια δε στηρίζονται σε επενδύσεις κεφαλαίων, αλλά σε σκληρή δουλειά ιδιοκτητών και εργατών; Η εισαγγελέας, από την άλλη, προσπαθούσε να βγάλει από μάρτυρα που κατέθεσε ότι ο Παπανα-

στασίου έκανε και τον οδηγό στο εργαστήριο, ότι ως οδηγός έφευγε όποτε ήθελε και είχε άφρομο χρόνο να κάνει «και άλλα πρόγιματα!» Κι ας είχαν καταθέσει ένα σωρό μάρτυρες, πως όποτε ήθελαν να τον βρουν τον έβρισκαν στο εργαστήριο, όπου βρισκόταν από τις 8 το πρωί μέχρι τις 9 το βράδυ δουλεύοντας σκυλίσια.

Το πιο προκλητικό από την πλευρά της εισαγγελέα ήταν η ερώτηση προς μάρτυρα, πρώτη εξαδελφη του Νίκου, αν ο Ανέστης Παπαναστασίου, επίσης εξαδελφός της, λέει αλήθειες. Η γυναίκα δεν είχε πρόβλημα να απαντήσει, ότι κά-

ετοι μηδέ πραγματα για την Αρχη, η οποια πρόγραμματα που είστε ο αθωωθείς Ανέστης στην πρώτη δίκη δεν ήταν σωστά και τα απέδωσε σε φόβο. Ο συνήγορος Π. Ρουμελιώτης υπενθύμισε, ότι ο εισαγγελέας της έδρας στην πρώτη δίκη έφτασε στο σημείο να εκβιάσει ευθέως τη σύζυγο του Ανέστη Παπαναστασίου, λέγοντάς της: Ποιος θέλετε να τιμωρθεί, ο σύζυγός σας ή ο εξάδελφός σας; Ο Ανέστης εκβιάστηκε τότε (το είχαμε καταγράψει και στο ρεπορτάζ) να αρρίσει υπόνοιες για τον εξάδελφό του Νίκο. Ο εκβιασμός ήταν ευθύς: για να «καθαρίσεις» εσύ, πρέπει να πεις ότι μόνο ο Νίκος μπορούσε να σου κλέψει το συγδιά-

κος μπορεί να δει θετική το χρηματογράμμα ενός στρατόπεδου, που φέρεται ότι βρέθηκε σε γιάφκα της 17Ν. Υπέκυψε στον εκβιασμό και άφησε τις υπόνοιες που του ζήτησαν. Κι αυτό γίνεται επιχείρημα και στο δεύτερο βαθμό, απόντος του Ανέστη. Αυτό θα πει αδέκαστη Δικαιοσύνη!

την προσωπικότητα και το χαρακτήρα του Ηρακλή η αδελφή του και η εισαγγελέας έκανε κρίσεις του τύπου: τα ίδια μας είπαν μάρτυρες και για τον κ. Κουφοντίνα. Κι υστέρα, ρωτούσε τη μάρτυρα για τα τετράδια της 17Ν και τα λεφτά που φέρεται να έπαιρνε ο «Χάρης». Η ερώτηση εξόργισε (δικαίως) τον Κωστάρη, που κάλεσε την εισαγγελέα να πει σε ποια προανακριτική απόλογία, σε τοιο έγγραφο υπάρχει η ταύτιση Κωστόρη-Χάρη. Αναφέρεται –απάντησης η εισαγγελέας– αλλά δε μπορού αικόνα να κάνω χρήση, διότι αυτά έχουν προσβληθεί ως προϊόν βασανιστηρίων. Και τότε γιατί οώτησε μια μάρτυρα με συγγενική σχέση, που δεν κατέθεσε τίποτα πέρα από τη σκιαγράφηση της προσωπικότητας του αδελφού της, να της πει για το «Χάρη»; Πώς θα μπορούσε η γυναίκα να γνωνίζει απόδιπτο για οποιοδήποτε από τα φευδώνυμα που έχουν αποδοθεί στους κατηγορούμενους; Μόνο για δημιουργία εντυπώσεων ήταν η ερώτηση. Για να εμπεδωθεί η άποψη, ότι Κωστάρης και Χάρης είναι το ίδιο πρόσωπο. Ο Κωστάρης, πάντως, έλειπε τη συζήτηση σ' αυτό το σημείο, προκαλώντας και πάλι την Ε. Κουτζαμάνη να πει σε τι ακριβώς αναφέρεται, γιατί αυτό που υπονοεί δεν υπάρχει. Αποκωδικοποίηση «Κωστάρης-Χάρης» δεν υπάρχει.

Απαντώντας σε ερωτήσεις της υπεροχάστησης η μάρτυρας είχε την ευκαρία να πει ότι στον αδερφό της φόρτωσαν αρχικά 22 κατηγορίες και έμεινε με 5. Ολο το χωρί, με το οποίο ο Ηρακλής είχε πάντοτε στενούς δεσμούς, στάθηκε από την αρχή στο πλευρό του (εκατοντάδες υπογραφές συμπαράστασης) και όταν είδαν αυτή την εξέλιξη (να ξεκινά με 22 κατηγορίες και να φεύγει από την πρώτη δίκη με 5) πείστηκαν ακόμα πιο πολύ για το ότι ο συγχωριανός τους είναι θύμια σκευωρίας. Τους έπεισε ιδιαίτερα το γεγονός, ότι ο Ηρακλής καταδίκαστηκε και για την εισβολή στο Α.Τ. Βύρωνα, ενώ εκείνη τη μέρα βρισκόταν στο χωρί τους. Καταδίκαστηκε για 5 κατηγορίες, επειδή δε μπόρεσε να βρει στοιχεία για το πού βρισκόταν τις συγκεκριμένες μέρες, ενώ για όλες τις άλλες βρήκε.

Η εισαγγελέας προσπάθησε επίσης να κάνει στέκουλα ρωτώντας τη μάρτυρα για τις καταθέσεις των Κ. Καρατσώλη και Θ. Σερίφη. Την απάντηση έδωσε ο συνήγορος Γ. Σταύουλης υπενθυμίζοντας ότι με βάση καταθέσεις συγκατηγορούμενών στον Κωστάρη ασκήθηκε δίωξη για 22 πράξεις, παραπέμφθηκε για 11 (οτι διάρκεια της ανάκρισης εμφάνισε αιτράνταχτα άλλοθι για τις υπόλοιπες 11) και καταδικάστηκε τελικά για 5 (επειδή στη διάρκεια της πρώτης δίκης εμφάνισε επίσης αιτράνταχτα άλλοθι για τις υπόλοιπες 6).

Ο κουνιάδος του Ηρακλή, Ε. Πάλλης, δεν περιορίστηκε να μιλήσει για την πρωτωπικότητά του. Αναφέρθηκε στις τελευταίες μέρες πριν τη σύλληψή του, όταν έκαναν μαζί διακοπές. Οι ειδήσεις για τις συλλήψεις δεν διατάραξαν στο ελάχιστο την αταραξία του. Δεν έδειξε καμιά ανησυχία, δεν πρόσεξαν καμιά αλλαγή στην πρωτωπικότητά του. Δυο ώρες πριν τον συλλάβουν έπαιζε μαζί του τάβλι στο καφενείο. Ο ιδιοκτήτης του καφενείου Β. Τσαλούκας ήταν αικόνα πιο σαφής. Μέχρι τις 4:30 τα χαράκια στα ήματαν μαζί και το πρώι τον έπιασαν. Τίποτα δεν έδειχνε να τον ανησυχεί κι ας είχαν προηγηθεί τόσες συλλήψεις. Όταν έχει απαλλαγεί από τόσες κατηγορίες, γιατί εγώ να πιστέψω ότι έκανε τις υπόλοιπες πέντε;

Μετά την κατάθεση του μάρτυρα Πάλλη, ο Χρ. Ξηρός έκανε ένα ιδιαίτερα εύστοχο σχόλιο, ορμώμενος από τον διάλογο τον οποίο είχε ο «εκπρόσωπος» με τον μάρτυρα. Επειδή ο κ. Πάλλης υπήρχε στενός συγγενής (αδερφός της συζύγου του) και φίλος του Ηρακλή, έφερε το επιπλέοντα ότι τόσα χρόνια δεν είδε κα-

έναν από τους κατηγορούμενους στον περίγυρό του, ο εκπρόσωπος επικαλέστηκε το καταστατικό της 17Ν, που υπάρχει στη δικογραφία, για να υποστηρίξει ότι κάθε μέλος της οργάνωσης το πολύ να γνώριζε όλα δύο, γιατί η 17Ν ήτηρούσε αυστηρά τους συνωμοτικούς κανόνες. «Αφού ο εκπρόσωπος των Αμερικανών νεονazi, εγκληματιών πολέμου και τα λοιπά, να μην τα ξαναλέμε -έπειτα- ο Χριστοδούλος- δέχεται το καταστατικό και υποστηρίζει ότι το κάθε μέλος το πολύ να ήξερε όλα δύο, μήπως μπορεί να μας πει πώς γίνεται και στη φερόμενη ως απολογία του Σάββα αναφέρονται 17 ονόματα και στην κατασκευασμένη δική μου 19 ονόματα». Δε χρειάζεται να σας πουύμε ότι ο «εκπρόσωπος» προτίμησε να μην απαντήσει.

τού, μίλησαν για την προσωπικότητά του και την πορεία του στη Ζωή. Ενας άνθρωπος που δε γνώρισε γονείς (ορφανός σε ηλικία 2 ετών), που πήγε μετανάστης στη Γερμανία, που γύρισε στην Ελλάδα και δουλευει σε δυο δουλειές για να επιβιώσει (σερβιτόρος και ταξιτζής), που υπέστη ένα φρεσό τροχαίο απόχυμα το 1980 και κατάφερε να γιλτώσει τη Ζωή υστερα από πολύμηνη μάχη στο ΚΑΤ, όχι όμως και το ένα του χέρι, που προσελήφθη ως ανάπτηρος τηλεφωνητής στο Παιδιών στη συνέχεια. Ενας άνθρωπος ήσυχος, αλτρουιστής, οπαδός της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας, ήπιος, που απεχθανόταν τη βία και καταδίκαζε τις ενέργειες των ένοπλων οργανώσεων.

Φυσικά, δεν ήταν δυνατό να μην αμφισβητηθούν και αυτοί οι άνθρωποι. Για παράδειγμα, ο θείος του Ανδρέας Σερίφης, που τον φιλοξένησε στη Γερμανία. Ενώ ο άνθρωπος ήταν σαφής, ότι τον φιλοξένησε το διάστημα 1972-76, η εισαγγελέας τον αμφισβήτησε και του έλεγε ότι ο Παύλος λέει ότι επέστρεψε το 1975 (το σενάριο, βλέπετε, τον έχει τοποθετήσει στην πρώτη ενέργεια της 17Ν, την εκτέλεση του σταθμάρχη της CIA P. Ουελζ). Μολονότι ο μάρτυρας ήταν σαφής ότι θυμάται πως στο σπίτι του στη Γερμανία ο ανηψιός του έμεινε τέσσερα χρόνια, η εισαγγελέας επέμενε να τον παραδεύει: Μα '72-'75 είναι τέσσερα χρόνια. Τι κι αν ο μάρτυρας ανέφερε ότι ο Παύλος πήγε στη Γερμανία Οκτώβρη του '72, οπότε η τετραετία οδηγεί στα μισά τουλάχιστον του '76! Η εισαγγελέας είχε τη δική της άποψη. Κατέθετε φίλος κολλητός του, συγκάτοικός του επί 13 χρόνια, ότι δεν υποψίαστηκε ποτέ τίποτα για ένταξή του σε κάποια οργάνωση και από την έδρα του διάβαζαν το καταστατικό της 17Ν για τους κανόνες συνωμοτικότητας. Μα εγώ ήμουν ο κολλητός του, θα ήμουν ο πρώτος που θα προσπαθούσε να εντάξει στην οργάνωση, αντέτεινε ο μάρτυρας, όμως μάλλον εις ώτα μη ακουόντων μιλούσε.

Τον φέρει το κατηγορητήριο να παιάρνει λεφτά από τη 17Ν και οι μάρτυρες κατέθεσαν ότι ζούσε πάντοτε φτωχικά, ότι ήταν επί ξύλου κρεμάμενος, ότι ο γιος του αναγκάζεται να δουλέψει για να μπορέσει να σπουδάσει, ότι το σπίτι το πήρε με δάνειο. Απάθεια από την έδρα. Το μόνο που μέτραρε για όλους είναι η προανακριτική του κατάθεση στην ανακρίτρια. Γ' αυτό το τελευταίο ευθύνεται και η νέα υπερασπιστική γραμμή του Π. Σερίφη, που δεν έχει καταγγείλει ως προϊόν ψυχολογικών βασιστηρίων την απολογία που έδωσε στις 2 τη νύχτα.

Μόλις τέλειωσαν οι μάρτυρες του Π. Σερίφη, επικράτησε χάος. Διότι το δικαιοστήριο, στην προσπάθειά του να ανταποκριθεί στις απαιτήσεις του εκπροσώπου των Αμερικανοβρετανών, είχε καλέσει μάρτυρες και άλλων κατηγορούμενων (Καρατσώλη και Τζωρτζάτου), που δε «χωρούσαν» όλοι στη συγκεκριμένη συνεδρίαση. Το χάος διευθετήθηκε χάρη στην καλή θεληση και τις αμοιβαίες υποχωρήσεις των συνηγόρων, όμως είναι δηλωτικό της τεράστιας πίεσης που ασκείται στη διαδικασία της εξέτασης των μαρτύρων υπεράσπισης, εν αντιθέσει με τη φάση των μαρτύρων κατηγορίας, όταν όλα ήταν χαλαρά και υπήρχαν συνεδριάσεις που τελειωναν

πριν τους μάρτυρες του Καρατσώλη κατέθεσε ο Γιάννης Φελέκης, μάρτυρας υπεράσπισης του Χρ. Ξηρού, ο οποίος τις επόμενες μέρες θα λείπει από την Αθήνα. Ο Φελέκης μίλησε για τον "φίλο μου τον "πατριδιό", που μόνο μετά τη σύλληψή του έμαθα ότι λέγεται Χριστόδουλος Ξηρός", για έναν άνθρωπο γνωστό σε όλο το κόσμο στα Εξάρχεια, που «ανήκε στο σταλινομασικό ρεύμα, ενώ εγώ στο τροτσκιστικό», που επειδή ήταν «ντουλάπτα» βρισκόταν πάντα στην πρώτη γραμμή των συγκρούσεων. Επειδή άκουσα προηγούμενα το απόσπασμα από το καταστατικό της 17Ν – σημείωσε ο μάρτυρας – σας λέω ότι ο Χρι-

■ 139η συνεδρίαση

Τετάρτη, 13.9.06

Στο πρώτο μισό της συνεδρίασης κατέθεσαν μάρτυρες υπεράσπισης του Νίκου Παπαναστασίου (εννέα συνολικά). Ανθρωποι του συγγενικού και επαγγελματικού περιβάλλοντός του, που δεν ενα σωρό μάρτυρες, πως όποτε θηλούν να τον βρουν τον έβρισκαν στο εργαστήριο, όπου βρισκόταν από τις 8 το πρωί μέχρι τις 9 το βράδυ δουλεύοντας σκυλίσια.

ματικού πειραιών τους, του δεν αναλόθηκαν σε υμνολόγια για την πρωτικότητά του, αλλά κατέθεσαν ο καθένας τις μινήμες του, την αλήθεια που αυτός γνώριζε. Περιέγραψαν έναν νεαρό φοιτητή που στη διάρκεια της χρονιάς παίρνει μέρος στα γεγονότα του Πολυτεχνείου και της Νομικής (όπως χιλιάδες νέοι εκείνη την περίοδο) και στη συνέχεια, στις αρχές του 1974, πάει στη Γερμανία όπου έχει συγγενείς. Εκεί ζητάει πολιτικό άσυλο, ενώ ταυτόχρονα φοιτά σε κάποια σχολή. Μένει μέχρι το 1976, χωρίς να κάνει ούτε ένα ταξίδι στην Ελλάδα, γιατί με την πτώση της χρονιάς η αίτηση του για άσυλο έχει απορριφθεί και αν επιστρέψει στην Ελλάδα δε μπορεί να ξαναφέγγει στο έξωτερικό. Επιτορέψει μόνιμα στην Ελλάδα, κάνει τη στρατιωτική του θητεία, αρχίζει να εργάζεται σε διάφορες εταιρίες (AEG και VIMAR είναι δυο απ' αυτές).

Το 1983 γνωρίζεται με τη δεύτερη (και σημειρινή) σύζυγό του, που από χρόνια διατηρεί εργαστήρι κεραμικής συνεταιρικά με την αδελφή της και μια αικόνη γυναικία. Το 1985 η συνεταιρική αυτή μικροεπιχείρηση διαλύνεται και ο Νίκος με τη σύζυγό του ανοίγουν δικό τους εργαστήριο στην Αθήνα.

Μετά την κατάθεση του μάρτυρα Πάλλη, ο Χρ. Ξηρός έκανε ένα ιδιαίτερα εύστοχο σχόλιο, ορμώμενος από τον διάλογο τον οποίο είχε ο «εκπρόσωπος» με τον μάρτυρα. Επειδή ο κ. Πάλλης υπήρχε στενός συγγενής (αδερφός της συζύγου του) και φίλος του Ηρακλή, έφερε το επιπλέοντα ότι τόσα χρόνια δεν είδε κα-

■ 140η συνέσσεια

Πέμπτη, 14.9.06

Η συνεορίαση ζεκίνησε με τους μάρτυρες υπεράσπισης του Παύλου Σερίφη. Συγχρόδελφοί του από τη δουλειά στο Νοσοκομείο Πατιδών «Αγία Σοφία», γείτονες, συγχωριανοί του, συγγενείς του, φίλοι κολλητοί.

στόδουλος θα ήταν ο πρώτος που θα είχε διαγραφεί από την οργάνωση, για να προστατευθεί αυτή. Γιατί ήταν ένα από τα πιο γνωστά στην Αστυνομία πρόσωπα εκείνη την εποχή.

Τα όσα κατέθεσε ο Φελέκης δεν άρεσαν καθόλου στην εισαγγελέα και τον «εκπρόσωπο», που έβαλαν μπροστά την καθηεραμένη φάμπτρικα αμφισβήτηση, επινοώντος νέα «επιχειρήματα». Η εισαγγελέας ρωτούσε επίμονα τον Φελέκη, αν ο Χριστόδουλος του είπε ποτέ ότι συνελήφθη ή προσήχθη. Ο Φελέκης δεν θυμόταν (κατέθεσε ότι είναι ένας ειλικρινής μάρτυρας), αλλά σημειώνε πως και να συνέβαινε μάλλον δεν θα το συζητούσαν, γιατί αυτές οι μαζικές προσαγγελές ήταν ρουτίνα στα Εξάρχεια και δεν κάθονταν να τις συζητήσουν. Κάθε μέρα, ειδικά σε περιόδους ζήντησης, κάποιοι προσάγονταν στην Ασφάλεια. Πού έτεινε το επιμόνιο ερώτημα της εισαγγελέας; Στο ότι ο Φελέκης λέει ψέματα. Φυσικά, παρενέβη ο Χριστόδουλος και ανέφερε λίστα ολόκληρη από «ευαγή ιδρύματα» της Αστυνομίας στα οποία έχει «φιλοξενήθει», ενώ ο Γ. Γκουντούνας δήλωσε ότι θα κάνουν απήσεις και θα ζητήσουν αντίγραφα από τα βιβλία συμβάντων της Αστυνομίας. Ο «εκπρόσωπος» επιστρέψεις άλλη σοφιστεία: Ο Χριστόδουλος ήταν πρότυπο και γ' αυτό έπειτε να βρίσκεται στην πρώτη γραμμή, για να μπορεί να στρατολογήσει κόσμο! Υποστήριξε, δηλαδή, μια θεωρία εντελώς αντίθετη απ' αυτή που υποστήριζε μέχρι τώρα. Και είχε δίκιο ο Γκουντούνας που παρατήρησε ειρωνικά: Δηλαδή έγινε στρατολόγος τώρα ο Χριστόδουλος;

Ενταση επικράτησε και κατά τη διάρκεια της εξέτασης των δύο πρώτων μαρτύρων υπεράσπισης του Κ. Καρατσώλη. Του συναδέλφου (και στη συνέχεια φίλου και κουμάρου του) Ε. Πάλλη και της ίδιας της του τυπογραφείου στο οποίο και οι δύο εργάζονταν Μ. Μαστραντώνη. Και οι δύο αυτοί μάρτυρες αναφέρθηκαν στην κλοπή χρησιμοποιημένων τοίχων από το τυπογραφείο. Κλοπή που δεν την επινόησε η υπεράσπιση, μετά τη σύλληψη του Καρατσώλη (του αποδιδούνται αποτυπώματα σε τοίχους που βρέθηκαν σε γιάφκα της 17Ν), αλλά είχε καταγγελθεί ομέσως στην Αστυνομία και είχε σχηματιστεί δικογραφία. Σώνει και καλά να το αμφισβήσουν και αυτό εισαγγέλεας και «εκπρόσωπος». Αφού το «επιχείρημα» ότι την κλοπή μπορεί να την έκανε η 17Ν κατέπεσε λογικά (η οργάνωση δεν θα πήγαινε να κάνει κλοπή εκεί που εργάζοταν ένα μέλος της, το οποίο, στο κάτω-κάτω, αφού ήταν της δουλειάς μπορούσε να στείλει κάποιον ν' αγοράσει τοίχους από κάποιο καταστήματα), επιστρατεύτηκαν άλλα. Γιατί να κλέψουν τους τοίχους, πόσα λεφτά είχαν οι τοίχοι και άλλα τέτοια φαιδρά. Η Μαστραντώνη τους εξήγησε υπομονετικά όλη τη δουλειά, τα «επιχειρήματα» εξαντλήθηκαν και τότε η εισαγγελέας, πασχίζοντας μανιωδώς να βρει κάτι, κόλλησε: Γιατί ο σύζυγος της ίδιας της ανέφερε στην Αστυνομία, όταν κατηγγείλει την κλοπή, ότι κλάπηκαν μεταλλικοί δίσκοι. Η μάρτυρας απάντησε με φυσικότητα και σημαριά, ότι αποκλείται ο σύζυγος της να χρησιμοποιήσει τέτοιον όρο και ότι έτσι πρέπει να το έγραψε ο αστυνομικός που δεν ξέρει. Κι ενώ η εισαγγελέας εξακολουθούσε να ρωτάει, παρενέβη ο συνήγορος Γ. Μαντζουράνης, που έριξε μια ματιά στα έγγραφα, και είπε ότι ο όρος «μεταλλικοί δίσκοι» δεν υπάρχει πουθενά.

Να βοηθήσουμε εμείς την κ. Κουτζαμάνη, για να μην εκτίθεται δίσκα. Αν θυμόμαστε καλά, τον όρο μεταλλικοί δίσκοι χρησιμοποίησε ένας αξιωματικός από την Ασφάλεια που κατέθεσε για τα πειστήρια. Σε κανένα τυπογραφείο, επίπεδο ή κυλινδρικό, δεν υπάρχουν μεταλλικοί δίσκοι. Υπάρχουν τοίχοι, σε σχήμα παραλληλόγραμμου, καθορισμένων διαστάσεων μάλιστα, και τυπογραφικοί κύλινδροι στους οποίους τυλίγονται οι τοίχοι κατά τη διαδικασία της εκτύπωσης. Οι χρησιμοποιημένοι τοίχοι πως μέταλλο και «κόβουν λεφτά». Τελεία και παύλα. Γεγονός είναι ότι από το τυπογραφείο που εργάζοταν ο Καρατσώλης κλάπηκαν χρησιμοποιημένοι τοίχοι και η κλοπή καταγγέλθη-

κε ομέσως, σε ανύποπτο χρόνο. Μπορεί κανείς να μας βεβαιώσει ότι τα φερόμενα ως αποτυπώματα του Καρατσώλη σε τοίχο που βρέθηκε σε γιάφκα της 17Ν δεν είναι τα αποτυπώματα που άφησε πιάνοντας εκατοντάδες τοίχους στο τυπογραφείο που διούλευε; Είναι προγματικά ευτυχής σύμπτωση που στο συγκεκριμένο τυπογραφείο έγινε κλοπή τούρκων. Γιατί θα μπορούσε να μη γίνει και ο Καρατσώλης να προσπαθεί μάταια να αποδειξει ότι δεν είναι ελεφαντας.

Η Φωτεινή Φάρα, φίλη και συνάδελφος των Κωστάρη και Καρατσώλη στο μεσιτικό γραφείο που εργάζονταν, δεν περιορίστηκε μόνο στη σκιαγράφηση της προσωπικότητας των φίλων της, του Ηρακλή και του Κώστα, όπως τους αποκαλούσε. Πάρουσιάσε στο δικαστήριο τον τρόπο με τον οποίο αυτή έφτασε στο σημείο να αποτρέψει τις κατηγορίες και να έρθει ως μάρτυρας υπεράσπισης των συναδέλφων της. Αν δεν είχα πειστεί, δεν θα ήμουν σήμερα εδώ, είπε με έμφαση. Αρχισα να ψάχνω –είπε– τις απέντες μου. Γιατί δε μπορούσε να χωρέσει το μυαλό μου ότι τα παιδιά, που δουλευαν όλη μέρα, που είχαν οικογένειες, φίλους, είχαν και μια άλλη δραστηριότητα. Και εξήγησε ότι είναι αυτή που βρήκε ότι την ώρα που στον Καρατσώλη αποδιδέται συμμετοχή σε μια ληστεία, αυτός έδειχνε εναίο οικόπεδο σε πελάτη του μεσιτικού γραφείου. Κι ότι την ώρα που στον Κωστάρη αποδιδόταν συμμετοχή στην εκτέλεση Σόντερς (στη συνέχεια έφυγε αυτή η κατηγορία) και συμμετοχή σε μια ληστεία, αυτός ήταν σε δουλειά μάζι της (και απ' αυτή τη δεύτερη κατηγορία απαλλάχτηκε ο Κωστάρης).

Περιπτεύει να πούμε τι χαρακτήρα πήρε η επίθεση σ' αυτή τη μάρτυρα. Λυσσώδη θα τον χαρακτηρίζαμε. Οι εισαγγελέας δεν την άφναν καν να απαντήσει στα ερωτήματα, να προλάβει να εξηγήσει τη σκέψη της. Και όμως, η μάρτυρας ήταν σακής και αιλόνητη στα πάντα. Και στον τρόπο που δουλεύει το μεσιτικό γραφείο και στην ημερομηνία και ώρα που έγινε το ραντεβού του Καρατσώλη με τον συγκεκριμένο πελάτη και γ' αυτό δε θα μπορούσε να είναι στη ληστεία. Άλλωστε, το ραντεβού ήταν γραμμένο στην απέντεντα του Καρατσώλη, που κατασχέθηκε από το σπίτι του Καρατσώλη. Και ποιο ήταν το πρόβλημα; Οτι στην ατζέντα του Καρατσώλη έγραφε 4 ή ώρα, ενώ το ραντεβού έγινε 2:30! Λες και δε μπορούσε με ένα τηλεφώνημα να πάει το ραντεβού λίγο πιο μπροστά. Λες και αν ο Καρατσώλης ήθελε την ίδια μέρα να συμμετάσχει σε ληστεία, θα εβαζει ραντεβού με πελάτες. Και το πιο σημαντικό: λες και δεν υπάρχει η κατάθεση του πελάτη στο δικαστήριο, που δε θυμόταν όλα τα άλλα στοιχεία (ημέρα της εβδομάδας, ώρα, τόπο ραντεβού, τόπο οικοπέδου) και επιπλέον θυμόταν ότι δε μπορούσε να γίνει στον Μπερετάνο, ότι δε θέλω κάποιος να με πει Μπερετάνο», έκλεισε τη συζήτηση του Θάνος.

Σε λίγο προέκυψε νέα εμπλοκή, καθώς ο Αναγνωστόπουλος ζεκίνησε να υποβάλει ερωτήσεις στο μάρτυρα, ενώ δεν έχει καταθέσει παράσταση πολιτικής αγωγής για καμιά από τις ενέργειες που κατηγορείται ο Καρατσώλης. Ο Γ. Μαντζουράνης υπέβαλε αίτημα στο δικαστήριο να απαγορευτεί στον Αναγνωστόπουλο να υποβάλει ερωτήσεις, διότι διαφορετικά προκύπτει απόλυτη αικαρότητα. Το εκπληκτικό είναι ότι η εισαγγελέας υποστήριξε ότι δεν ακούστηκε η ερώτηση του Αναγνωστόπουλου, για να διαπιστωθεί αν αφορούσε τον Καρατσώλη ή τον Κωστάρη (για το δεύτερο έχει καταθέσει παράσταση πολιτικής αγωγής). Με έκπληξη και ο Μαντζουράνης και ο μάρτυρας της υπενθύμισαν ότι έκανε σειρά ερωτήσεων που αφορούσαν τον τρόπο λειτουργίας του μεσιτικού γραφείου, αλλά αυτή επέμενε ότι αυτές οι ερωτήσεις έγιναν στην προηγούμενη μάρτυρα (τόσο καλά παρακολουθούσε τη διαδικασία!). Οταν κατάλαβε τι έχει γίνει, περιορίστηκε να επαναλάβει τις επιχειρήσεις του Αναγνωστόπουλου, για να διαπιστωθεί αν αφορούσε τον Καρατσώλη ή τον Κωστάρη (για το δεύτερο έχει καταθέσει παράσταση πολιτικής αγωγής). Με έκπληξη και ο Μαντζουράνης και ο μάρτυρας της υπενθύμισαν ότι έκανε σειρά ερωτήσεων που αφορούσαν τον τρόπο λειτουργίας του μεσιτικού γραφείου, αλλά αυτή επέμενε ότι αυτές οι ερωτήσεις έγιναν στην προηγούμενη μάρτυρα (τόσο καλά παρακολουθούσε τη διαδικασία!). Οταν κατάλαβε τι έχει γίνει, περιορίστηκε να επαναλάβει τις επιχειρήσεις του Αναγνωστόπουλου: ότι ο Καρατσώλης επιβράψει τον Κωστάρη και γ' αυτό η πολιτική αγωγή κατά του Κωστάρη δικαιούται να υποβάλει ερωτήσεις και στους μάρτυρες του Καρατσώλη!

Ο Θάνος, όμως, είχε και άλλο πρόβλημα. Κατηγόρησε στα ίσια τον Αναγνωστόπουλο ότι λέει ψέματα, γιατί αυτός είχε υποστηρίξει, σε ερώτηση προς την προηγούμενη μάρτυρα, ότι γνωρίζει αγωγή που έχει κάνει σε πελάτη του το γραφείο Θάνο. Στα 31 χρόνια που διατηρώντας το γραφείο –είπε– έχω κάνει όλες και όλες πέντε αγωγές και απ' αυτές καμία δεν είναι σε θέση να γνωρίζει ο κ. Αναγνωστόπουλος, γιατί δεν αφορά πελάτη του. Θυμωμένος, μάλιστα, προκάλεσε τον Αναγνωστόπουλο να του δειξει μια αγωγή ή να του πει ένα όνομα κι αυτός εστώπισε. Τελικά, επειδή η ώρα πήγε 3:30, τη λύση έδωσε η διακοπή.

Τα πράγματα τα ξεκαθάρισε ακόμα περισσότερο ο ίδιοκτήτης του μεσιτικού γραφείου Θεόδωρος Θάνος, που ακολούθησε. Κατέθεσε το όνομα του ίδιοκτήτη του οικοπέδου, παλιό

Νυχτερίδες και αράχνες γλυκειά μου ...

✓ Ο Ολυμπιακός τα προηγούμενα χρόνια δεν κατάφερνε να προχωρήσει στο Champions League, γιατί δε μπορούσε να πετύχει εκτός έδρας νίκη. Ανεξάρτητα από τη δυναμικότητα του αντιπάλου του, ο Ολυμπιακός φρόντιζε να αποτελεί το αιλόνιό στάνταρ για τους παιχτές του Στοιχήματος και να προσφέρει χαρά σε όλους τους ψαφάδες της Βόρειας Ευρώπης που βρέθηκαν στο δρόμο του. Η αδυναμία των ερυθρολευκών να πετύχουν εκτός έδρας νίκη ήταν ο λόγος που ο Κόκκαλης αποφάσισε να απομακρύνει τον Μπάγιεβιτς από τον πάγκο της ομάδας. Ο Σόλιντ που τον αντικατέστησε είχε σαν πρωταρχικό στόχο να εμφυσήσει έναν «ευρωπαϊκό» τρόπο σκέψης στην ομάδα και να την οδηγήσει αρχικά στην τελική φάση του Champions League και σε μερικά χρόνια στην κατάκτηση του τίτλου. Η αλλαγή νοοτροπίας ήταν εμφανής από την πρώτη κιόλας χρονιά, αλλά η φετινή ξεκίνησε με ακόμη καλύτερους οιωνούς.

Πλέον, ο Ολυμπιακός χάνει και τα εντός έδρας παιχνίδια, φροντίζοντας να απαλλάσσει νωρίς τους σπαδούς του από το άγχος της πρόκρισης. Οι μουρμούρες από τους ερυθρολευκούς σπαδούς αρχίζουν να γίνονται σιγά-σιγά κραυγές και την επαύριο της ήτας από τη Βαλένθια είχαμε για πρώτη φορά από τους δημοσιογράφους ευθεία απόδοση ευθυνών στον Νορβηγό προπονητή.

Θα ρωτήσει κάποιος, πώς γί-

νεται από τη μια στιγμή στην άλλη, ο Σόλιντ από «αναμορφωτή» να χαρακτηρίζεται προπονητής της σειράς, απόλυτος, χωρίς ικανότητα στο κουστούμιο και άλλα παρόμοια; Η απάντηση είναι πολύ απλή. Ο Κόκκαλης ετοιμάζεται να τον στείλει οδιάβαστο και η αδέκαστη δημοσιογραφία κάνει την δουλειά της, φροντίζοντας να προετοιμάσει το έδαφος και να παρουσιάσει την επιθυμία του προέδρου σαν ικανοποίηση της λαϊκής απαίτησης. Σύντομα αναμένονται εξελίξεις, αφού αν ο Ολυμπιακός δεν κερδίσει τον ΟΦΗ στο Ηράκλειο και τη Σαχτιόρ στην Ουκρανία, το πιθανότερο είναι ο Σόλιντ να παρελάσει στην επέτειο του ΟΧΙ σαν σημαιοφόρος του ΟΑΕΔ.

Η στήλη αισθάνεται δικαιωμένη, γιατί από την πρώτη στιγμή, κόντρα στο ρεύμα και τα «αποτέλεσματα», είχε χαρακτηρίσει τον Νορβηγό μετριότητα.

✓ Καλύτερη ήταν η εικόνα που παρουσίασε η ΑΕΚ κόντρα στη Μίλαν, αλλά αυτό μόνο ως παρηγοριά στον άρρωστο μπορεί να θεωρηθεί. Το έμψυχο υλικό της ομάδας δεν αφήνει περιθώρια πολλών επιλογών στον προπονητή και οι επιλογές γίνονται ακόμη πιο περιορισμένες όταν υπάρχουν τραυματισμοί. Ομως αυτό δε σημαίνει ότι δεν πρέπει να κριτικάρουμε τις λανθασμένες επιλογές του, που αν μην τι άλλο περιορίζουν ακόμη περισσότερο τις ήδη λήγες πιθα-

ΚΟΡΑΚΙ ΣΦΥΡΑ ΤΟ

νότητες για κάτι καλό.

Στον αγώνα με τη Μίλαν ο Φερέρ αποφάσισε να χρησιμοποιήσει σαν δεξιό χαρφ τον Καπετέανο αντί για το Λαζό και αυτή η επιλογή του είχε σαν αποτέλεσμα η μάχη της μεσαίας γραμμής να χαθεί πριν καν δοθεί. Στα θετικά του, το ρίσκο να παίξει 4-4-2 και όχι 4-5-1, γεγονός που έδωσε τη δυνατότητα στην ομάδα του να δημιουργήσει 3-4 ευκαιρίες κοντά στη γερασμένη και χωρίς γρήγορα αντανακλαστικά άμυνα των Ιταλών. Ομως, η αστοχία των παιχτών δεν του επέτρεψε να παντημόριει κάποιο γκολ. Όλα τα λεφτά πλέον είναι το παιχνίδι με την Αντερλέχτ στο ΟΑΚΑ και απαιτείται νίκη για να υπάρχουν επιπλέοντες για την τρίτη θέση και το ΟΥΕΦΑ.

Κος Πάπιας

YG1: Βρισκόμαστε ήδη στην τελική ευθεία για τις Νομαρχιακές και Δημοτικές εκλογές και η στήλη, ως είθισται, θα δώσει το χρήσιμα και θα στηρίξει την εκλογή άξιων αυτοδικοιητικών ανδρών και γυναικών. Οπως θα έχετε καταλάβει, το βασικό κριτήριο για τη στήριξη υποψήφιων θα είναι η επαναστατικότητά τους και η διάθεση να συγκρουούνται με το κατεστημένο. Σήμερα θα δώσουμε το χρήσιμα σε δυο «αντάρτες» υποψήφιους που αιφνιδρούν το κομματικό μαντρί για να κάνουν πράξη το όραμά τους για την πό-

λη τους. Ο λόγος για τον Νίκο Μπάμπαλο στο Νέο Ηράκλειο (αντάρτης του ΠΑΣΟΚ) και τον Λευτέρη Παπαδημητρίου, γνωστό και ως ΛΕΠΑ της πολιτικής, στο Μαρούσι (αντάρτης της ΝΔ). Οσοι από τους αναγνώστες της στήλης γνωρίζουν άξιους υποψήφιους ή έχουν κάποια υποχρέωση που θέλουν να εξπληρώσουν, ας επικοινωνήσουν μαζί μου και εφόσον ο υποψήφιος πληρεί τα κριτήρια που έχουμε θέσει θα στηρίχεται αφθωρεί και παρά χρήμα.

YG2: Αβολα θα πρέπει να αισθάνονται οι ΡΙΠΕΣ για το πουλέν τους. Για αραβικό καθαρόσαμο μας τον παρουσίαζαν, αλλά μάλλον προς μουλάρι δείχνει. Ο λόγος για τον υπουργό Μπάπτασων και Καταστολής, που δεν είδε επεισόδια στη Θεσσαλονίκη κατά την διάρκεια της ΔΕΘ. Αρκεί και μόνο το σχόλιο υψηλόβαθμου γαλάζιου κομματικού στελέχους, κατά τη διάρκεια εγκαίνιων περιπέτερου στη ΔΕΘ, για να καταλάβουμε τον τρόπο που τον αντιμετώπισαν οι δικοί του άνθρωποι. Ευτυχώς που τέτυχε ο σχεδιασμός του Βύρωνα και δεν κατάφεραν οι αναρχικοί να μας φάνε τα φαγητά από το μπουσέρ.

Mια σειρά από πολύ κακές ταινίες βγαίνουν αυτή την εβδομάδα στις κινηματογραφικές αίθουσες. Ενα ανερμάτιστο κατασκοπικό θηρίο, οι «Μέρες Σεπτεμβρίου», με αιχμές για όσα συνέβησαν το 2001, το «Cars», ταινία κινουμένων σχεδίων, το «Stay alive», μια ηλιθια ταινία τρόμου με θέμα τα video games, και δύο χαζοκωμαδίες («My super ex girlfriend» και «You, me and Dupree»). Μάλλον δεν είναι άσχημη ιδέα, η στήλη αυτή να γίνει πιο επιλεκτική. Ισως μάλιστα στο μέλλον να μην κάνουμε καμία αναφορά σε βλακώδεις ταινίες. Ετσι, αυτή την εβδομάδα θα σας μιλήσουμε για ένα ντοκιμαντέρ.

■ ΛΙΑΝ ΛΑΝΣΟΝ

I'm your man

Ενα μέτριο πορτραίτο του πασίγνωστου τραγουδοποιού, ποιητή και συγγραφέα Λέοναρντ Κοέν, με αφορμή μια συναυλία που έγινε το 2005 στο Σιδνέϋ και στην οποία συμμε-

τείχαν διάσημοι καλλιτέχνες, όπως οι Νικ Κέιβ, U2, Τζάρβις Κόκερ κλπ. Στην κινηματογραφημένη αυτή συναυλία παρεμβάλλονται μια σειρά συνεντεύξεων του Λ. Κοέν μέσα από τις οποίες αποκαλύπτεται η ποιητική διάσταση του έργου του, ο ευαίσθητος ψυχισμός του, το χιούμορ αλλά και ο προδευτικές πολιτικές αντιλήψεις του. Εκδότης ποιητικών συλλογών, δύο βιβλίων και πολλών μουσικών άλμπουμ, ο Κοέν αποτελεί παράδειγμα διαχρονικού καλλιτέχνη από το 1967 ως σήμερα. Η διαμονή του στην Υδρα επιτεπτά συνεχή χρόνια τη δεκαετία του 1960 υπήρξε από τις πιο παραγωγικές περιόδους της ζωής του, τουλάχιστον συγγραφικά. Το 1971, ο Ρομπερ Άλτμαν χρησιμοποίησε τον πρώτο του δίσκο ως σάουντρα για την ταινία του Mc Cabe and Mrs Miller. Ποιητής, λοιπόν, μα πάνω απ' όλα μουσικός και αισθαντικός ερμηνευτής, ο Κοέν θα μείνει στην ιστορία σαν δημιουργός μιας σπάνιας σαγηνευτικής μουσικής.

YG: Για δύοσ δεν έχουν δει το αριστούργημα του Κέντζι Μιζογκούτσι «Ο επιστάτης Σάνσο» αποτελεί μάλλον την καλύτερη κινηματογραφική πρόταση της εβδομάδας. Ενα έργο ποιητικού ρεαλισμού, που παίρνει τη φόρμα του μελό και την αναλαβεί αυτό το ρόλο ο Ντέμης, όμως ο ΠΑΟΚ δικαιούται κάτι περισσότερο. Αφενός γιατί το οθηναικό κατεστημένο όλα αυτά τα χρόνια τον ανιστρατεύεται και ακρετέρου γιατί βρισκόμαστε σε προεκλογική περίοδο.

Από τη στήλη που στα αιτήματα δεν υπάρχει η απαίτηση για ανάδειξη της ομάδας, σε πρωταθλητή, η στήλη συμπαραστέκεται χαρακτηρίζοντάς τα ρεαλιστικά...

Ελένη Στανατίου

ρους». Οι οπαδοί του ΠΑΟΚ οπισθοχωρώντας προς την οδό Τσιμισκή (οι μπάτσοι έριχναν συνεχώς δικρυγόνα για να τους διαλύσουν) έσπασαν ορισμένες τράπτεζες και αυτοκίνητα με κρατικές πινακίδες, που ήταν παρκαρισμένα στην περιοχή γύρω από την ΔΕΘ.

Η στήλη βρέθηκε στη συγκέντρωση των οπαδών του ΠΑΟΚ και αυτό που μπορεί να καταθέσει είναι ότι η πλειοψηφία των διμοιριών των MAT που βρίσκονταν στην περιοχή γύρω από τη ΔΕΘ ήταν από την Αθήνα. Ενα χαρακτηριστικό παράδειγμα που διαδραματίστηκε μπροστά μας: Όταν οι οπαδοί του ΠΑΟΚ οπισθοχωρύσαν, μέσω της Αγγελάκη, όλοι προς την Τσιμισκή και άλλοι προς την Εγνατία, ο επικεφαλής μιας διμοιρίας MAT, που ήταν μπροστά στην εμπορική είσοδο της ΔΕΘ (επί της Εγνατίας), ούρλιαζε σε εξαλλή κατάσταση προς τους άνδρες του «τρέχτε γρήγορα, γιατί οι ΠΑΟΚΤζήδες ανεβαίνουν την Εγνατία (σ.σ. εννοούσε την Αγγελάκη) και πρέπει να μην τους αφήσουμε να μπουν στη Θεολογίκη», προκαλώντας αρχικά την αγωνία και στη συνέχεια τα γελιά σε όσους τον παρακολούθουσαν.

Την επόμενη μέρα, οι περισσότερες εφημερίδες της Θεσσαλονίκης στα πρωτοσέλιδά τους κατήγγειλαν την πρόκληση από Αθηναίους αστυνομικούς που αποκαλούσαν τους οπαδούς του ΠΑΟΚ «βουλγάρους» και α

Η σπιτωίνη σκοτώνει

**Ή δράσε ή βράσε (ρύζι)· τρίτος δρόμος δεν υπάρχει
Απεργία δασκάλων - νηπιαγωγών: όλοι στο δρόμο
(όλοι, είπαμε!)**

POSSONO DIFFIDARE NO I -MA NON POSSONO DIFFIDARE NOSTRE IDEE!

◆ «Παυλόπουλος προς ελεγκτές: Σκληροί με τη διαφθορά» (ΕΛ. ΤΥΠΟΣ, 12-9-06). Too hard to die (diehard)... + τη φοράδα στ' αλώνι.

◆ «Απόντες 15.000 εκπαιδευτικού» (τίτλος των ΝΕΩΝ, 11-9-06). Εκτός των ελλείψεων, εμείς λέμε «είσαι εδώ μα απέχεις» (όσον αφορά την «κινητικότητα»).

◆ Προβληματικό το γιασούρτι. Ομως (όπως τα γκαζάκια) δεν είναι μόνο για φράγωμα.

◆ Το παιδοβούβαλο στην... φιλάρα του, κι ο Γιώργος την κιθάρα του.

◆ Τα μανταρίνια σώζουν από 4 ασθένειες. Ελα όμως που τα νεράτζια ενοχοποιούν...

«Καμμιά εκατοστή κωλόπαιδα», «κουκουαλήτειο». Δανίκας μανόμενος στα ΝΕΑ, 11-9-06, για τα «επεισόδια» στη Θεσσαλονίκη. Και υπερασπίζόμενος τις οργανωμένες πορείες (πώς λέμε οργανωμένες εκδρομές) «εναντίον της αντιλαϊκής κυβερνητικής πολιτικής» (Όχι απλώς άξιος, πωνάξιος ο μισθός του...).

◆ «Τόλμη και ειλικρίνεια» βλέπει ο ΕΛ. ΤΥΠΟΣ (11-9-06) τους «ρεαλιστή Καραμανή». (Λίγο ακόμα και θα μας το βγάζει Τόλμη και... γηρτεία του ρεαλιστή (του φτωχοειο-εξοδ-ήματος)

◆ Να υπενθυμίσουμε (τοις πάσι και ται(σ)πάσι): «σε κάθε αναμπουμπούλα...».

◆ Σε ένα χαρακτηρισμό συμφωνεί ο Τύπος όλου του αστικού φάσματος (μην ξεχνάτε τον ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗ): ότι η επίθεση της 11/9/01 ήταν «τρομοκρατική».

◆ «Η κυβέρνηση οδηγεί το λαό» επιμένει ο κ. Μιχ. Γιανάκης, βουλευτής της ΝΔ (ΕΛ. ΤΥΠΟΣ, 11-9-06). Για δε, ρε, που μας προέκυψε και... μεγάλος τιμονιέρης ο δάμαλος.

◆ Ονομαστική ΤΟ ΠΑΣΟΚ, γενική του Φασούλα, δοτική τω Γιανάκη (τω Πλαναγιώτη).

◆ Δράκουλας ο Πάπτας Βενέδικτος: η καρδιά του -λέει- χτυπάει στη Βουλευτία. (Πιστοί, προσοχή! - κυκλοφορεί (κι ανάμεσά σας!)

◆ Ε όχι και σύγκριση ανάμεσα στο «Φαρενάϊτ» του Μουρ και τη «Νοσταλγία» του Ταρκόφσκι... Ελεοσ!

◆ Και εγεννήθη (αυτοίς)

ΠΑΜΕ εκπαιδευτικών (αφού πρώτα δεν τάχθηκε υπέρ της απεργίας αλλά...).

◆ Γράφει η «ΑΘΗΝΑ, η επόμενη μέρα» (Σεπτέμβριος 2006 - Μπένη έκδοση): «Η ΝΔ εμπόδισε τη φιλοξενία παιδιών από το Λίβανο» (σελ.

1). Και: «Οι χώροι δεν χρησιμοποιούνται πλέον από τη νεολαία της περιοχής αλλά έχουν γίνει γκέτο αλλοδα-

πών» (σελ. 4). Και «συμπαραστάτες» και ρατσιστές.

Ανησυχεί η ΗΜΕΡΗΣΙΑ (11-9-06): «Καμμιά δέσμευση του Κ. Καραμανή για το χρονοδιάγραμμα των αλλαγών».

◆ «Ένας τέτοιος πράκτορας που μιθήκε από την αξιωματούχο της ΥΠΕ (Υπηρεσία Πληροφοριών και Ερευνών) Σίλια Κίρουν, ήταν κι ο πολύς Τζωρτζ Οργουελ που έγινε παγκοσμίως γνωστός για έργα, που το λιγότερο, είναι αντιστρόφως ανάλογα με τη φήμη του. Κι όμως δύο «γοητευτήκαμε» από την «πένα» του, γιατί δύο επιτρεπτήκαμε από το «ναρκωτικό» της διαφρήμισης. Η σημαντική λεπτομέρεια είναι πως αυτοί οι πράκτορες έπρεπε νάχουν και λίγο αριστερά διαπιστευτήρια για να πειθούν και νάνι αποτελεσματικός ο αντικομμουνισμός τους. Τέτοιους πράκτορες επιστρέψαν ολες οι ανά τον κόσμο (και στην Ελλάδα, φυσικά) ΥΠΕ και τώρα (όσοι ζουν) απολαμβάνουν τη φήμη τους και με το παραπάνω από τις πωλήσεις των βιβλίων τους και απ' το «προοδευτικό» τους

◆ Ονομαστική ΤΟ ΠΑΣΟΚ, γενική του Φασούλα, δοτική τω Γιανάκη (τω Πλαναγιώτη).

◆ Δράκουλας ο Πάπτας Βενέδικτος: η καρδιά του -λέει- χτυπάει στη Βουλευτία. (Πιστοί, προσοχή! - κυκλοφορεί (κι ανάμεσά σας!)

◆ Ε όχι και σύγκριση ανάμεσα στο «Φαρενάϊτ» του Μουρ και τη «Νοσταλγία» του Ταρκόφσκι... Ελεοσ!

◆ Και εγεννήθη (αυτοίς)

προφιλ. Εμείς εδώ στην Ελλάδα

Αυτάρεσκη η κυβέρνηση ανεβάζει κι άλλο τον πήχη. (Το θέμα, βέβαια, είναι πού μπαίνει ο πήχης...).

δεν θα τους μάθουμε ποτέ, αλλά μόνο τους υποπτευόμαστε... Πόσοι από εμάς αλήθεια δεν είχαμε γοητευθεί από τον Αρθουρ Κέστλερ, τον Μπέρτραντ Ράσελ (κάναμε και αριστερό σωματείο με τ' όνομά του) και τον Στήβεν Σπέντερ που έχαν αναλάβει την παραγωγή «αντικομμουνιστικού υλικού». Πάντως ο μέγας και πολύς Οργουελ (σύμφωνα με ανακοίνωση του βιογράφου του Μπέρναρντ Κρίκ στην «Γκάρντνιαν») είχε δώσει 89 ονόματα «Κρυπτοκομμουνιστών» - οι οποίοι «θάφτονταν» συστηματικά εν ζωή από τους κριτικούς που υπηρετούσαν ενόρκωση στις ΥΠΕ και πολλοί εξαφανίζονταν μυστηριώδως. Αυτός είναι ο λόγος που μεγάλα ταλέντα έμεναν αφανή και έλαφταν με τόση ένταση μηδενικά ή και ημιμηδενικά». (Μιχ. Σταφιλάς, περιοδικό ΝΕΑ ΣΚΕΨΗ, τ. 389, Νοέμβρης 1997). Και πάντα - δηλωσάσ- ο Τσόμσκης....

◆ «Ευφυία Ταλιμπάν έχει ο πρόεδρος (Μπους)» (από το ΕΘΝΟΣ, 11-9-06). Εντάξει, λό-

γω της ημερομηνίας μπερδεύουν τις τσεστού με τις τσεσβούρ....

◆ Λάβρος ο Ριζοσπάστης (συχνά-πυκνά) για το τακίμιασμα ΣΥΝ-ΠΑΣΟΚ στα Τρίκαλα (τελευταία, 12-9-06). Ενώ ο Τέγος, θα ξαναβγεί με τίνων τις ψηφους;

◆ «Ο ολόγος ύπαρξης του (σ.σ. του ΚΚΕ) είναι ένας: Η επιλυση του προβλήματος της εξουσίας... Άλλα άλλο πρόγραμμα αυτό και άλλο πρόγραμμα π.χ. να συγκυβερνήσει με κόμματα του δικομματισμού... Δε θέλουμε» (από συνέντευξη της Αλ. Παπαρήγα στη Λάρισα, ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ 12/9/06). Σχόλιο 1ο: Οχι «του προβλήματος της εξουσίας» αλλά των προβλημάτων της εξουσίας (ο νοών νοίτω). Σχόλιο 2ο: Τι θα πει «δεν θέλουμε»; Δεν έχουν συγκυβερνήσει αυτή τη χώρα στο (όχι μακρινό) παρελθόν; Ποιόν δουλεύει η Αλέκα; Τα Κνιτάκια;

◆ Πολλή αντεπίθεση ακούω (Περισσός, ΝΑΡ, κλπ.) αλλά επιθετικούς παίχτες δεν βλέπω...

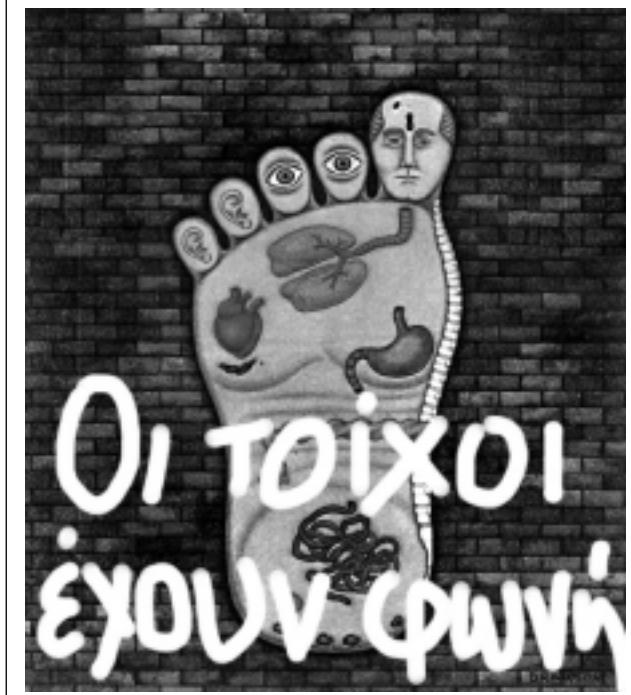
◆ Μπορεί ο Λαοκαρατζαφέρης να «παιζει» τον δύσκολο, αλλά (ήδη) στο ψηφοδελτίο του υπουργού της ΝΔ στο δήμο Αγ. Αναργύρων «έχει» τον δικό του άνθρωπο.

◆ Η στροφή της ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ (διάβαζε ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑΣ) περιλαμβάνει και την αποστροφή της για την φάμπτρικα (κατάληψη) ΥΦΑΝΕΤ στη Σαλονίκη.

◆ Την πικέτα (στη σχετική με τον Μπλερ φωτογραφία) το ΕΘΝΟΣ την μεταφράζει «πήγανε στην κόλαση» ο δε Ριζοσπάστης «πήγανε στην πίττι σου» (η πικέτα γράφει «Blair...go to HELL»).

◆ Προσοχή στις λέξεις: Την «μετανάστευση» (και όχι τους μετανάστες) «ξεμπούν» επωραπαϊκές εφημερίδες όπως η Λα Βανγκουάρτια (καταλανική), η δεξιά EL MUNDO, η EL PAIS, η OBSERVER και η INDEPENDENT. Αφού εξηγούν για ποιούς λόγους αυτή ωφέλησε τις οικονομίες των χωρών τους, δεν κάνουν τον κόπο να μιλήσουν - απλά - για το πιλήρωσαν οι μετανάστες συμβάλλοντας λ.χ. στην αύξηση σε 2% του ΑΕΠ (που διαφορετικά θα έμενε στο -0.2%), σε ζωές και εκμετάλλευση. (Τα στοιχεία από Courrier International).

◆ Βασιλής

◆ Μπλερ, δεν είσαι ευπρόσδεκτος στο Λίβανο (πλακάτ διαδηλωτών στη Βηρυτό)

Σιγά το πρόβλημα. Τώρα τον στεναχωρήσατε τον κύριο (;) Τόνι. Λες και δεν ξέρει που είναι ευπρόσδεκτος και που δεν είναι. Λες και δεν ξέρει ότι γίνεται ευπρόσδεκτος διά πυρός και σιδήρου. Καλό βέβαια είναι να εκδηλώνεται η δυσαρέσκεια των λαών απέναντι στους ιμπεριαλιστές. Ακόμα καλύτερο είναι να εκδηλώνεται η δυσαρέσκεια για όλους τους εκμεταλλευτές, για όλους τους εκπροσώπους της βαρβαρότητας. Άλλα, όπως είναι γνωστό, καρφί δεν τους καίγεται. Οι χοντρόπετοι δεν παίρνουν χαμπάρι από τέτοια. Μόνο η δύναμη των αποφασισμένων τους τρομάζει. Μόνο η δύναμη των εξεγερμένων είναι ο εφιάλτης τους. Γιατί όταν εκδηλωθεί αυτή, σε όλα τα μήκη και τα πλάτη του πλανήτη, τότε το θέμα που θα τεθεί δεν θα είναι αν είναι ευπρόσδεκτοι οι ιμπεριαλιστές, αλλά ότι πρέπει να εξαλειφθούν ολοσχερώς. Τότε θα γίνει του... Λιβάνου. Χωρίς εκεχειρίες, χωρίς συμβιβασμούς, χωρίς «ειρηνευτικές δυνάμεις», που γίνονται κυρίως λόγω των γενικότερων συσχετισμών. Δηλαδή, λόγω εκείνων των συσχετισμών που «γεννάνε» τους Μπλερ, τους Καραμανλήδες, τους Σιράκ. Στην πολιτισμένη Ευρώπη.

◆ 11/9/2006 Μ. Φαραντούρη, Μ. Μητσάς - Οχι στον πόλεμο και στην κατοχή - Είσο

Για την ποινική πλευρά του σκανδάλου της Επιτροπής Ανταγωνισμού διαβάσατε ήδη στις αστικές εφημερίδες και θα εξακολουθήσετε να διαβάζετε τις επόμενες μέρες. Εκείνο που εμείς θέλουμε να σημειώσουμε είναι ότι σ' αυτή την ποινική πλευρά θα δούμε ανατροπές. Κανένας από τους τρεις συλληφθέντες και τους τέσσερις εμπλεκόμενους (τέταρτος είναι ο καπιταλιστής που ελέγχει τη ΜΕΒΓΑΛ) δεν λέει όλη την αλήθεια κι αυτό φαίνεται από μια πρώτη ανάγνωση των καταθέσεων τους, που ήδη διέρευσαν.

Για παράδειγμα, δε μπορεί να το παίζει αθώα περιστερά ο Αδαμόπουλος και να παραδέχεται ότι έβαλε τον Κωνσταντινίδη να προσεγγίσει μια μεγάλη γαλακτοβιομηχανία, για να τη βάλει να καταθέσει ενάντια σε άλλες (στοιχεία για δημιουργία καρτέλ που καθορίζει τις τιμές αγοράς και πώλησης).

Εκείνο που επίσης δεν πρέπει να διαφύγει της προσοχής μας είναι πως πίσω απ' αυτή την υπόθεση κρύβεται ο ανταγωνισμός για τον ελεγχό της αγοράς γάλακτος, που πλέον δεν έχει μόνο ελληνική αλλά βαλκανική σημασία. Είναι γνωστό ότι στο εσωτερικό της ΜΕΒΓΑΛ συγκρούονται δυο ομάδες καπιταλιστών. Η πρώτη ήταν έτοιμη να προχωρήσει σε συμφωνία με τη ΔΕΛΤΑ, όταν

τη δυνατότητα να πληρώσει κάπι λιγότερο από 2,5 εκατομμύρια και να γλιτώσει πρόστιμο περίπου 25 εκατομμύριών, αλλά αυτός, ως ηθικός και αικεροίς άνθρωπος, προτίμησε να αποκολύψει το κύλωμα. Και να πληρώσει το μεγάλο πρόστιμο; Είναι αυτή συμπεριφορά καπιταλιστή; Τον πιστεύετε; Γ' αυτό σας λέμε, ότι τις επόμενες μέρες θα δούμε στροφές και ανατροπές (καθώς στο παρελθόν θα διαπραγματευτούν τη σιωπή τους.

Η πολιτικά πλευρά του σκανδάλου είναι η πιο εύκολα διερευνήσιμη. ΠΑΣΟΚ και ΝΔ διασταύρουν τα ξίφη τους, προσπαθώντας το πρώτο να βγάλει πολιτική υπεραξία και η δεύτερη να αμυνθεί αποτελεσματικά, αφού δικοί της άνθρωποι είναι οι εμπλεκόμενοι και αναπόφευκτα θα την πάρουν τα σκάγια. Η αλήθεια είναι ότι το ΠΑΣΟΚ δε λέει και πάρα πολλά, γιατί τα στελέχη του γνωρίζουν πως ο κόσμος θυμάται τι γινόταν επί

πιταλιστικές χώρες, όμως με άλλο χαρακτήρα. Προσπαθούν να προστατέψουν το σύνολο των καπιταλιστών από τις «παγκοποντιές» συναδέλφων τους. Δηλαδή, να καθορίσουν κάποιους κανόνες για το πώς παιζεται το παιχνίδι του ανταγωνισμού μεταξύ των καπιταλιστών, αδιαφορώντας για την καταλήγεται των εργαζόμενων απ' όλους τους καπιταλιστές μαζί. Στην Ελλάδα ακόμα και αυτό γίνεται ελάχιστα. Δεν υπάρχει ανάγκη, άλλωστε. Τα πράγματα είναι σχετικά απλά και οι συμφωνίες κλείνονται στη διάρκεια μερικών γευμάτων σε σουΐτες πολυτελών ξενοδοχείων. Οσο για τα προκλητικά καρτέλ (που τα βλέπει κανείς κάνοντας μια βόλτα από τα ράφια των σούπερ μάρκετ), η Επιτροπή Ανταγωνισμού κάνει τα στραβά μάτια. Σ' αυτό βοηθάνε, βέβαια, και μερικά «δωράκια», όπως συμβαίνει σε κάθε τομέα του δημόσιου που ασχο-

Αποκαλυπτήρια

Συμπληρώθηκαν δυο βδομάδες από τότε που στο έκτακτο τρομοδικείο του Κορυδαλλού άρχισαν να καταθέτουν οι μάρτυρες υπεράσπισης των καπιτογορούμενων. Στη διάρκεια αυτών των δύο εβδομάδων συντελέστηκαν τα αποκαλυπτήρια και επιβεβαιώθηκε αυτό που σε διάφορα σημεία της δίκης είχε καταγγελθεί: ότι διεξάγεται μια δίκη διεκπεραίωσης, εξέλιξη που διευκολύνεται από το ότι τα φώτα της δημοσιότητας έχουν αποτραβηθεί από τη δίκη και ελάχιστοι άνθρωποι στην Ελλάδα μαθαίνουν τα διαδραματιζόμενα σ' αυτή. (Αυτό το τελευταίο καταδεικνύει και την ευθύνη του κινήματος αλληλεγγύης, που έχει τα δικά του χάλια, αλλά αυτό δεν θα μας απασχολήσει εδώ).

Οι πρώτοι μάρτυρες που κατέθεσαν ήταν αυτοί του Δημήτρη Κουφοντίνα. Μάρτυρες που δεν ασχολήθηκαν καθόλου με την ποινική πλευρά της δίκης (η οποία, άλλωστε δεν απασχολεί τον Κουφοντίνα παρά μόνο ως προς τους συγκατογορούμενούς του), αλλά μίλησαν ιδεολογικά και πολιτικά, αναφερόμενοι στην ιστορική διάσταση της δίκης. Αφού απέτυχε η προσπάθεια του πρόεδρου να αποφύγει κάθε τέτοια αναφορά (έγινε στον πρώτο κιόλας μάρτυρα, αλλά ο Κουφοντίνας απείλησε με απόσυρση των μαρτύρων και αποχώρηση του από τη δίκη, οπότε ο πρόεδρος αναγκάστηκε να υποχωρήσει), οι μάρτυρες αντιμετωπίστηκαν με μια περιφροντική σιωπή, τυλιγμένη με υποκριτική ευγένεια.

Οι ερωτήσεις προς τους μάρτυρες ήταν από ελάχιστες έως καθόλου (ο υπογράφων, που ήταν ο τελευταίος στη σειρά, δεν δέχτηκε καμιά ερώτηση από έδρας). Η στάση και των εισαγγελέων και των δικαστών θα μπορούσε να συνοψιστεί στα εξής: «Πείτε ότι θέλετε να πείτε -γραμμένα τα χουμένα και αυτά που θα πείτε και εσάς- και οδειάστε μας τη γωνιά όσο πιο γρήγορα γίνεται». Το σημείωνουμε, γιατί στην πρώτη δίκη δόθηκε μάχη και από την έδρα και από την πολιτική αγωγή (που τώρα ήταν απούσα) και στα ιδεολογικά ζητήματα. Προφανώς, τώρα αυτή η μάχη κρίνεται απρόσφορη για τους σκοπούς της «αντιτρομοκρατίας».

Μόλις, όμως, άρχισαν να καταθέτουν οι μάρτυρες υπεράσπισης εκείνων των καπιτογορούμενων που αρνούνται την καπιτογορία, η έδρα ζωτίκωνεψ. Εισαγγελείς και πολιτική αγωγή αποκάλυψαν ένα καλοδουλεμένο ενιαίο μέτωπο, ενώ και δικαστές αιμφισβητούσαν έντονα τους μάρτυρες και ιδιαίτερα εκείνους που κατέθεταν στοιχεία που ενισχύουν άλλοι των καπιτογορούμενων. Σε ορισμένες περιπτώσεις, όπως μπορείτε να πληροφορηθείτε από το αναλυτικό ρεπορτάζ στις εσωτερικές σελίδες αυτού του φύλλου, ήταν τέτοια η επίθεση στους μάρτυρες που αποκάλυψε μίσος. Μάλιστα, δεν έλειψαν οι ειρωνικοί και απαξιωτικοί μορφασμοί, που δεν μας άφησαν καμιά αμφιβολία για τις πρόθεσεις.

Η αλήθεια είναι ότι ζορίζονται περισσότερο από τους συναδέλφους τους στο πρωτόδικο. Ζορίζονται γιατί αυτή τη φορά έχουν και την υποχώρηση αρκετών από τους «αναγνωριστές». Γνωρίζουν πολύ καλά ότι καλούνται να αποφασίσουν καταδίκες ακόμα και σε ισόβια χωρίς κανένα στοιχείο. Χωρίς κανένα ψευδομάρτυρα. Και φοβούνται ότι το στίγμα θα τους ακολουθεί σε όλη τους τη ζωή. Δεν αισθάνονται καμιά σιγουριά για τις αποφάσεις που πιέζονται να πάρουν. Γ' αυτό και προσπαθούν μανιακά να ακυρώσουν τους μάρτυρες υπεράσπισης. Να πιαστούν από μια λεξούλα για να τους βγάλουν αναξιόπιστους. Αυτοί που έμειναν σιωπηλοί όταν παρήλαυναν απίθανοι ψευδομάρτυρες και «νούμερα», ξαφνικά απέκτησαν φωνή. Και το ερώτημα είναι: τι κάνει ο νομικός κόσμος μπροστά στην πρόκληση;

Π.Γ.

ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΑΘΗΝΑ: Αγαθούπολες 65-Τ. Κ. 112 25, ΤΗΛ. 8675243, FAX 8663100

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: ΜΕΝΕΛΑΟΥ 1 και ΕΓΝΑΤΙΑ, ΤΗΛ-FAX 221898

<http://www.eksegersi.gr>, e-mail: kontra@eksegersi.gr

ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΠΡΟΠΗ

ΙΔΙΟΚΤΗΣ-ΕΚΔΟΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΠΕΤΡΟΣ ΠΙΩΤΗΣ

Εκτύπωση: ΧΕΛΙΟΣ ΠΡΕΣ ΑΒΕΕ: Αρ. ΑΝΗΣ 24 - ΑΙΓΑΛΕΟ

